

വിഷയവിവരം

		പേജ്
മുഖചിത്രം—ഘടീയന്ത്രം		
വരണം മഹാത്മജി		971
ഗാന്ധിസൂക്തമാല		972
കൊറിയൻ സമരം		974
വൈജ്ഞാവജന		976
പരാജിതൻ	(ചെറുകഥ)	977
മാണനിലാവിൽ!	(കവിത)	984
പുരോഗമനസാഹിത്യം	(ഉപ)	985
കുഷ്ഠരോഗി	(കവിത)	989
പ്ലാട്ടയറാണി	(ചെറുകഥ)	990
ഗ്രാമീണകുസുമം	(കവിത)	996
സൃഷ്ടിരാജനായ മനുഷ്യൻ	(ഉപ	999
അച്ചന	(കവിത)	1001
കാത്തിരിക്കൽ	(ചെറുകഥ)	1002
തൂലികാരക്തം	(കവിത)	1006
പഴയപാട്ടകാരം	(ഉപന്യാസം)	1007
പുലരി	(കവിത)	1009
തീപ്പൊരികാരം	ടി	1010
കരയുന്ന കുമിളകാരം	(ചെറുകഥ)	1011
രാഗഭിക്ഷു	(കവിത)	1015
ശരത്ചന്ദ്രചാറർജി	(ഉപ)	1016
പ്രതീക്ഷ	(കവിത)	1020
കാമുകിയോട്	(കവിത)	1020
വളക്കാരൻ	(ചെറുകഥ)	1021
മധുവിധു	(കവിത)	1024
മതം	ടി	
ചരിത്രാതീതമനുഷ്യൻ		1025
മദ്യപൻ	(കവിത)	1029
വനജ	(നാടകം)	1030
അഗ്നിപരീക്ഷയിൽ	(കവിത)	1037
കറിയുപ്പ്	(ശാസ്ത്രം)	1038
പട്ടിണിക്യാമ്പ്	(കവിത)	1042
പൂനിലാവിൽ	(ചെറുകഥ)	1043
ക്ഷമാപണം	(കവിത)	1047
ഇരയാംപാറ	ടി	
രണ്ടറ്റം	ടി	1048
കലാപംക്തി		1049
ആരോഗ്യപംക്തി		1052
വിനോദപംക്തി		1056
ബാലപംക്തി		1058
പുരുഷസരഫലം		1061

വരിസംഖ്യ	രൂ.	ണ.	സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	8	0
ഒറ്റ പ്രതിക്ക്	0	8	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മൻക്രർ.

മാനേജർ, കലാനിധി,

KALANIDHI

(THIRD ANNUAL NUMBER)

THE POOJA SPECIAL

We have the pleasure to announce you that we are going to issue a Special in commemoration of the third anniversary of our story Magazine 'Kalanidhi' on the Vijaya Dasamy day 20th October 1950. The Special Number will contain special literary articles, Interesting Short Stories, one-act plays, poems etc written by eminent writers and other attractive features. Profuse illustrations will adorn the pages of the edition. We are confident, the Special Edition will have a wide reception in Kerala and other important towns of India, Burma, Ceylon, Malaya ect.

As a medium for advertisements, the Special Number occuppies a unique position among publications issued from Kerala. We solicit your kind cooperation in the matter of booking the required space for your advertisment sufficiently early and send in your advertisment.

The size of the Special will be as that of our ordinary Issue and a page will be set up in two columns with a column width of 3" and a length of column 8". As a Special consideration the Causal Rate is fixed.

Full Page	Rs. 35	Half Page	Rs. 20
Quarter page	„ 12	Cover Page 3rd	„ 40
Cover Page 4th	„ 60	Cover Page 4th	
„ Trible Colour	120	Double Colour	„ 90

THE MANAGER,

"KALANIDHI"

THE REDDIAR PRESS,

Main Road, Trivandrum.

TELE. Grame KALANIDHI
Phone No. 554.

N. B:—Advertisement charges are to be paid in advance.

3/1/126

യാവദ്ഭാരത്യസ്ഥപതി യാവദ് ഭ്രാജതി ചന്ദ്രമാഃ.
യാവദ്വായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽ കലാനിധിഃ.

കലാനിധി

-കഥാമയ സാഹിത്യ മാസിക-

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൧ } ഫ്രമന്ന ചിങ്ങം { ദ്വിതീയം ഫ്ര

ചരണം മഹാത്മജി!

കെ നാണു, പിണറായി

ചരണം മഹാത്മജീ! ധീരമീരാജ്യത്തിങ്കൽ
ചരണം, ഭവാനടെ സാന്നിധ്യം പ്രതീക്ഷിപ്പൂ
രാഷ്ട്രമാം ജലാശയം മൂഢൻ ചളികളാൽ
നിറഞ്ഞും കലങ്ങിയും കിടക്കുന്നല്ലോ, കഷ്ടം!
ഭീതിയും തോക്കുംകൊണ്ടു മേലാളർ മർദ്ദിക്കുന്നി-
താർത്തരായ്ക്കഴിഞ്ഞീടും നിസ്സഹായം ജനങ്ങളെ.
നൂലുകളുണ്ടാക്കുന്ന ചർക്കയിൽക്കൂടിത്തന്നെ
ദീനർതൻ കഴുത്തിനു കയറു കുട്ടുവാൻ
ധർമ്മമില്ലൊട്ടുംതന്നെ; ശാന്തിയും നശിച്ചുപോയ്
നിർമ്മുക്തമായ്ത്തീർന്ന നീതിയുമിവിടത്തിൽ
ഇങ്ങൊന്നു വരേണമേ! സഹായികളായിട്ടുള്ള
ഞങ്ങളെയുയർത്തുവാൻ ശാന്തിയെപ്പാലിക്കുവാൻ.
ഉത്തമഗുണങ്ങളും ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവു-
മുത്തമങ്ങളാം തത്വബോധവും പുലർത്തുവാൻ.
സ്ഫടികംപോലെ നന്നായ് ശുദ്ധമായിരുന്നില്ലേ,
കടലിന്നിരമ്പംപോലുള്ള താവകനാദം?
അപ്പുനീലമാം വാനിൽ തിളങ്ങും നക്ഷത്രംപോൽ
ശോഭിപ്പൂ ഭവാനടെയാത്മാവു പരിശുദ്ധം.
വർദ്ധിച്ച സന്തോഷത്താൽ തരണം ചെയ്യൂ ഭവാൻ
ദുർഘടങ്ങളായുള്ള ജീവിതസരണികം.
എങ്കിലും ഭവാനിഷ്ടമുണ്ടായി ഞങ്ങൾക്കുള്ള
സങ്കടം പേറിക്കൊണ്ട് നരകിച്ചിരിക്കുവാൻ
ചരണം, മഹാത്മജി! ധീരമീരാജ്യത്തിങ്കൽ
ചരണം, പ്രതീക്ഷിപ്പൂ താവകസാന്നിധ്യത്തെ

(വേർസ് സ്വതന്ത്രം കടപ്പാട്)

ഗാന്ധിസൂക്തമാല

അത്ഭുതങ്ങളുടെ യുഗം.

മനുഷ്യപ്രകൃതി അത്ര ഉന്നതമായ ഒരു നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്നതായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് ആക്ഷേപം പറയാം. എന്നാൽ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ അഭിവൃദ്ധി നാം വരുത്തിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അത്രത്തോളം അഭിവൃദ്ധി അധ്യാത്മികവിജ്ഞാനത്തിലും എന്തുകൊണ്ട് വരുത്തിക്കൂടാ? ഹരി 14. 5. 38.

ഈ അത്ഭുതയുഗത്തിൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവോ ആശയമോ, പുതിയതാണെന്നുവച്ചു നിരർത്ഥകമാണെന്ന് ആക്ഷേപം പറയാവുന്നതല്ല. ദുഷ്കരമായതിനാൽ അതസാധ്യമാണെന്നു പറയുന്നതു് ഇക്കാലപ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമാകുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തകാര്യങ്ങളാണു നാം ദിവസേന കാണുന്നു; അസാധ്യമായുള്ളതു സാധ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അക്രമക്ഷേത്രത്തിലെ അത്ഭുതാവഹമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളാൽ നാം ഇക്കാലത്തു നിരന്തരം അമ്പരന്നു പോകുന്നു. എന്നാൽ അക്രമരാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലും, സ്വപ്നേപി കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സംഭാവ്യമല്ലാത്തവയും ആയ ക്രട്ടൽ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഹരി. 25. 8. 40.

വിദ്വേഷം ഒരിക്കലും നന്മ ചെയ്തയില്ല.

അനേകായിരം വർഷങ്ങളായിട്ട് ഈ ലോകത്തിൽ മൃഗീയശക്തി പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗം അതിന്റെ കഠോരഫലം അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നും ഏതൊരുവനും അറിയാം ഭാവിയിലും അതിൽ നിന്ന് ഏതെങ്കിലും സൽഫലമുണ്ടാവുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയ്ക്കവകാശമില്ല ഇരുട്ടിൽ നിന്നു വെളിച്ചമുണ്ടാവുമെങ്കിലേ വിദ്വേഷത്തിൽനിന്നു പ്രേമം ഉണ്ടാവൂ. സബർമതി. 289

അക്രമത്തിൽ ചിരസ്ഥായിയായ യാതൊന്നും കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണ് എന്റെ സ്ഥിരവിശ്വാസം.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ. 15 11. 28

അക്രമരാഹിത്യം.

1. അക്രമരാഹിത്യത്തിൽ, മനുഷ്യനാൽ കഴിവുള്ളിടത്തോളം പൂർണ്ണമായ ആത്മശുദ്ധീകരണം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

2 മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ, അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ ശക്തി, അക്രമരഹിതനായ മനുഷ്യനു ബലാൽക്കാരം പ്രയോഗിക്കാനുള്ള ത്രാണിക്ക് —ആഗ്രഹത്തിനു അല്ല- ആനുപാതികമായിരിക്കുന്നു.

3. അക്രമരാഹിത്യം അവ്യഭിചാരേണ അക്രമത്തിനു ഉപരിയാണ്. അതായതു് അക്രമരാഹിത്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഒരുവനു സ്വാധീനമായുള്ള ശക്തി, അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പക്ഷം അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന ശക്തിയേക്കാൾ, എപ്പോഴുംക്രട്ടതലായിരിക്കും.

4. അക്രമരാഹിത്യത്തിൽ പരാജയം എന്നൊന്നു ഇല്ല. അക്രമത്തിന്റെ അവസാനം തീർച്ചയായും പരാജയവുമാണ്.

5. അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ അന്തിമഫലം, അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് അങ്ങ

നെ ഒരു പദം പ്രയോഗിക്കാമെങ്കിൽ— സുനിശ്ചിതമായ വിജയം ആണ്. വാസ്തവത്തിൽ പരാജയബോധമില്ലാത്തിടത്തു വിജയബോധവുമില്ല. ഹരി. 13. 10 35

ഈ ശക്തിയുടെ വിജയപൂർവമായ പ്രയോഗത്തിന്റെ ഏകോപാധി, ആത്മാവിന്റെ ശരീരഭിന്നമായ സത്തയുടേയും അതിന്റെ അവിനാശിതയുടേയും പ്രത്യഭിജ്ഞാനമാകുന്നു. ഈ പ്രത്യഭിജ്ഞാനം ഒരു സജീവവിശ്വാസമായിരിക്കണം, കേവലം ബുദ്ധിവിഷയകമായ ധാരണയായിരുന്നാൽ പോര.

നടേശപ്രസീദ്ധീകരണം.

അക്രമരാഹിത്യഫലം.

ചോ. പ്രേമമോ അക്രമരാഹിത്യമോ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലുള്ള പരിഗ്രഹത്തിനോ ചൂഷണത്തിനോ അനുകൂലമാണോ?

ഉ. പ്രേമവും അനന്യഭക്തിയുമായ ഉടമയും ഒരിക്കലും ഒന്നിച്ചു പോവുകയില്ല.

മാഡ്ഡൻറിവ്യൂ 1935. 432

സൈനികശക്തി ആത്മശക്തിക്കു വിരുദ്ധമാണ്. ഭീകരത്വം, ദുർബലന്മാരുടെ ചൂഷണം, അധാർമ്മികമായ ലാഭം, അതുപ്പുണീയമായ ഭോഗലാലസ ഇവയെല്ലാം ആത്മശക്തിക്കു യോജിച്ചവല്ല.

യങ്ങ് ഇൻഡ്യ. 6. 5. 26

അക്രമരാഹിത്യത്തിനു്, എല്ലാ രൂപത്തിലുള്ള ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും നിവൃത്തി ആവശ്യകമാണ്.

അക്രമരാഹിത്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനായിരുന്നുകൊണ്ടു്—എവിടെ നിന്നുണ്ടാകുന്നതായാലും ശരി—സാമുദായികമായ അനീതിയെ എതിർക്കാതിരിക്കാൻസാധ്യമല്ല.

അക്രമരാഹിത്യം എപ്പോഴും പ്രയോഗിക്കാം.

അക്രമരാഹിത്യം ഒരു സാർവ്വലൌകിക സിദ്ധാന്തമാണ്; അതിന്റെ പ്രയോഗം വിപരീതപരിസ്ഥിതിയിലേ ആവൂ എന്നില്ല വാസ്തവത്തിൽ, അതിന്റെ സാഫല്യം പരീക്ഷിച്ചറിയാവുന്നതു് ഏതിപ്പിന മധ്യത്തിലും അതിനെ വകവയ്ക്കാതെയും, അതിനെ പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴും മാത്രമാണ്. അതിന്റെ വിജയം അധികാരികളുടെ സൌമനസ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, നമ്മുടെ അക്രമരാഹിത്യം വെറും പൊള്ളയായ ഒരു നിരർത്ഥകവസ്തുവായിരിക്കും. ഹരി. 12. 11. 38

സത്യനിഷ്ഠയും അക്രമരാഹിത്യവും കേവലം വൈജ്ഞാനസദ്ധർമ്മമല്ല; അതു ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലും കോടതിയിലും നിയമനിർമ്മാണസ്ഥലത്തും ഒക്കെ പ്രയോക്തവ്യമാകുന്നു. ഹരി. 8. 5. 37

ചില സ്നേഹിതന്മാർ പറയുന്നു സത്യത്തിനും അക്രമരാഹിത്യത്തിനും രാഷ്ട്രീയവും ലൌകീകവും ആയ കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നു്. ഞാൻ അതിനോടു യോജിക്കുന്നില്ല. ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിൽ അതു പ്രയോഗിച്ചു നോക്കുക എന്നുള്ളതു എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പരീക്ഷണമാണ്.

അമൃതബസാർപത്രിക

സത്യത്തേയും അക്രമരാഹിത്യത്തേയും വ്യക്തികളുടെ പരിശീലനത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്താൽ പോര, നമുക്കു് അവയെ സമൂഹങ്ങൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും പ്രയോഗക്ഷമമാക്കിത്തീർക്കണം. അതാണ് എന്റെ നിത്യസങ്കല്പം. അതിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായി ഞാൻ ജീവിക്കയും മരിക്കയും ചെയ്യും.

കൊറിയൻ സമരം.

നാം ഇപ്പോൾ മൂന്നാം മഹായുദ്ധത്തിന്റെ പടിവാതുക്കൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. സെവ്വിയായിൽവച്ചു നടന്ന ഒരു നിസ്സാരസംഭവം ഒന്നാം മഹായുദ്ധത്തിനു വഴിതെളിച്ചതുപോലെ കൊറിയൻ അന്തർദ്ദേശീയസമരം മൂന്നാംമഹായുദ്ധത്തിനു വഴി തെളിയുകയില്ലെന്നു ആരു കണ്ടു? ആയോധനസാമഗ്രികളുടെ ആധിക്യവും സൈനികബലവും വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ, അവയെ ഒന്നു പ്രയോഗിച്ചു നോക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഏതു രാഷ്ട്രത്തിനും സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകാവുന്നതാണു്. കഴിഞ്ഞ മഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി റഷ്യയുടേയും അമേരിക്കയുടേയും ശക്തി, ക്രമത്തിലധികം വർദ്ധിച്ചുവെന്നുള്ളതു് ആർക്കും നിഷ്പ്രയാസം കാണാൻ കഴിയും. റഷ്യ സഖ്യകക്ഷിയിൽ ചേർന്നിട്ടും, അവരിൽ ആരുംതന്നെ വേണ്ടതു റഷ്യയേ സഹായിക്കാതിരുന്നതു്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ശത്രുത്വം വല്ലവിധത്തിലും ലോകത്തിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകട്ടേയെന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം. എന്നാൽഅവർവിചാരിച്ചതുപോലെറഷ്യൻശക്തി മുട്ടുകുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല,ജർമ്മനിയെ പിടിച്ചുനാക്കം ഓടിച്ചും തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണു പാശ്ചാത്യശക്തികളുടെ കണ്ണു തുറന്നതു്. റഷ്യ ബർലിനിൽ പ്രവേശിക്കാറായി എന്നു് അറിഞ്ഞമാത്രയിൽ, അവർ മൂന്നാംസമരമുഖം ഉൽഘാടനം ചെയ്യുകയും റഷ്യക്കാരോടൊപ്പം ബർലിനിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു.

ഈ അടവുകളുടെ ഒപ്പെ അത്ഥം മനസ്സിലാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണംറഷ്യർഅത്ര മൂഢന്മാരായിരുന്നില്ല. യുദ്ധം അവസാനിച്ചതിനോടുകൂടി, അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ,പാശ്ചാത്യശക്തികൾ അവർക്കു കടകവിരുദ്ധമായ നില കൈക്കൊണ്ടതിന്റെ ഫലമാണു് ഇന്നത്തെ 'ശീതസമരം'. ഇതിൽ ആരാണു തെറ്റുകാർ എന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമാണു്.

ഇരുകൂട്ടരും സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു എന്നാണു ഭാവന. അതിനുവേണ്ടിയാണത്രേ നശീകരണസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൂട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതു്. ഇതെന്തൊരുസംബന്ധം? ചിലരെയൊക്കെ ചിലകാലത്തേക്കു കബളിപ്പിക്കാം; എല്ലാവരേയും എന്നത്തേക്കും കളിപ്പിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ലോകസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഇന്നു് ഈ രാജ്യങ്ങളിലൊന്നും നിലകൊള്ളുന്നില്ല. ഇതിനുമുമ്പു നിലകൊണ്ടിട്ടുമില്ല. കേവലം സ്വാർത്ഥലാഭമാണു എല്ലാവരുടേയും നോട്ടം. ലോകസമാധാനകാംക്ഷത്തിൽ ഇത്ര വ്യഗ്രതയുണ്ടെങ്കിൽ വിൽസന്റെ 14 പായിന്റു

എന്റെ വിശ്വാസം ദിവസേന പുതിയ സത്യങ്ങളെ കണ്ടു പിടിക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. അഹിംസ ആത്മധർമ്മമാകുന്നു. അതിനാൽഎല്ലാവരുടെയും തങ്ങളുടെ ജീവിതകാര്യങ്ങളിൽ അതിനെ അനുസരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും അതിനെ പരീക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം, അതിനു പ്രായോഗികമായ ഒരു വിലയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഹരി. 2. 3. 40

കളെ അമേരിക്ക എന്തിനു കഴിച്ചുമൂടി? എന്തുകൊണ്ടു് ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിൽ ചേർന്നില്ല? ഇറാലി അബ്സീനിയായുടെ ചാരിത്രഭംഗം ചെയ്തകാലത്തു് ഈ സമാധാനപ്രിയന്മാർ എന്തുചെയ്തു? ജപ്പാൻ ചീനാരാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അക്രമകാരിക്കു് ആയുധസാമഗ്രികളും നിർല്ലോഭം അയച്ചുകൊടുത്തതു് ആരൊക്കെയാണെന്നു് ആർക്കാണു് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്? സ്പാനിഷ് ആഭ്യന്തരസമരം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, ജനറൽ ഫ്രാങ്കോവിന്റെ അതിക്രമത്തെ ഏതെങ്കിലും പാശ്ചാത്യരാജ്യം എതിർത്തോ? സ്ലെക്കോസ്ലാവോക്കിയായെ ജർമ്മനി ആക്രമിച്ചു പിടിച്ചെടുക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ബ്രിട്ടൻ ചെയ്തതു് ലജ്ജാവഹമായ മൗനിച്ചു് ഉടമ്പടിയല്ലേ? ജർമ്മനി പോളണ്ടിനെ ആക്രമിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും ഒന്നും യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുമായിരുന്നില്ലെന്നുള്ള കാര്യം തീച്ചയാണു്. അവർ അപ്പോൾ ഭയചകിതരായി എന്നുള്ളതാണു പരമാർത്ഥം.

ഈ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ കാശ്മീർ സംഭവം നോക്കുക. ആദ്യമൊക്കെ പാക്കിസ്ഥാൻ ഒഴിഞ്ഞുപറഞ്ഞെങ്കിലും, ഒടുവിൽ തങ്ങൾ ആക്രമകാരികളാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി. എന്നിട്ടും ബ്രിട്ടനും അമേരിക്കയും പാക്കിസ്ഥാനോടുചായ്ഞ്ഞാണുനിന്നതു്. ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. പരാതിപറഞ്ഞ ഇൻഡ്യ പ്രതിക്രുദ്ധരായി. ഈ സംഗതികളാലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കൊറിയൻകാര്യത്തിൽ അമേരിക്ക കാണിക്കുന്ന ബദ്ധപ്പാടു് എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നു് ക്ഷിപ്രഗ്രാഹ്യമല്ലേ? ആരു് ആരെ ആക്രമിച്ചു എന്നു് അന്വേഷണംനടത്തി തീരുമാനിക്കുംമുമ്പുതന്നെ ഉത്തരകൊറിയാ, അപരാധിനിയാണെന്നു വിധി എഴുതിക്കൊണ്ടു് അമേരിക്ക അങ്കോട്ടു സൈന്യങ്ങളെ നിയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പോരെങ്കിൽ സിക്യൂരിറ്റി കൌൺസിലിനെക്കൊണ്ടു് ഒരു നിശ്ചയവും പാസ്സാക്കിച്ചു. ഇതൊക്കെ കേവലം ഒരു കളിപ്പിക്കൽ ആണെന്നു വ്യക്തമല്ലേ? അമേരിക്കയുടെ ഭീതിയാണു് ഇതിന്റെ ഒക്കെ ചുവട്ടിൽ നാം കാണുന്നതു്. മാർഷൽ സഹായത്തിന്റേയും അറ്റ്ലാന്റിക്കു് പാക്ടിന്റേയും ഒക്കെ ഉൽപത്തി ഈ ഭീതിയിൽനിന്നാണു്. സമാധാനകാംക്ഷപോലും! ലോകത്തിൽ മുക്കാൽഭാഗവും പട്ടിണികിടക്കുമ്പോൾ, കൃത്രിമമായ രീതിയിൽ ധാന്യങ്ങളുടേയും മറ്റും വില ഇടിയാതിരിക്കാനുള്ള സകല മാർഗ്ഗങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുകയും, മിച്ചംവരുന്ന ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ മനഃപൂർവ്വം നശിപ്പിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കയുടെ ലോകക്ഷേമത്തിൽ ഔത്സുക്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണു വിശ്വസിക്കുക!

ഇനി റഷ്യയുടെ നിലയോ? ഇതിൽ ഒട്ടും ഭേദമല്ല. സ്വന്തം നിലനില്പിനുവേണ്ടി അയൽരാജ്യങ്ങളിലേക്കു സ്വാധീനശക്തി വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമേ കോമിൻഫാറം വഴിക്കു ലോകമൊട്ടുക്കു കലാപങ്ങളും ഇളക്കിവിടാനാണു അവളുടെ ശ്രമം. ഇൻഡ്യ, ബർമ്മ മുതലായ സമാധാനകാംക്ഷയോടുകൂടിയ രാജ്യങ്ങളും അതിന്റെ ഫലം ഒട്ടുവളരെ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി എന്തെല്ലാം കലുമാലുകളും ആണു് ഉണ്ടാക്കിവെക്കാൻ പോകുന്നതു്! അവയ്ക്കും ലോകക്ഷേമമൊന്നുമല്ല ലക്ഷ്യം; ആത്മരക്ഷ മാത്രമാണു്. ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ സിദ്ധിക്കു് ഏതുമാർഗ്ഗവും, എത്ര വക്രമായാലും സ്വീകരിക്കാൻ റഷ്യയ്ക്കു മടിയില്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ കൊറി

വൈഷ്ണവജനം.

സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്.

[മഹാത്മജിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയംകരമായിരുന്ന ഈ കവിതയുടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷു വിവർത്തനം ഒരു ആത്മസുഹൃത്തിന്റെ ആഗ്രഹാനുസരണം അദ്ദേഹം തന്നെ തയാറാക്കുകയുണ്ടായി. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ആ കവിതയുടെ വിവർത്തനമാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.]

പരദുഃഖമൊരു സഹൃദുഖമായി
കരുതുന്നു, കാണുന്നവനിലീശൻ
കരുണയും സ്നേഹവുമാകമാനം
കലിതാനുരോഭം ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു
അവനിലഹങ്കാരലേശമില്ല,
അവനന്യദൂഷണമോതുകില്ല.
സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം തുടിയുമവൻ
സമരായ് സകലമനുഷ്യരേയും
തികയുമാത്മാർത്ഥതയിങ്കൽനിന്നും
മികവിൽ സമാദരിച്ചിടുമെന്നും.

ഉചിതംപോൽ വാക്കും വികാരവും തൻ
നടനവും വിചാരപരമ്പരയും
കുതുകമുപേക്ഷിച്ചിടാതവനു
കഴിയും നിയന്ത്രിച്ചു പാട്ടിലാക്കാൻ
പരസപരത്തിന്മേലവന്റെ കൈകടം
പതിയുകയില്ല പരിഭവിച്ചും.
പറയുകയില്ലവനേതു കഷ്ട-
സ്ഥിതിയിലും വ്യാജകണികപോലും

അവനനഘാനന്ദനിഷ്യന്ദകര-
ഹൃദയവനായി പരിലസിക്കും.

ഒരുനാളും മാനസം തന്നിലവ-
നലയുതുകില്ലീയുലകചിന്ത.
ഒരുനാളും വ്യർമോഹം വന്നവന്റെ
മിഴികളെ മൂടിയടയ്ക്കുകില്ല.
ഹൃദയം പിളർക്കയില്ലവനും
ഭേകാമലോഭാഭിചിന്തനകളം.
ജഗദാധിനാഥന്റെ ദിവ്യനാമ-
മുതിരനെക്കാളുമവനിഷ്ടമത്രേ!
മനുജന്റെ മേനിതാൻ പുണ്യഭേവ
നിലയനമെന്നവൻ വിശ്വസിപ്പൂ!

അവനതൃഷ്ണൻ കപടഹീന
നധമമാംകോപമേയേശിടാതോൻ
അതുലമീസദ്ഗുണസഞ്ചയങ്ങ-
ളൊരുവനിൽ സംഗമിക്കുന്നവങ്കിൽ
അവനടെ സാന്നിധ്യാതന്നെയെന്നും
പരിലസി വീശും പരിസരത്തിൽ

യായുദ്ധമല്ല, അതിനു പിന്നിൽനിന്നുകൊണ്ടു പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന റഷ്യയും അമേരിക്കയുമാണു ലോകസമാധാനത്തെ ഭഞ്ജിക്കാൻ പോകുന്നതു. ഈ രണ്ടുശക്തികളും തമ്മിൽ ക്രുദ്ധിമുട്ടുന്നതായാൽ ഫലമെന്തായിരിക്കും?

ശക്രാസ്ത്രങ്ങളുടുത്തിടചേന്നാൽ
ഇക്കാണായ പ്രപഞ്ചം നാസ്തി.

ഇരുകൂട്ടരും ജയിക്കാൻപോകുന്നില്ല; സകല രാഷ്ട്രങ്ങളും തകരും. ഈ വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു ഈ യുദ്ധത്തെ കൊറിയൻപരിധിയ്ക്കപ്പുറം വികസിക്കാതിരിപ്പാനായി തന്നാൽ കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചുനോക്കി, ഇനിയും ശ്രമിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ ആരു വകവയ്ക്കുന്നു? വിനാശകാലേ വിപരീതബുദ്ധി. ഇനി ഈ യുദ്ധം പടർന്നുപിടിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഈശ്വരൻതന്നെ വിചാരിക്കണം. കൊച്ചുകൊറിയ ഫൊക്കലയൻ അമേരിക്കയെ കൊമ്പുകുത്തിക്കുക എന്നുവന്നാൽ, അമേരിക്കാ ക്ഷമിക്കുമെന്നോ? കണ്ടുതന്നെ അറിയണം.

പരാജിതൻ

കെ. വി. വിജയൻ, പാലക്കാട്.

ആസ്പത്രിയുടെ മുറ്റത്തു്, മങ്ങിമറഞ്ഞ തിരിവു ചന്ദ്രപ്രഭയിൽ, വിശ്രാന്തി കൈവരാത്ത അനാഥപ്രേതങ്ങളെപ്പോലെ, മെലിഞ്ഞുനീണ്ട കാറ്റുമരങ്ങൾ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടുനിന്നു. രാത്രിയുടെ നിശ്വാസത്തിലുമ്മിനിന്ന അവയുടെ സൂചിയിലകൾ അലൗകികമായി, അവ്യക്തമായി എന്തോ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മൂന്നാംനമ്പർ വാർഡിൽനിന്നു ഞരക്കങ്ങൾ അപ്പോഴും അലയുന്നുണ്ടു്. മിസ്റ്റർ രഘു കഥ തുടങ്ങുകയായി: "മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു്..."

* * * *

പൈശാചികമായ പൊട്ടിച്ചിരി.....

ചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു: "അമ്മേ, ഭായ്ക്കു എന്റെയോ നിങ്ങടെയോ?"

തറവാട്ടിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ-ചന്ദ്രനവയെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ മുതിരുകയാണു്. ചന്ദ്രന്റെ അമ്മ ഒരു സുപ്തത്തെപ്പോലെ ചീറി: "എടാ! നീയിത്തറവാടിനെ നശിപ്പിക്കയാണോ? സ്ത്രീധനത്തിന്റെ ബാക്കിതീർക്കാത്ത പട്ടിയുടെ മകളെ നീ മലച്ചിരിക്കാനാ ഭാവം? ഇല്ലേടാ? നമ്മടെ തറവാട്ടിനെ ബഹുമാനിക്കാത്ത നായ്ക്കളുമായി ബന്ധംപുലർത്താനാണു നിനക്കിഷ്ടം; ഇല്ലേടാ...? ധൂമകേതു!"

"ലീലയെ ഇവിടെനിന്നു പറഞ്ഞയക്കാൻപാടില്ല!"

"ഓഹോ! നീയോ തീച്ചൂളയാക്കാൻ? ഞാനവളെ ഇന്നുതന്നെ വെളിക്കിറക്കും..."

ചന്ദ്രൻ പല്ലുകടിച്ചു...ഒരു പെൺപുലിയെപ്പോലെ ചന്ദ്രന്റെ അമ്മ പുത്രനോടടുത്തു.

ചന്ദ്രൻ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു. വീണ്ടും ആ പൈശാചികമായ പൊട്ടിച്ചിരി. വിഷാദം വിദ്വേഷമായിത്തീർന്ന കഴിഞ്ഞ മനുഷ്യന്റെ ഭീകരമായ വിനോദം.

"എന്നാൽ അമ്മ ലീലയെ പറഞ്ഞയച്ചോളൂ. ഞാനാ വേലക്കാരി ലക്ഷ്മിയെ കല്യാണംകഴിക്കാൻ പോവുകയാണു്..."

അമർത്തപ്പെട്ട ഒരു നിശ്വാസം.....തീനാമ്പുകൾ ചീറിക്കീറുന്ന കണ്ണുകളോടെ അവർ ചന്ദ്രനെയൊന്നു നോക്കി.

"ചന്ദ്രാ!" ഗംഭീരമായ ഒരു ശബ്ദം. വാതിൽ പെട്ടെന്നു തുറന്നു. കൈകൾ പിന്നിൽ കെട്ടി അചഞ്ചലമായ മുഖഭാവത്തോടെ ചന്ദ്രന്റെ അച്ഛൻ മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

"എടാ," അയാൾ പറഞ്ഞു, "അതാണു് നിന്റെ ഭാവമെങ്കിൽ, നാം തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇന്നു് ഈ നിമിഷത്തിൽ അവസാനിച്ചു.....പോ!"

ആ വാക്കുകൾ ഭയങ്കരമായൊരാത്മനാദത്തോടെ ചക്രവാളത്തിന്റെ വിദൂരതയിലേക്കു മുഴക്കിപ്പറഞ്ഞു.

"ശരി."

ഒരു വർഷത്തിനുമുമ്പു് പൊൻകിനാക്കളുടെ സൌരഭ്യവുമേന്തി ചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയകവാടത്തിൽ തട്ടിവിളിച്ചതാണു് ലീല. വിശ്വത്തിന്റെ ഗഹനമായ പ്രഹസനത്തിന്റെയപ്പുറം സംഗ്രഹമായിരുന്ന അ

വളുടെ കണ്ണുകൾ വികാരങ്ങൾ, വിശപ്പുകൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ തൃപ്തിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സ്പന്ദിക്കുന്ന ജീവാംശം തുളുമ്പുന്ന ചുണ്ടുകൾ.....

അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ, നശിച്ചുനശിച്ച 'പാരമ്പര്യ'ങ്ങളുടെ തഴമ്പേറിയ തറവാട്ടുകളിലെ മനുഷ്യർ പ്രേമത്തെക്കാട്ടിലും, ഹൃദയങ്ങളിണങ്ങിയ ഒരു ദാമ്പത്യബന്ധത്തെക്കാട്ടിലും പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നത് ആ 'പാരമ്പര്യ'ങ്ങൾക്കും 'അന്തസ്സു'കൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള വടംവലികൾക്കായിരുന്നു...ഇന്നും, ആ സാംസ്കാരികശൈശവത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യൻ വളർന്നുയർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നതു് ഒരു കടംകഥയാണു് വാസ്തവത്തിൽ.

ചന്ദ്രന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞതു് പൊള്ളവാക്കുകളായിരുന്നില്ല. അവർ ലീലയെ 'തീർക്കു'ന്നതിനു വേണ്ട സകല പ്രാരംഭചടങ്ങുകളും പൂർത്തീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു തന്റെ ഭാഗ്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും കൈവെടിയുന്നതിലും ഒരു പുരുഷനു യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നമട്ടിൽ!

ചന്ദ്രന്റെ അമ്മയ്ക്കു പണ്ടുതന്നെ ലീലയെ വലിയ പിടിത്തമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. "കണ്ടില്ലെ പെണ്ണിന്റെ കൊഞ്ചലു"!" അവർ പറയും, "എന്റെ കുട്ടിയെ വശത്താക്കിയിരിക്കുന്നു, ഇതു വല്യ സുന്ദരികളൊന്നും വേണ്ടിയിരുന്നില്ല! തേവിടിശ്ശി!"

അവർക്കോർമ്മയില്ലായിരുന്നിരിക്കാം.... തന്റെ യൌവനം, താനൊരു മരുമകളായിരുന്നകാലം. തനിക്കൊരമ്മായിയമ്മയുണ്ടായിരുന്നകാലം. താനും ഒരു നവോഢയായി തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ശയനാഗാരത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ച മധുവിധുവിന്റെ പുളകപ്രദമായ രാത്രികൾ...താനുമൊരു സുന്ദരിയായിരുന്നു. താനും തേവിടിശ്ശി ചമഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ!

ലീല ആ നീണ്ട ഇടനാഴിയിൽ പതുങ്ങിനിന്നു ചിലപ്പോളൊക്കെ തന്റെ അമ്മായിയമ്മയുടെ ആരോപണങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദമായി ശ്രവിക്കും. പൌരാണികതത്തിന്റെ അസുഖകരമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു കറുത്ത തട്ടം കനത്ത ഭിത്തികളുമുള്ള ആ ഇടനാഴിയിൽ അവർക്ക് അവളുടെ നിസ്സഹായത അസഹ്യമായനുഭവപ്പെട്ടു.

ചിത്രശലഭങ്ങളുടേയും കാർവണ്ടുകളുടേയും തുമ്പപ്പൂക്കളുടേയും ലോകത്തിൽ അവർ തന്റെ കൊച്ചുസ്നേഹിതകളുമൊത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടിയ കുട്ടിക്കാലം ഒരു ഭർത്താവുണ്ടാകണം അവർക്കെന്നു് അന്നവർ കൊതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ ആത്മാവിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു നിരന്തര കാമുകൻ. കുന്നിൻചുവട്ടിൽ, ആ കൊച്ചരുവിയുടെ തീരത്തിരുന്നു് അതിന്റെ ജീവൻ തുടിക്കുന്ന കല്ലോലങ്ങളിൽ കാലിട്ടുകൊണ്ടു് അവർ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽ മുഴുകിയിട്ടുണ്ടു്. തിലോത്തമയും ഭാനുമതിയും അവളുടെ കവിളത്തു് ഇക്കിളിപ്പെടുത്തും. പെട്ടെന്നു കണ്ണുപൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസന്ന ചോദിക്കും: "ഏതു ചെറുക്കനെയാഡീ മോളേ, സ്വപ്നംകാണണു്?" അവരെല്ലാവരുംകൂടി കിലുങ്ങിക്കിലുങ്ങി, തുളുമ്പിത്തുളുമ്പി ചിരിക്കും. അവക്കൊക്കെ ജീവിതത്തിൽ നിറവും പകിട്ടുമുള്ള വസ്തുക്കളേ വേണ്ടു. ഭയം വേണ്ടേ വേണ്ട! അനുഭൂതികളുടെ വൈവിധ്യത്തെ ബലിയർപ്പിക്കാനവരൊരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലീലയ്ക്കു് ആ എടുത്തുചാട്ടം പിടിത്തമില്ലായിരുന്നു. തിലോത്തമയും ഭാനുമതിയും ഇന്നു് കലാശാലാ വിദ്യാർത്ഥിനികളാണു്, കലാശാലാ കാമിനികൾ. അതായിരുന്നു

അവർ കൊതിച്ചിരുന്ന അന്തരീക്ഷം. മാംസളങ്ങളായ പ്രണയകഥകളാണവരുടെ കീർത്തിമുദ്രകം. എത്ര അപരാധകന്മാരാണു് തിലോത്തമയ്ക്കു്, എത്രയെത്ര പ്രേമലേഖനങ്ങൾ! എന്തൊരാനന്ദമാണാവോ അതിൽ? ലീല അത്ഭുതപ്പെട്ടു! ഭാനുമതി അങ്ങു കടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു സൈന്യം കാമുകന്മാരുണ്ടവർക്കു്. അവർ കോളേജിലേക്കു പോകുമ്പോൾ കട്ടികൾ പറയുമത്രെ, "നമ്മുടെ 'ടാക്സി' ബുക്കു്" എന്നു്. പ്രസന്ന സംഗീതവും നൃത്തവും പഠിക്കുകയായി. അവസാനം സഹനത്തകന്മാരിലൊരുവൻ ആ കലാസപര്യാപിണിയെ കോണിപ്പടിയിൽവെച്ചു ——— കലയെ മാറോടണക്കുന്നതല്ലെ സുഹൃദയധർമ്മം? ആ ഒരൊറ്റ നിമിഷത്തെ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കലിനു പ്രസന്നക്കിന്നു് ഒരു ജീവിതത്തോളം നീളമുള്ള ശാശ്വതക്ലേശമാണു പ്രതിഫലമായി ലഭിച്ചതു് ——— ഒന്നല്ല, രണ്ടു ജീവിതത്തോളം! അമ്പോ! ഇവരൊക്കെ ജീവിതത്തിനും പ്രേമത്തിനും നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ!

സുരണകം ലീലയുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിറയും. സന്തോഷവും സന്താപവും തിങ്ങുന്ന സുരണകം, മസ്സിഷ്കം നീറിനീറിപ്പുകയുന്ന ചിന്തകം.

അവളുടെ ഏകാന്തതയിൽ, ദുർഭാഗ്യത്തിൽ അവർക്കൊരേയൊരാധാരമുണ്ടു്... ലീല ചന്ദ്രന്റെ വിശാലമായ മാർത്തടത്തിൽ തലചായ്ച്ചു കരയും. അയാളുടെ കനത്ത കരവലയത്തിന്റെ സുരക്ഷിതാവസ്ഥയിലിരുന്നുകൊണ്ടു്, സപക്ഷ്മസാന്ദ്രങ്ങളായ അർദ്ധനിമീലിതനേത്രങ്ങളോടെ അവർ ആ പൌരുഷംതിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളുടെ സന്ദേശത്തെ വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കും, അവിടെ സാന്ത്വനമുണ്ടു്, ശിക്ഷണമുണ്ടു്. പെട്ടെന്നു ചന്ദ്രൻ അവളെ പിടിച്ചു ഞെരിക്കും, അവളുടെ ചുകന്ന ചുണ്ടുകളിൽ അമർത്തിച്ചുംബിക്കും. ആ ഒരു നൊടിയുടെ പടരുന്ന രാഗാർദ്രതക്കു മുമ്പിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദുരന്തങ്ങളോടിയൊളിക്കുന്നതായി ലീലയ്ക്കു തോന്നും. അതെല്ലാം ഇനി സ്മരണകം മാത്രം...! അങ്ങിനെ ലീല അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു്, ചന്ദ്രൻ, ലക്ഷ്മിയേയുംകൂട്ടി, പിടികിട്ടാത്തൊരു ഭാവിയുടെ അന്ധകാരത്തിലേക്കും ഇറങ്ങി നടന്നു.....!

പിന്നീടു പലതും സംഭവിച്ചു. എന്തോ, ചന്ദ്രനു ചിന്തിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനുമുള്ള സകല സാമർത്ഥ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചന്ദ്രൻ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സ്വല്പം പണംകൊണ്ടു ഒരു നാലഞ്ചുകൊല്ലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഉദ്യോഗത്തിനൊ മറ്റോ ചന്ദ്രൻ ശ്രമിച്ചില്ല. പണം തീർന്നു, പ്രായവും കടന്നു. യാതൊരു തൊഴിലും അയാൾക്കു വശമില്ല. ലക്ഷ്മിയുടെ അല്പാനത്തിൽനിന്നു വേണം അയാൾക്കു ചിലവുകഴിയാൻ...ചിന്തയിലും പ്രവൃത്തിയിലും, വീക്ഷണത്തിലും, ജീവിതത്തെ നേരിട്ടുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും ചന്ദ്രൻ ലക്ഷ്മിയുടെ നിരപ്പിലേക്കു് അധഃപതിച്ചു.

ലക്ഷ്മിയെ അയാൾ സ്നേഹിച്ചില്ല തന്റെ മനുഷ്യവിദ്വേഷം പോക്കുന്നതിനു് ഒരു സാധനം മാത്രമായിട്ടണു് അയാളവളെ കരുതിയതു്. അങ്ങനെ പ്രേമവും നർമ്മസല്ലാപങ്ങളുമില്ലാത്ത ശാരീരികബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു് അവർക്കു രണ്ടുമൂന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളുമുണ്ടായി.

തന്റെ 'തറവാട്ടി'ൽനിന്നു് അധികം നാഴിക അകലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ, ഒരു ചെറ്റപ്പുരയിൽ ചന്ദ്രൻ ലക്ഷ്മിയേയും കുട്ടികളേയും താമസമുറപ്പിച്ചു.

ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ, ചന്ദ്രൻ തന്റെ ഇളയകുട്ടിയെയുമെടുത്തുകൊണ്ടു കുളക്കടവിൽ നില്ക്കുകയാണു്. അരികെയുള്ള പാതയിൽക്കൂടെ ഒരു കുതിരവണ്ടി കടന്നുപോയി. ചന്ദ്രൻ കണ്ടു, തന്റെ രണ്ടു സഹോദരികളായിരുന്നു അതിൽ!

മൂകമായ വികാരസമ്മർദ്ദത്തിന്റെ വിതുമ്പുന്ന വിമ്മിഷ്ടം! വണ്ടിയിലേക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു് അയാൾ കുഞ്ഞിനോടു പറഞ്ഞു, "അമ്മായി! ദേ നോക്കു മോളേ!" അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു,——വാത്സല്യത്തിന്റെ അനുകമ്പയുടെ ഒരു നേരിയ സ്മിതരേഖയുടെ ഛായാലേശമെങ്കിലും!

പക്ഷെ!.....

അലറിക്കരയുന്ന ഹൃദയത്തോടെ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. ആ ദാരുണരംഗം കണ്ടുനിന്നിരുന്ന ഒരു മുത്തശ്ശി വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചുപോയി

ചന്ദ്രൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ മരണവൃത്താന്തമറിഞ്ഞതു് യാതൊരു വികാരഭേദവുമില്ലാതെയായിരുന്നു. തന്റെ പൈശാചികമായ ജീവിതത്തിനു കൂറുകാരനായ ഒരു ജീവിയായിട്ടേ തന്റെ അച്ഛനെ അയാൾ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതോടുകൂടി അയാളുടെ ബഹിഷ്കരണവും സ്ഥിരീകൃതമായി

ചന്ദ്രനും മക്കളും ഒരുത്സവം കാണാൻ പുറപ്പെട്ടതാണു്. വണ്ടികിട്ടാതെ അവർ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. നേരം സന്ധ്യമയങ്ങിയിരുന്നു. ഭീമാകാരങ്ങളായ കരിമ്പനകൾ വഴിനീളെ അവരെ പിന്തുടരുന്നതുപോലെ ചന്ദ്രനു തോന്നി.

വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴേക്കും നല്ല ഇരുട്ടായിരുന്നു തെക്കുവശത്തെ കുപ്പച്ചാളയിൽ നിന്നു് നേരിയൊരു മർമ്മരസ്വരം. ചന്ദ്രൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരു പാമ്പോ മറ്റോ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നമാതിരി. അയാൾ ചാളയുടെ നേക്കു നടന്നു, മക്കളും പുറകെ.

മർമ്മസ്വരത്തിനു മുകളിലായൊരു കിലുങ്ങിച്ചിരി...കുറച്ചു പരുഷമായ മറ്റൊരു പൊട്ടിച്ചിരി.....

ചന്ദ്രൻ ഒരു മൃഗത്തെപ്പോലെ ചാളയുടെ നേക്കുപാഞ്ഞു

ഒരു പെരിച്ചാഴിയോ എന്തോ ഓടിമറയുന്ന മട്ടിൽ, പട്ടകളൊരുവശത്തു് പൊളിഞ്ഞതിലൂടെഎന്തോ ഒന്നു മിന്നൽവേഗത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമായി.....

ഒരു കൊച്ചുപാവാട വലിച്ചു കേറ്റി ലക്ഷ്മി നഗ്നത മറയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. അവളുടെ കൈകൾ സല്പം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചാളയുടെ ഒരു മൂലയ്ക്കു് ഒരു മുണ്ടും ബ്ലൗസ്സും ബോഡിസ്സും——ഒരു ഷർട്ടും, ഒരു ചുരുളായി നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു...അഴിഞ്ഞ മുടിക്കെട്ടും, രക്തംതുളുമ്പുന്ന കവിൾത്തടവും, വികാരാവേശംകൊണ്ടു് ഉയർന്നുപൊങ്ങിയ സ്തനപ്രദേശങ്ങളും, ചുംബനങ്ങൾകൊണ്ടു തരിച്ച ചുണ്ടുകളുമായി നില്ക്കുന്ന ലക്ഷ്മിയുടെ അനാച്ഛാദിതമായ ശരീരം ഒരു നിമിഷത്തേക്കു്, ചുട്ടുപഴുത്തൊരു ലോഹവിഗ്രഹം കണക്കു കത്തിജ്ജ്വലിച്ചു.

ശിരോധമനികളിലൂടെ ഇരമ്പിപ്പായുന്ന ചുടുചോരയുടെ ഭീകരസംഗീതം ചന്ദ്രനെ ഒരു നിമിഷത്തേക്കു ബധിരനാക്കി.

ലക്ഷ്മിയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭയത്തിന്റെയോ വ്യസനത്തിന്റെയോ ലാഞ്ഛനപോലുമില്ല....അവയിലൊരു വെല്ലുവിളി മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. ചന്ദ്രൻ പരാജയം സമ്മതിച്ചു, തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

അയാൾക്കന്നാണു മനസ്സിലായതു്, വിശപ്പിനു് ഇതും ഇതിലപ്പുറവും ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു്. അയാളിലുള്ള മനുഷ്യവിദ്വേഷം നിശ്ശ്വേഷം നീങ്ങിയിരുന്നു ഇന്നയാൾ മനുഷ്യസ്നേഹിയാണു്. വിശപ്പോളം വിശാലമായ ഹൃദയമുള്ള ഒരു

വിശ്വസ്തഹി! ആ കള്ള കർക്കിടകമാസത്തിൽ, നാട്ടിലെ നെല്ലാകെ പൂളശൂന്യനായ ജന്മിമാർ പൂഴ്ത്തിവെച്ചിട്ടും ലക്ഷ്മിക്കുറേനാളായി പണിയില്ലാതെയിരുന്നിട്ടും, താനും മക്കളും പട്ടിണി കിടന്നില്ല. എങ്ങിനെ? പാവം, സ്നേഹവതിയായ വേശ്യ! ലക്ഷ്മിയെ വെറുക്കുകയില്ലെന്നു ചന്ദ്രൻ നിശ്ചയിച്ചു. അന്ന് ആ പാളയിൽനിന്നു കിട്ടിയ ആ ഷർട്ട നിരവധി രാത്രികളിലെ ശൈത്യത്തിൽനിന്നു ചന്ദ്രനെ രക്ഷിച്ചു

നാളുകൾ നീങ്ങി. ലക്ഷ്മി പിന്നെ അധികമൊന്നും പണിക്കു പോവാറില്ല. ഇന്നവൾക്ക് ക്ഷേണത്തിനു യാതൊരു വിഷമതയുമില്ല. ലക്ഷ്മിയ്ക്ക് അത്യാവശ്യം ആഭരണങ്ങളുമുണ്ട്. അവൾ പിന്നീട് പലതവണ ഗർഭം ധരിക്കയുണ്ടായി, ചിലതു പ്രസവിക്കയും ചെയ്തു പ്രകൃതിയുടെ സന്താനങ്ങൾ! അവരുടെ പിതൃത്വമേറ്റെടുക്കുകയെന്ന കൃതജ്ഞത തന്റെ അന്നദാതാവായ ലക്ഷ്മിയോട് കാണിക്കുന്നതിനു ചന്ദ്രൻ മടിച്ചില്ല.

ഒരുദിവസം, വാതിൽക്കൽ കലശലായ മുട്ടുകേട്ടാണു ചന്ദ്രനുണർന്നതു്. രണ്ടുമൂന്നു ചുകന്നതൊപ്പിക്കാരായ പോലീസുകാരെ കണ്ടതുമാത്രമെ ചന്ദ്രനു വ്യക്തമായോക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്തെല്ലാമോ അവ്യക്തചിത്രങ്ങൾ അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ വട്ടമിട്ടിരുന്നു. രണ്ടു പോലീസുകാർ ലക്ഷ്മിയുടെ വസ്ത്രങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതു്, ലക്ഷ്മിയും അവരുംകൂടി ഒരു മുറിയിലേക്കു നിഷ്ക്രമിക്കുന്നതു്, ലക്ഷ്മിയും അവരും വിലപേശുന്നതു്, ലക്ഷ്മി അതിനിടയിൽ തനിക്കുവേണ്ടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതു, പ്രതിഷേധങ്ങൾ, കൊഞ്ചലുകൾ, കിലുങ്ങിച്ചിരികൾ, അട്ടഹാസങ്ങൾ.....!

കാരാഗൃഹം! അതിന്റെ വിമ്മിഷ്ടം...! കരിങ്കൽ ചുമരുകളുടെ സ്പർശനം, ഇരുമ്പഴികളുടെ ചുളുക്കുന്ന തണുപ്പ്...! എന്തിനാണു താനവിടെ പിടിച്ചിട്ടതെന്നു ചന്ദ്രനു യാതൊരു പിടുത്തവുമില്ല...നാലുനീങ്ങാത്ത വർഷങ്ങൾ അതിനകത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് നൊടിയെണ്ണിയെണ്ണിത്തീർക്കേണ്ടതുണ്ടു് .....

പൈശാചികമായ പരിഹാസത്തോടെ ചന്ദ്രൻ സ്വജീവിതത്തിന്റെ ശ്മശാനശൂന്യതയിലേക്കു നോക്കും, ഒരനൃനെപ്പോലെ, എന്നിട്ടു പൊട്ടിച്ചിരിക്കും.....ആ ചിരികൾ ആ കന്മതിൽക്കെട്ടുകളിൽ തട്ടി പ്രതിധ്വനിക്കും.....അത്രമാത്രം!

ഒരെത്തും പിടിയുമില്ലാതെയാണു ചന്ദ്രൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങിയതു്. ആദ്യം തന്റെ ലക്ഷ്മിയെയൊന്നു കണ്ടേക്കാമെന്നയാൾ തീച്ചയാക്കി. ചന്ദ്രൻ ഞെട്ടിപ്പോയി, പഴയ ചെറുപ്പക്കരുകരം ചേലും ചന്തവുമുള്ള ഒരു ചെറിയ ബംഗ്ലാവു്...രാത്രി വണ്ടിക്കാണു ചന്ദ്രൻ നാട്ടിലെത്തിയതു്, സമയം പത്തുമണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇമ്പുന്ന ഹൃദയത്തോടെ അയാൾ കോലായിലേക്കു കയറി...കണ്ണാടി ജനാലയിലൂടെ അകത്തേക്കെത്തിനോക്കി. ഒരു "ബെഡ്റൂംലാംപി"ന്റെ പാലൊളിയിൽ ആ മണിയറ ചന്ദ്രനു കാണുവാൻ സാധിച്ചു. രണ്ടു ശരീരങ്ങൾ, സമ്മേളിച്ചിരിക്കയാണു്. മുണ്ടും ബെൽറ്റുസ്സും ബോഡിസ്സും ഷർട്ടും നിക്ഷേപിക്കുവാൻ ചുമരിൽ 'സ്റ്റാൻറു'കളുണ്ടു്. കുപ്പച്ചാളയിലെ വൈയ്ക്കോൽക്കെട്ടുകൾക്കു പകരം പട്ടുമെത്തയുണ്ടു്.

ചന്ദ്രനൊരു ജയിൽപ്പുള്ളിയാണു്. ഒരു കുറവാളിയുടെ മനോഭാവം വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അയാൾക്കു്...ആ കാഴ്ച മൂർദ്ധന്യമായ ആനന്ദത്തോടെ അയാൾ കുറെനേരം നോക്കിനിന്നു. ലക്ഷ്മിയുടെ കൂടെ ശയിച്ചിരുന്ന കേമനെ ചന്ദ്രൻ ക്ഷണത്തിൽ

മനസ്സിലായി. നടന്നിട്ടില്ലാത്ത മോഷണത്തിന്റെ പേരിൽ തന്നെ ജയിലിലടപ്പിച്ച ജന്മിയായിരുന്ന അതു്. തന്റെ കുടുംബക്കാരും തന്നെപ്പോലെ നിരവധി നിർദ്ദോഷികളെ ജയിലിലടപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവും, മർദ്ദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും, ചന്ദ്രൻ ചിന്തിച്ചു. ആ പാവങ്ങളുടെയെല്ലാം അപരാധം സുന്ദരിയായൊരു ഭാര്യയോ, സഹോദരിയോ, പുത്രിയോ ഉള്ളതായിരിക്കണം!

ലക്ഷ്മിയുടെ സുഖവും ആഡംബരവുമെല്ലാം ജന്മിയുടെ അനുഗ്രഹമാണു്. തനിക്കവിടെ പ്രവേശനമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു ചന്ദ്രനറിയാമായിരുന്നു.

നിശ്ശബ്ദമായി അയാളവിടെ നിന്നിറങ്ങി.

ജയിലിൽനിന്നു ചന്ദ്രനൊരു സുഖക്കേടു കിട്ടിയിരുന്നു. നെഞ്ചിനു കലശലായ വേദന, അയാളുടെ തകർന്ന ജീവിതത്തിലെ യാതനകളും മുഴുവനും അയാളുടെ എല്ലുന്തിയ മാത്തട്ടിലൂറഞ്ഞുകൂട്ടുകയാണു്..... പൊള്ളുന്ന പനി, നരകയാതനയുടെ ഘോരപുരണ്ട കഫക്കഷ്ണങ്ങളെ പുറത്തേക്കു തള്ളിവിടുന്ന ചുമ.....ചന്ദ്രനു മനസ്സിലായി അതെല്ലാമെന്താണെന്നു്! അയാൾക്കു തന്റെ പഴയ സുഹൃത്തുക്കളേയും പഴയ ശത്രുക്കളേയുമെല്ലാം കാണണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരൊക്കെ എവിടെയെവിടെയെല്ലാമായിരിക്കും...! ഗൃഹസ്ഥന്മാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വർത്തകപ്രമാണിമാർ, മന്ത്രിമാർ, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്മാർ, തൊഴിലാളികൾ.....ലോകത്തിന്റെ അപാരമായ യന്ത്രത്തിലവരൊക്കെ അങ്ങിങ്ങു കിടന്നു തിരിയുന്ന ചക്രങ്ങളാണു്. താൻ മാത്രമല്ല; ആ യന്ത്രത്തിനു തന്നെക്കൊണ്ടൊരാവശ്യവുമില്ല! അമ്പോ! ഇത്ര ദാരുണമായൊരു പരാജയമോ? അയാൾ വല്ല വഴിയരുകിലിരുന്നു ചിന്തിക്കും.

ലീല!—അവൾ എവിടെയായിരിക്കും? ആവോ!

അയാൾ താൻ ജനിച്ചുവളർന്ന ആ വീടിന്റെ സമീപത്തുകൂടെ കടന്നുപോകയാണു്. അടക്കിയാലടങ്ങാത്ത ഒരു ജിജ്ഞാസ. ചന്ദ്രൻ ഒന്നാംവീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു—യാചിക്കുവാൻ! അയാളെ ആരും തിരിച്ചറിയുകയില്ല.

വീട്ടിൽ വലിയ ബഹളം. "എന്താണീ ബഹളം?" അയാളൊരു ഭൃത്യനോടന്വേഷിച്ചു.

"ബഹളമോ!" ഭൃത്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു, "ഇവിടത്തെ അമ്മ.....ഇത്തിരി കടന്ന നിലയിലാണു കിടപ്പു്!"

വിവിധവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള തേനീച്ചകളെപ്പോലെ ശതശതം മിഥ്യാരൂപങ്ങൾ ചന്ദ്രന്റെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ പടർന്ന ഇരുളിന്റെ ഒരു വമ്പിച്ച വൃത്തത്തിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്നു! ഒരു ഞരക്കത്തോടെ അയാൾ അകത്തേക്കു പാഞ്ഞു.....

"എടാ, പിച്ചക്കാര!...എടാ...എങ്ങോട്ടാണിവൻ? ഡേ! പിടിക്കുവനെ..." കുറേ വേലക്കാർ ചന്ദ്രന്റെ പുറകെ പാഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും ചന്ദ്രൻ തന്റെ അമ്മയുടെ കട്ടിലിന്റെ അരികത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"അമ്മേ!..." ഗൽഗദത്തോടെ ചന്ദ്രൻ വിളിച്ചു. അവർ കണ്ണൊന്നു മിഴിച്ചു് മകന്റെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി.....വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് തന്റെ മുലകുടിച്ചു മാറത്തു പറ്റിക്കിടന്ന ഒരു കൊച്ചുശിശുവിന്റെ മുഖം ആ യാചകന്റെ വികൃതമായ ചിത്രത്തിനു പുറകിൽ നിന്നെത്തിനോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...മരണംമുട്ടി വിളിക്കുന്ന ആ അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ അവൾക്കു തന്റെ പുത്രനെ പുത്രനായി കാണുവാൻ സാധിച്ചു...ആ താടിയും മീശയും വടിയും പൊ

ക്കണവും മനുഷ്യനു പറയാൻ സാധിക്കുന്നതിലൊരായിരം മടങ്ങു് ആ മാതാവിനെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.....

"ചന്ദ്രാ! മകനേ, നീയിപ്പൊഴാണോ വന്നതു്? എനിക്കിനി എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും, എന്റെ മകനേ? അയ്യോ!—" അവർ ഹൃദയം പിളർന്നു കരഞ്ഞു.

ഒരുപടി അവ്യക്തരൂപങ്ങൾ തനിക്കു ചുറ്റും നോക്കി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തെല്ലാമോ പറയുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, ചന്ദ്രനു് ഒരൊറ്റ വസ്തുവിനെ മാത്രമെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ—തന്റെ അമ്മ!

അയാൾ ഏങ്ങലടിച്ചുകരഞ്ഞു...തന്നെ നശിപ്പിച്ച അമ്മയെ അവരുടെ തകർച്ചയിൽ-അയാൾക്കു സ്നേഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചു...മറക്കുവാൻ, മാപ്പുകൊടുക്കുവാൻ...

ചന്ദ്രന്റെ അമ്മക്കു് ഒന്നും സംസാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല...തന്റെ മകൻ അനുഭവിച്ചിരിക്കാവുന്ന യാതനകളുടെ പട്ടാളം അവരുടെ ഹൃദയത്തിലൂടെ പെരുമ്പറയടിച്ചു പാരേട്ടു നടത്തുകയാണു്.....

ആ വിലാപത്തിൽത്തന്നെ ആ വൃദ്ധയുടെ ജീവിതവുമവസാനിച്ചു.

പിന്നീടു ചന്ദ്രനെ ആരോ ഒരു ചായത്തോട്ടത്തിലേക്കുക്കൂട്ടി.....അവിടെയൊരു രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം പണിയെടുത്തു. മലമ്പനിയും പിടിച്ചു. അയാളുടെ നെഞ്ചിൽ താവളമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന മഹാവ്യാധി അയാളെ അണുഅണുവായി കരണ്ടുതിന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു...സുഖക്കേടു ഭയങ്കരമായ രീതിയിലായി.

എന്നിട്ടു്.....

* * * *

മിസ്റ്റർ രഘു മറ്റൊരു സിഗററ്റുകൂടി കത്തിച്ചു. നേരം പുലർച്ചു മൂന്നുമണിയായിരുന്നു.

"എന്നിട്ടു്," മിസ്റ്റർ രഘു പറഞ്ഞു: "ചന്ദ്രൻ ഇതാ നിങ്ങളുടെ മൂന്നാം നമ്പർ വാർഡിലെത്തി..."

അപ്പോഴേ, ഞാൻ ആ ദുഃസഹപ്പുകളുടെ ലോകത്തുനിന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിയുള്ളൂ.

"പാവപ്പെട്ട മിസ്റ്റർ ചന്ദ്രൻ," എന്റെ അതിഥി ഉപസംഹരിച്ചു, "ചന്ദ്രൻ..... ഞാൻ...ഡോക്ടർ, ഞാനയാളുടെ...ഒരു കന്ന ബന്ധുവാണു്!"

കാറാടിമരങ്ങളുടെ ശ്മശാനസംഗീതം അപ്പോഴും കാറ്റിലൂടെ മൂളുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ ഉതിർന്നുവീണുമങ്ങിയ നിലാവിൽ ഇവിടെവച്ചു മൃതിയടഞ്ഞ അനേകമനേകമഗതികളുടെ ആത്മാക്കൾ, അങ്ങുമിങ്ങും ഉലാത്തുന്നുണ്ടെന്നെനിക്കുതോന്നി.

മൂന്നാംനമ്പർ വാർഡിൽനിന്നു ഞരക്കങ്ങൾ.....പെട്ടെന്നു് നൈറ്റു് ഡ്യൂട്ടിക്കാരി നേഴ്സ് ധൃതിയിൽ എന്റെ മുറിയിലേക്കു വന്നു.

"ഡോക്ടർ സാബ്, ആ വാർഡുനമ്പർ മൂന്നിലെ കൂലിക്കാരൻ ഇത്തിരി....."

ഞാൻ പിന്നീടൊന്നും കേട്ടില്ല.

ഞാൻ വാർഡിനു നേരെ നടന്നു

ഞരക്കങ്ങൾ.....പെട്ടെന്നു ഒരു നിലവിളി, ഒരു പ്രണിതജീവന്റെ യാതനകൾ, നിരാശകൾ, അമർഷങ്ങൾ, വിദ്വേഷങ്ങൾ എല്ലാമടങ്ങിയ ഒരു നിലവിളി.

പിന്നീടു നിശ്ശബ്ദത മാത്രം.....

രണ്ടാംനിലയിലുള്ള ആ വരാന്തയുടെ തുണംചാരി ഞാൻ എത്രനേരമങ്ങിനെ നിന്നുവെന്നു് എനിക്കുതന്നെ ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

വിദൂരതയിൽ, തേഞ്ഞൊട്ടുങ്ങിയ രാത്രിയുടെ പരാജയങ്ങളിലൂടെ, പുലരിയുടെ തീനാമ്പുകൾ പടരുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു

ഓണനിലാവിൽ

കൈപ്പള്ളിൽ കൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ.

ഇക്കൊല്ലമോണത്തോടൊത്തെൻ കടി
യെത്തിയെന്നോമനക്കുട്ടികാരി, [ലിലേ-
മാമകമാനസ വീണയിലാനന്ദ
ഗാനം പകരുമപ്പാട്ടുകാരി.
എന്തിലും മീതെയെൻ പ്രാണനിഷ്ടപ്പെട്ട
മംഗളാപാംഗി, മനോഹരാംഗി,
സന്തതം വെള്ളപ്പളുങ്കണിപ്പുഞ്ചിരി
ചിന്തിയൊഴുകുമക്കാട്ടരുവി,
ഒപ്പമിജ്ജീവിതസൌഖ്യദുഃഖങ്ങളി-
ലൊക്കെയുമെന്നുറ്റ പങ്കുകാരി,
കാളമേഘത്തിൽക്കവിത കലർത്തുന്ന
വാരുറ്റ വാർമഴവില്ലുപോലെ!
വേഴാമ്പലിന്റെ വികസിത ചഞ്ചുവി-
ലാരാലണയും നിലാവുപോലെ!!
രാഗരാജ്യത്തിൽ വിജയം വരിച്ചൊരെൻ
ഭാഗധേയത്തിൻ പതാകപോലെ!!!

ഇക്കൊല്ലമോണമാണോണമെനി,യ്ക്കു
സൽകാരശാല സനാഥമായി. [ന്റെ
തുരും കൊതിച്ചുപോമാകാരശോഭയൊ-
രാകൃതി പൂണ്ടെന്നരികിലെത്തി.
തുരിലുമല്പമസൂയകലർത്തുംമാ-
റാദർശകന്മളി വാരിവീശി,
തുശാവിഭംഗസ്മൃതികളിലൊക്കെയു-
മാശ്വാസമാധുരീ ധാര തൂകി.

അച്ചെങ്കഴലിണപ്പാടിനാലക്കൊച്ചു-
പിച്ചകക്കുടിലിൽപ്പൊടുന്നാണമെത്തി!
അപ്പൂതരാഗപരിചയ്മൂലമെൻ
തപ്തഹൃദന്തരം തുഷ്ടമായി!
തു നവമന്ദസ്മിതാഭയിലീരംഗ-
മാകെ വിലാസ വിലോലമായി!
കമ്മ്ബന്ധത്തിന്റെ കൈവല്യ്യമായി നീ
നിർമ്മലതത്തിൻ നിറകതിരേ!

ഇന്നെൻ കുടിലിലെ മൺവിളക്കായിരം
സച്ചന്ദീപത്തിൻ പ്രഭ പരത്തും!
ഇന്നെൻകുടിലിലെ മൺതരിപോലുമൊ-
രന്യന നിർവൃതിയാസ്പദിക്കും!!
ഇന്നെൻസഹകളിലൊക്കെയും മിന്നലിൻ
തങ്കത്തിളക്കം തിരയടിയ്ക്കും!!!

ഉണ്ടെനിയ്ക്കായിരമായിരമജ്ഞാത-
ബന്ധുരചിത്രങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാൻ.
ഉണ്ടെനിയ്ക്കായിരമായിരമാനന്ദ
സങ്കല്പരംഗമഭിനയിയ്ക്കാൻ.
തുമോദസാന്ദ്രസമീരണലാളിത
കാമിതത്തിന്റെ കരുന്നലകം.
ചാഞ്ചാടിയാടിയിളകുമീ വേളയി-
ലോണനിലാവിൻ പുതുമകളിൽ
തുവതും വേഗമത്തങ്കക്കനാക്കളെ-
ത്താലോലിച്ചീടാം നമുക്കു തോഴീ!
വേദനതൻ നേർത്തനീലയവനിക
നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ, നാണമാണോ!!

പുരോഗമനസാഹിത്യം?

പേരൂക്കട, പി. രാമകുമാർ.

മറെറല്ലാഭാഷകളിലെപ്പോലെ അടുത്തകാലത്തു മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണു പുരോഗമനസാഹിത്യം പ്രസ്ഥാനം. 1937-ൽ ആണു് ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ യോഗം തൃശ്ശൂരിൽ വച്ചു കൂടിയതു്. അന്നതിനുപേർ ജീവൽസാഹിത്യം എന്നായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ആവശ്യവും അന്നുതന്നെ പലരും ചോദ്യം ചെയ്തു. അതിനു പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. എന്താണു് ആ മറുപടി "ഞങ്ങളും വെറും സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല. ഞങ്ങളും സാഹിത്യനിർമ്മാണം നടത്തുന്നതു സ്വന്തം വിനോദത്തിനോ, വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയോ അല്ല; സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കാവശ്യമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കാനും വളർത്താനുമാണു്. സമുദായത്തെ പുറകോട്ടു വലിക്കാനോ, ഇന്നത്തെ നിലയിൽതന്നെ നിറുത്താനോ ഉതകുന്ന യാതൊന്നുമെഴുതുകയില്ലെന്നും, സമുദായത്തെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ സഹായിക്കുന്നതു മുഴുവൻ എഴുതുമെന്നും പ്രതിജ്ഞചെയ്തവരാണു ഞങ്ങൾ." ഇക്കാര്യത്തിൽ ആർക്കും തർക്കമുണ്ടാവേണ്ട കാര്യമില്ല. സമ്മതം, പരിപൂർണ്ണ സമ്മതം. അവിടെ തീർന്നില്ല പുരോഗമനം. "തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും മറും" എ. പി. ഐയുടേയും, പി. ടി. ഐയുടേയും ന്യൂസുകൾ (വാർത്തകൾ) തർജ്ജിമചെയ്യുന്ന പത്രമാഫീസിലെ ഒരു പത്രാധിപരുടെ ജോലിമാത്രമേ ചെയ്യുള്ളുവെന്നും, അവരുടെ കൃതികൾ അറബിക്കടലിൽ എറിയണമെന്നും" ഇക്കൂട്ടർ, മി. കേശവദേവു് ബഷീർ മുതലായവർ നിസ്സങ്കോചം പ്രഖ്യാപിച്ചു. തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും, വാല്മീകിയുടേയും വ്യാസന്റെയും കഥകൾ തർജ്ജിമചെയ്തതേയുള്ളൂ. അവർ ജീവിച്ചകാലത്തെ സമുദായത്തെക്കുറിച്ചു് യാതൊന്നും അവരുടെകവിതകളിലില്ല-എന്നുപറയുന്നതു ശരിയാണു്. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ പഴയതാണെങ്കിലും കവിതകളിൽ സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമുണ്ടായിരുന്നു. ദേവലോകത്തു പോകുമ്പോഴും, ദമയന്തിയുടെ ദൌത്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു നളനെ അന്വേഷിച്ചു് അരയന്നംപോകുമ്പോഴും, "നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞു" വരുന്നതും മറും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കഥകളിൽ സർവ്വത്ര കാണാം.

മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായ എഴുത്തച്ഛന്റേയും മറും സേവനം ഭാഷ നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം ജനങ്ങൾ സ്മരിക്കാതിരിക്കയില്ല. കാരണം ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിന്റെ കുത്തകയായിരുന്ന സാഹിത്യസൃഷ്ടിയെവെല്ലുവിളിച്ചു പുതിയ ഒരു പ്രസ്ഥാനംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ച ധീരനാണദ്ദേഹം. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർക്കു മാത്രം വായിച്ചു രസിക്കാമായിരുന്ന രാമായണം, ഭാരതം മുതലായവ മലയാളികൾക്കു വായിച്ചു രസിക്കാൻ സൌകര്യമുണ്ടാക്കിയ മഹാനാണു് അദ്ദേഹം. അന്നത്തെ സമുദായത്തിന്റെ കേടു ദോഷത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിയെന്നുമാത്രമല്ല, "തുഞ്ചന്റെ ചെക്കിൻ എത്ര ആട്ടം" എ

ന്നും മറ്റുമുള്ള ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിന്റെ കുത്തകയിൽനിന്നുമുണ്ടായ എതിർപ്പുകളെ സുധീരം എതിർക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു മഹാകവിയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ. ഇങ്ങനെ ഭാഷയെ സേവിച്ചവരെയൊക്കെ നിസ്സാരമായി തള്ളിയിട്ട സ്വയം പുരോഗമനക്കാരായി ഞെളിയുന്ന പുത്തൻ ക്രാറുകാരുടെ സാഹിത്യങ്ങളും ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്താണിവരുടെ പുരോഗമനം?

ഒരു സാഹിത്യവിമർശകനായ മി. ഉപ്പൻ നായർ ഈയിടെ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി (എറണാകുളത്തു്) "ആശാൻ ജനകീയ കവിയല്ല. ചങ്ങമ്പുഴയും, പി. ഭാസ്കരനുമാണു ജനകീയ കവികൾ" എന്നു്. അങ്ങിനെ ശ്രീ. ഉപ്പൻനായരുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകിട്ടിയ ജനകീയകവിയുടെ പുരോഗമനം എന്തായിരുന്നു? ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകൾക്കു്, ശ്രവണസുഖമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദങ്ങൾ അനർഗ്ഗളം പ്രവഹിക്കുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വികാരപ്രകടനങ്ങൾ നമുക്കു് ഉള്ളിൽ തട്ടുന്നു. ഒന്നാംതരം കലാസൃഷ്ടി ചെയ്യാനുള്ള വാസനയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വളരെ അധികം ആളുകൾ വായിക്കാറുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളം വില്ക്കാറുമുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പുരോഗമനമോ ജനകീയമോ എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലല്ലോ? എന്താണു ചങ്ങമ്പുഴക്കൃതികളിലെ ഉള്ളടക്കം? എന്താണു് അവ പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠം?

ചങ്ങമ്പുഴക്കൃതികളിലേറ്റവും പ്രസിദ്ധമായതാണല്ലോ "രമണൻ". രമണനിലെ കഥ പുരോഗമനമാണോ? പ്രേമനൈരാശ്യംമൂലം തൂങ്ങിച്ചാകുന്നതാണിതിലെ കഥാവിഷയം. അങ്ങനെ ധാരാളം പേർ ചാകാറുണ്ടു്. അതു മീശയുടെ മുളയ്ക്കുന്നതിനേറയും നിരാശയുടേയും, പരാജയമനോഭാവത്തിന്റേയും അടയാളമായല്ലാതെ ഒരു പുരോഗമനപരമായ പ്രവൃത്തിയായി സമുദായം എണ്ണാറില്ല. പ്രേമനൈരാശ്യംമൂലം തൂങ്ങിച്ചാകുന്നതു് ഒരു "ഫ്യാഷനായി" ഇന്നു തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു വളം വച്ചവരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത പങ്കു വഹിച്ച കവിയാണു ചങ്ങമ്പുഴ. അടുത്തകാലങ്ങളിൽ തൂങ്ങിച്ചത്ത യുവാക്കന്മാരുടെയെല്ലാം ഉടുപ്പിന്റെ പാക്കറ്റിൽ അഞ്ചുവരി ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതക്കുടി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതൊരു പതിവാണു്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനെ ആത്മഹത്യയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കവിതകൾ എഴുതിയ ചങ്ങമ്പുഴ ചെയ്യുന്ന തത്വോപദേശങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണു്? "ജീവിതത്തേക്കാൾ മീതെയാണു മരണം, മനുഷ്യനെക്കാൾ മെച്ചമാണു് മൃഗം" (പാടുന്ന പിശാചു് വായിക്കുക) എന്നും മറ്റും. അതായതു മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തേയോ, സ്ത്രീയുടെ സ്ത്രീത്വത്തേയോ വിലവയ്ക്കാത്ത ഒരു കവി. സ്വന്തം "അങ്കുശമില്ലാത്ത ചാപല്യം" സ്ത്രീലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ തലയിൽ വച്ചുകെട്ടിയ ഒരു കവി, പുരോഗമനകവി, പോലും. ജനകീയ കവിപോലും.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളിൽ താരമമ്മേയ്നമെച്ചപ്പെട്ട കവിതാസമാഹാരമാണു് "രക്തപുഷ്പങ്ങൾ". അതിലെ പുരോഗമനപരമായ കവിതയാണു് "വാഴക്കുല", ആ കവിതയിൽ ഒരു സാധുപുലയക്കുട്ടിയുടെ ചിത്രം ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരനുഭവിക്കുന്ന ജന്മിമർദ്ദനവും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ കവിതയിൽപോലും ജന്മിത്വത്തോടു പ്രതിഷേധിച്ചു് ഒറ്റ വാക്കു പറയുവാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ പരാജയമനോഭാവം മൂലം ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

"ഒരു വെറും പ്രേതം കണക്കതാമേല്ക്കുമേ-
മലയന്റെ വക്ത്രം പിളർന്നുപോയി. [ൽ
കല തോളിലേന്തി പ്രതിമയെപ്പോലവൻ
കറേ നേരമങ്ങിനെ നിന്നുപോയി"

ഇങ്ങനെ കല തോളിലേന്തി പ്രതിമപോ
ലെ ജന്മിയുടെ മുമ്പിൻ വാപിളർന്നു നില്ക്കു
ന്ന കുടിയാന്മാർമാത്രമല്ല, ജന്മിക്കെതിരായി
സമരംചെയ്യുന്ന കുടിയാനവനും ചങ്ങമ്പു
ഴയുടെ കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.
എന്നതന്നെയല്ല,

"പണമുള്ളോർ നിർമ്മിച്ച നീതിക്കിതി
ലൊന്നും
പറയുവാനില്ലേ ഞാൻ പിൻവലിച്ചു!"

എന്നുപറഞ്ഞു പണമുള്ളവർ നിർമ്മിച്ച
നീതിക്കു മുൻപിൽ പരാജയപ്പെട്ട ചൂളി
പ്പോകുകയാണു് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പുരോഗ
മനം. ലോകത്താകമാനം പണമുള്ളവരെ
മുട്ടുകുത്തിച്ചുകൊണ്ടഭിവാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗം
മുന്നേറിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് ചങ്ങ
മ്പുഴ ഈ കവിതകൾ എഴുതിയതു്.

മറ്റു "പുരോഗമന"സാഹിത്യകാരന്മാ
രിൽ മുന്തിയ പ്രതിനിധികളാണ് മി. കേ
ശവദേവു് ബഷീർ ക്രൂട്ടർ. പുരോഗമന
സാഹിത്യമെന്നപേരിൽ ഇവർ എഴുതി
ക്കൂട്ടുന്ന വൃത്തികേടുകൾക്കു കയ്യും കണക്കു
മില്ല. മനുഷ്യനെ ആത്മഹത്യക്കു പ്രേരി
പ്പിക്കുകയാണു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പുരോഗ
മനമെങ്കിൽ വ്യഭിചാരത്തിനു പ്രേരിപ്പി
ക്കുകയാണു് മി. കേശവദേവിന്റെ പുരോ
ഗമനം. ഈ അടുത്തകാലത്തു വലിയ
ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ ഒന്നാണു് കേശവദേ
വിന്റെ "ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പു്". മി.
ദേവു് മദിരാശിയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന
"ജയകേരളം" എന്ന വാരികയിൽ എഴു
തിയ ഈ "ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പിൽ"
അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വം എ
ന്താണ്? "വയറിനു വിശപ്പുണ്ടാകു
മ്പോൾ വീട്ടിൽ ചോറില്ലെങ്കിൽ ഹോട്ട
ലിൽ പോകാറില്ലേ? അതുപോലെ ഹൃദ
യത്തിനു വിശപ്പുണ്ടാകുമ്പോൾ വീട്ടിൽ
പെണ്ണില്ലെങ്കിൽ വ്യഭിചാരശാലയിൽപോ
കാം." *പ്രിയപ്പെട്ടവായനക്കാരെ! നമ്മിൽ
പലരും വ്യഭിചരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ നമ്മ
ളോ സമുദായമോ വ്യഭിചാരം പുരോഗമ
നപരമായി എണ്ണാറില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടു
കാർ അതിനെ എതിർക്കുന്നു. എന്നിട്ടു്
നമ്മുടെ പുരോഗമനക്കാരായ സാഹിത്യ
കാരൻ ഉപദേശിക്കുന്ന തത്വമിതാണു്.
മി. കേശവദേവു് 124 ചിങ്ങമാസത്തിലെ
കേരളകൗമുദി തിരുവോണം വിശേഷപ്ര
തിയിൽ ഒരു "പുരോഗമന" കഥ എഴുതി
യിട്ടുണ്ടു്. ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു മൃഗത്തെ
അതേ, ഒരു പട്ടിയെ പ്രണയിക്കുന്ന കഥ.
ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായം മൃഗങ്ങള
മായി ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെ
ടുന്ന നിലവാരത്തിൽ അധഃപതിച്ചിട്ടി
ണ്ടോ? ഒരുപക്ഷേ മി. ദേവിനെപ്പോലെ
യുള്ളവർക്കു് "ഹൃദയത്തിന്റെ വിശപ്പു
ണ്ടാ"യാൽ മൃഗങ്ങളെ പ്രണയിക്കുമെന്നു
വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽ തന്നെ
സമുദായം അവരെ പുരോഗമനക്കാരായി
എണ്ണുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ചൂലെടുത്തടി
ക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ ഇത്തരം
കഥകൾ പുരോഗമനസാഹിത്യമായി നാ
ട്ടുകാർ എങ്ങനെ സമ്മതിക്കും?

വേറൊരു പുരോഗമനസാഹിത്യമാണു
ബഷീറിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ. മുണ്ടശ്ശേരി

* എല്ലാവരും വ്യഭിചരിക്കണമെന്നാണോ കേശ
വദേവിന്റെ ആശയം? അതോ സ്വാഭാവികമോ
തുക്കളാൽ വ്യഭിചാരികളായിത്തീരുന്നവരെ, വേണ്ട
യോളം കൊള്ളരുതായ്മകളെ, ഭദ്രജനതത്വത്തിന്റെ
ധ്യേയത്തിനുള്ളിൽ പൊതിഞ്ഞുവച്ചുകൊണ്ടു നടക്കു
ന്ന സമുദായം പരിഹസിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥഹീന
തയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണോ? ക. പ

ക്ലൂട്ടർ ഇതിനു നല്ല സർട്ടിഫിക്കറും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദങ്ങളിൽ പറയുന്ന പുരുഷവേശ്യയുടെ കഥകളും മറ്റും സമുദായത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രതിഫലനമാണെന്നും, പുരോഗമനപരമാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും (എ. എ സ്. പിയും, കെ എസ്. പിയും മറ്റും) ഉണ്ട്. അതാണു് അത്ഭുതം!? ശബ്ദങ്ങളിൽ പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള കാഴ്ചകൾ ലോകത്തിലില്ലേ? ഉണ്ട്. ഇതിലും ഭയങ്കരമായ കാഴ്ചകൾ ലോകത്തിലുണ്ട്. ഗണോറിയായും, സിഫിലിസ്സും, കുഷ്ഠവും, ഉണ്ണിപ്പുണ്ണും, മലവും, മൂത്രവും എല്ലാം ലോകത്തുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം പുരോഗമനമാണെന്നുപറഞ്ഞു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വലിച്ചുകൊണ്ടിട്ടാലോ? കാക്കിച്ചൂ തുപ്പി നമ്മുടെ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ, കണ്ണുപൊത്തി ഓടുകയോ ചെയ്യും. അല്ലാതെ ഇതൊക്കെ പുരോഗമനമാണെന്നു സമ്മതിക്കുകയില്ല, തീച്ച്. ഇത്തരം കഥകളും പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിലായാലും, അധോഗമനത്തിന്റെ പേരിലായാലും പ്രചരിപ്പിച്ചു നാട്ടുകാരെ വ്യഭിചാരത്തിനും സ്വവർഗ്ഗസംഭോഗത്തിനും പ്രേരിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ ഈ പുരോഗമനക്കാർ ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പുരോഗമനമായിരിക്കും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നും പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ആവശ്യമില്ലെന്നോ, വാല്മീകിയും, വ്യാസനും, ഭവഭൂതിയും പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ വീണ്ടും വീണ്ടും പറയണമെന്നോ അർത്ഥമില്ല. ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിൽ പലേ വൃത്തികേടുകളും അസമത്വങ്ങളും ദൂഷണങ്ങളും ഉണ്ട്. പക്ഷേ അവയെ ചിത്രീകരിച്ചു് അനുവാചകർക്കു് അതു തെറ്റാണെന്ന ബോധം ഉണ്ടാക്കുവാനാണു പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിയിൽനിന്നും പുരോഗമിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാണിക്കുകയും പുരോഗമനപരമായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. അതുചെയ്യാത്തപുരോഗമനം പുരോഗമനമല്ല. വ്യഭിചാരപ്രചരണം പുരോഗമനമല്ല, പിൻതിരിപ്പനാണു്.

ആവശ്യമുണ്ടു്.

സിനിമായിൽ ആക്ട് ചെയ്യുന്നതിനു് ആഗ്രഹമുള്ള
യുവതീയുവാക്കന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ടു്.
വിവരങ്ങൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതുക.

USHA T. Co.,
P. B. 62. A.
DELHI.

കുഷ്ഠരോഗി

മലയേഷ്യാ, രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

"നോക്കണേ ധിക്കാരം, ഈ മ്ലേച്ഛനേയാട്ടിപ്പുറ-
ത്താക്കടം, നില്ലുന്നേടം നാറിയിപ്പൂമിന്നായയേ.
കുഷ്ഠരോഗിയ്ക്കൊൻ മുറവെത്തെടംകായ്യം, പിച്ച-
കിട്ടുവാൻപടിയ്ക്കപ്പുൽകാത്തുനിന്നെന്നാൽപോരേ?"
ഉണ്ടായിതതോരോടാത്ത താംബൂല നിണം ചിന്നി-
ക്കണ്ണാസംരുദ്ധകഫോൽസാരിയാം വിസേ്ഫാടനം.
ധനഭൂമദത്തിന്റെ നീലമാമലയിലേ
വനഗഹ്വരകണ്ണം ചെയ്തതാണീശജ്ജനം.
അതിന്റെ ശരവ്യമോ, ഹാ പാപം—ഒരുരോഗ
ഹതനാംമർത്ത്യൻ—അല്ലുമാപ്പൊരുജീവൽപ്രേതം.
കാറത്തുകരിയിലപോലെയുക്കനാമാട്ടിൻ-
ചീറത്താൽ ദൂരെപ്പോയീചിരത്തുഷ്കമാഗാത്രം.

2

തീരാവ്യാധിയാം ചെന്നായ് പാതിയും ചവിച്ചിട്ട
കീറിത്തുപ്പിയൊരെച്ചിൽ വന്ന വീണതിനാലേ,
വിഭുദേവതോപാസക, നിൻ പവിത്രമാ-
മധ്വരശാലാന്തരമശുദ്ധമായെന്നു നീ,
കോപിച്ചു തള്ളുന്നു ഹാ, ധരിപ്പീലതേക്കാളും
ഘോരമാംരോഗം നിന്നെ വിഴുങ്ങും പരമാത്മൻ.
പാത്രാലം കണ്മിഴിച്ചു നിന്നെത്തന്നെ നീ തുലാ-
സപാത്രമാം കുഷ്ഠംകേറി നിന്നാത്മാനശിച്ചില്ലേ?
അമ്മട്ടിലളിഞ്ഞിരന്നൊന്നെന്നെന്നായ് വീഴ് വു താഴെ
നിന്മനഃക്ഷുത്തിന്റെയംഗങ്ങൾകാണുകാരണം,
അറിവിലെന്നാംനിന, ക്കെന്തെല്ലാംദുഷ്കൃത്യങ്ങ-
ളുലതല്ലീടുന്നുനിന്നാത്മാവിൻ ചുഴലവും.
പരപീഡനചിന്തകീടങ്ങൾ കൂട്ടംകൂടി-
കരളുന്നു നിൻഹൃത്തിൻകടയ്ക്കുലഹന്നിശം.
നീകുമിച്ചീടും തങ്കനാണയങ്ങൾ നിന്നാത്മാവിൽ
പാകുന്നുമഹാരോഗബീജങ്ങളെന്തെന്നല്ലേ?
കരിഞ്ചന്തയാംനവ്യനരമേധത്തിന്നായ് നീ-
യരിഞ്ഞുപെട്ടിത്തള്ളും സോദര്യശിരസ്സുകൾ,

അവസരോക്തിമാല.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,
മൂലൂർ S. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ.

ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒന്നാന്തരം പ്രസിദ്ധീകരണം. വില 12 ണ. മാത്രം.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

നിന്നിലപ്പിയ്ക്കുംതപ്പശാപത്തിൻ വിഷത്തുള്ളി
യൊന്നൊന്നായുറഞ്ഞിങ്ങു വന്ന വീഴ്വതാണവ.

3

നിസ്സങ്കംരോഗിയല്ലാനീയിന്നാരോഗം തന്നെ
അത്രമേലാനോവൂറിച്ചേൻ പോയ്നിന്നെയെങ്ങും.
ആഹന്ത; സമുദായഗാത്രത്തെയിഞ്ചിഞ്ചായി-
ട്ടാഹരിയ്ക്കുന്നകാൻകാന്നിന്നുനീയുംകുഷ്ഠം.
നാറിപ്പു നീ നാട്ടിന്നാത്മായേ, നിന്നെസ്വയം
പോറുന്നസമുദായമാത്മഹത്യാൻ ചെയ്തീ.
കാലം, തൻ ശസ്ത്രക്രിയാനൈപുണിതെറാതെ നി-
ന്മേലിനിപ്രയോഗിയ്ക്കുൻ വെറുതേ വൈകിയ്ക്കില്ല.

ഹൃദയറാണി

ചേലാട്ട്, പദ്മസേനൻ.

ആ ഉൾനാട്ടിൻറെ നടുവിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന നിരത്തിൻറെ അരികിലൊരു വാടകമുറിയിലാണു ചിത്രകാരനായ ശ്രീധരൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. അയാൾ ആ നാട്ടുകാരനല്ല. വടക്കെവിടെയോ നിന്നവിടെ വന്നതാണു്. ആരും അയാളെപ്പറ്റി കൂടുതലായി അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടില്ല. ശ്രീധരനു് അക്കാര്യത്തിൽ പരാതിയുമില്ലായിരുന്നു.

പകൽ മിക്കവാറും ശ്രീധരൻറെ മുറി പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കും. അന്തിയാവുമ്പോൾ തുറന്നിട്ട ജനാലയുടെ അഴികളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അകലെയെങ്ങോ മിഴികളൂന്നി ആ ചിത്രകാരൻ നില്ക്കുന്നതു കാണാം. മൂവന്തിമാനം അഴികിൻറെ പൊന്നുടുപ്പുണിഞ്ഞുകൊണ്ടു മന്ദഹാസം പൊഴിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ കല്പന അതിനെ താലോലിക്കുകയായിരിക്കും. വൃക്ഷത്തലപ്പുകളുടെ മീതെ ചായം പുരട്ടിക്കൊണ്ടു മാഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോകുന്ന അസ്തമനപ്രകാശത്തിലൂടെ അയാൾ ഭാവനയുടെ ഉഴഞ്ഞാലിൽ കിടന്നാടുകയായിരിക്കും.

പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന സൌന്ദര്യത്തിൻറെയതേ തുള്ളികൾ നുണച്ചിറക്കി അവയെല്ലാം തൂലികത്തുമ്പിലൂടെ കടലാസിൽ വരച്ചു വയ്ക്കുവാൻ അയാൾക്കുള്ള കഴിവു് അതിരറ്റതായിരുന്നു. പക്ഷേ, വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത ഒരു വൈരുദ്ധ്യം അതിനിടയ്ക്കു തലയുയർത്തിനിന്നു. അയാൾ വിരൂപനാണു്.

ചെമ്പിച്ച നീണ്ട തലമുടിയും, ഉന്തിയ കണ്ണുകളും, ഉൾവലിഞ്ഞ കവിളുകളും, ചുണ്ടുകളെ ആക്രമിച്ച പുറത്തേക്കു തള്ളി നിൽക്കുന്ന നീണ്ട പല്ലുകളും, കറുത്തുചടച്ച ശരീരവുമൊക്കെക്കൂടി അനുകമ്പാജനകമായ ഒരു രൂപം. പല 'സുന്ദരന്മാരും' അയാളുടെ ബാഹ്യവൈരൂപ്യം നോക്കി വായടക്കി ചിരിക്കുന്നതയാൾകണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അവരോടയാൾക്കു പരിഭവം തോന്നിയിട്ടില്ല.

അയാൾ ഒരു മൂകജീവിയാണു്. ആരോടുംതന്നെ ഒന്നും സംസാരിക്കുകയില്ല. തന്നെ നോക്കി പരിഹസിക്കുന്ന ലോകത്തിൻറെ നേരെ ശ്രീധരൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നതേയുള്ളൂ. കയ്യിലൊരു സ്കെച്ചുബുക്കും പെൻസിലും പിടിച്ച ദിവസവും രാവിലെ നിരത്തിൻറെ നടുവിലൂടെ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ നടന്നു പോകും. എങ്ങോട്ടാണയാൾ പോകുന്നതെന്നാരും ഗൌനിച്ചില്ല.

അവിടെ നിന്നു് ഒരു നാഴികയകലെ ഒരു ചെറിയ പട്ടണമുണ്ടു്. ജനബാഹുല്യമായ ആ പട്ടണത്തിലുള്ള ഒരു പത്രമാഫീസിലാണു ശ്രീധരൻറെ സഞ്ചാരം അവസാനിക്കുന്നതു്. ആഫീസിലുള്ളവരെല്ലാം അയാളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നയാൾക്കറിയാം. പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ പ്രസിദ്ധീകരണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ 'വാരിക'യിൽ "ശ്രീ" എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ പുറത്തുവന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കലാസൃ

നിറങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ വിശ്രുതനായ ശ്രീധരന്റേതാണെന്ന് ആഫീസിനു പുറത്ത് ആരും തന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചെറുകഥകളിലെ ഇതിവൃത്തത്തിനനുരൂപങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ആ വാരികയുടെ ഓരോ ലക്കങ്ങളേയും അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. എന്തിനധികം; 'ശ്രീ'യുടെ ചിത്രങ്ങൾ കലാലോകത്തിൽ ഒരു നവചൈതന്യം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ശ്രീധരൻ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും പ്രശസ്തിയെ അഭിലഷിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കേരളക്കരയിലെ ഓരോ മൂലകളിലും അജ്ഞാതരായ അയിരം ആരാധകന്മാർ അയാൾക്കുണ്ടായി.

വയനാട്ടിലെ കുന്നുകൾക്കിടയിലൊരു കൊച്ചു കുടിലിൽ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന വൃദ്ധയായ മാതാവിനുവേണ്ടിയാണയാൾ ജീവിക്കുന്നതു്. മാസംതോറും പത്രമാഫീസിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ ശമ്പളത്തിൽ പകുതിയും അയാൾ അമ്മയ്ക്കയച്ചു കൊടുക്കും. ബാക്കിയുള്ളതേ ഹോട്ടലിലും ചായപ്പീടികയിലും ചെലവഴിക്കുള്ളു. രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ചായകുടിക്കും. ഉച്ചയ്ക്കു ഹോട്ടലിൽ നിന്നു് ഉണ്ണും. രാത്രിയിൽ മിക്കവാറും ഒന്നും കഴിക്കാറില്ല. അങ്ങനെ പാതി വിശക്കുന്ന വയറോടെയാണയാൾ കഴിഞ്ഞു പോന്നതു്. നന്നെ ചെറുപ്പം മുതല്ക്കേ പട്ടിണിയിൽ പൊരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശ്രീധരനു് അതൊരു പ്രത്യേകതയല്ലായിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ വേരുന്നിയിരുന്ന കലാവാസനയാണു് അയാളെ ഒരു ചിത്രകാരനാക്കി ഉയർത്തിയതു്. വയനാട്ടിലെ കുന്നുകളിലും മലയോരങ്ങളിലും കവിതകൾ കിളിർത്തു നിന്നിരുന്ന പ്രകൃതിയുടെ വിലാസവേദികളിലും ശ്രീധരൻ ഒരുന്മത്തനെ പോലെ അലഞ്ഞു നടന്നു. അവയിൽ പലതും നിറപ്പകിട്ടേറിയ ചായങ്ങൾകൊണ്ടു് അയാൾ ചിത്രീകരിച്ചു. പക്ഷേ അന്നയാളുടെ വയറ്റിൽ വിശപ്പിന്റെ താണ്ഡവം നടക്കുകയായിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെയാണു —പത്രമാഫീസിൽ അയാൾക്കു ജോലികിട്ടിയതു്. പരിമിതമായ ഒരു പരിധിയിൽ ശ്രീധരന്റെ ആശകൾ തുളുമ്പിയിരുന്നു.

എങ്കിലും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരപൂർണ്ണത നിഴലിട്ടു നില്ക്കുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. ലോകത്തിൽ അയാളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരൊറ്റഹൃദയം പോലുമില്ല. അയാൾ വിശ്രുതനാണു്.

നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രി. പാതിരാക്കോഴിയുടെ ഉന്മേഷത്തിലാണ്ടു് ആ വാടകമുറിയുടെ കിളിവാതിലിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി ശ്രീധരൻ വളരെ നേരം ആലോചിച്ചു നിന്നു. ".....സ്നേഹിക്കപ്പെടാത്ത ജീവിതം എത്രമേൽ വിരസമാണു്. ഈ ഇരുളിലേയ്ക്കു സ്നേഹത്തിന്റെ മൺവിളക്കും കൊളുത്തിക്കൊണ്ടു് ആരും കടന്നു വരികയില്ല. ഞാൻ വിശ്രുതനാണു്....." താരുണ്യത്തിന്റെ തെളിമ തുളുമ്പുന്ന അനവദ്യരൂപങ്ങൾ അയാളെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു് ആ നിലാവിലൂടെ നടന്നകലുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി.

ശ്രീധരന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ഒരു നെടുവീർപ്പു കാറ്റിലൂടെ ഒഴുകിപ്പോയി. ആ കിളിവാതിൽ അടഞ്ഞു.

അല്പം കഴിഞ്ഞു് അയാൾ മേശയ്ക്കരികിലിരുന്നു് അടുത്ത ആഴ്ചപ്പതിപ്പിനുള്ള ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മേശവിളക്കിന്റെ വിളറിയ വെളിച്ചം മാത്രം മുറിയിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു.

പിറേന്നു പതിവിലും വളരെ പുലർന്നാണയാൾ ഉറക്കമുണർന്നതു്. നിരത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ഉറുമ്പോ

ക്കി അയ്യാൾ മൂകനായിരുന്നു. സമയം പതുക്കെ കടന്നു പോയി.

നിരത്തു മിക്കവാറും വിജനമായിത്തീർന്നു. അകലെ വഴിത്തിരിവിൽ ഏകാന്ത ദീപ്തമായ കിനാവുപോലെ ഒരവ്യക്തരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഔത്സുക്യത്തോടെ ശ്രീധരൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കി. അടുത്തടുത്തു വരുന്തോറും ആ രൂപം ക്രമേണ വ്യക്തമായിട്ടയ്യാൾ കണ്ടു.

പതിനേഴുവയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകിടാവു്. പൂക്കളുള്ള ഒരു പാവാടയും പട്ടുബ്ലൗസുമാണവൾ ധരിച്ചിരുന്നതു്. ചുരുണ്ട മുടി ഭംഗിയായി പിന്നിയിട്ടു് കനകാംബരപ്പൂക്കൾ കൊണ്ടുള്ള ഒരു മാല മുഴുവില്ലിന്റെ ആകൃതിയിൽ ചൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇമ നീണ്ടുകറുത്ത കണ്ണുകളും, ചുകപ്പേറിയ അധരവും, വളൻവരുന്ന മാറിടവുമൊക്കെക്കൂടി ഒരു ഓമനത്തമുണ്ടു്. ഇതിലെല്ലാമുപരി ഒരു കൊച്ചുപുഞ്ചിരിയുടെ ഉറവകൾ ആ ചുണ്ടിലൂറിക്കിടന്നിരുന്നു.

പുസ്തകം മാറത്തു ചേർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ ശ്രീധരന്റെ മുറിയുടെ വാതുക്കലൂടെ കടന്നു പോയി. അന്നോളം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരനുഭൂതി അയ്യാളുടെ മനസ്സിൽ കിക്കിളിയുളവാക്കി. അയ്യാൾ വളരെനേരം അവൾ പോയവഴിയേ നോക്കിയിരുന്നു. അവൾ അയ്യാളെ കണ്ടില്ല.

അനേകം സ്ത്രീകളെ ശ്രീധരൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കലെങ്കിലും അയ്യാൾ ആരെയും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ആരെപ്പറ്റിയും ചിന്തിച്ചിട്ടുമില്ല. വിരൂപനായ അയ്യാൾക്കു് ഒരു സ്ത്രീയുടെ സ്നേഹം അഭിലഷിക്കാമോ? അഥവാ അഭിലഷിച്ചാൽ തന്നെ അതു ലഭിക്കില്ലെന്നയ്യാൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്. എങ്കിലും ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അകൃത്രിമമായ സൌഭഗതാപം അയ്യാളുടെ കലാലോലമായ ഹൃദയത്തിൽ മൃദുലവും മധുരവുമായ ചില അനക്കങ്ങളുളവാക്കിയിരിക്കുന്നു. അയ്യാൾ ഒരു സൌന്ദര്യാരാധകനാണു്.

അന്നയ്യാൾ പതിവുപോലെ ആഫീസിലേക്കു പോയപ്പോൾ ഒരു പ്രസാദാത്മകഭാവം ആ വിശ്വരൂപമായ മുഖത്തു പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നു.

പിന്നെ പതിവായി അയ്യാൾ ആ വഴിത്തിരിവിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കും. അവളൊരപ്സരസ്സിനെപ്പോലെ അതിലെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ യൌവനത്തിന്റെ കാന്തിപ്പൊലിമ അയ്യാൾ രഹസ്യമായി ആസ്വദിക്കും. അങ്ങനെ ആ കാത്തിരിപ്പു തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

'ശ്രീ'യുടെ ചിത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പത്തേതിലും കലാഭംഗിക്രമേണ്ടിത്തുടങ്ങി. പലരും അയ്യാളെപ്പറ്റി ആസ്വദനങ്ങളെഴുതി 'ശ്രീ'യുടെ മേൽവിലാസം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പരശ്ശതം കലാസ്നേഹികളുടെ കത്തുകൾ പത്രമാഫീസിൽ കുന്നുകൂടി. എന്നിട്ടും ശ്രീധരൻ അജ്ഞാതനായിരിക്കാൻ തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഒരു ദിവസം പതിവിലും നേരത്തേ ആഫീസിൽ നിന്നു ശ്രീധരൻ മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ആ വഴിത്തിരിവിലെത്തിയപ്പോൾ എതിരെയുള്ള വലിയ വീടിന്റെ വരാന്തയിൽ ആ പെൺകുട്ടി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അയ്യാളുടെ കണ്ണുകൾ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു.

"സൌദാമിനീ," വിട്ടിനുള്ളിൽ നിന്നാരോ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു. അവളുടെ അമ്മയായിരിക്കാം. അവൾ അപ്പുറത്തേയ്ക്കു പോയി.

കുറെ ദിവസങ്ങളായി ശ്രീധരനാശിച്ചതാണവളുടെ പേരും വീടും അറിയുവാൻ. അന്വേഷിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടാതെതന്നെ അതയ്യാൾക്കറിയുവാൻ സാധിച്ചു. സൌദാ

മിനി എന്ന പേരു് ആ പെൺകുട്ടിക്കു തികച്ചും യോജിച്ചതു തന്നെ.

അതിൽ പിന്നെ ആ വഴിയേ പോകുമ്പോൾ അകാരണമായിട്ടെങ്കിലും ശ്രീധരൻ അങ്ങോട്ടൊന്നു നോക്കാതിരിക്കില്ല. സൌദാമിനിയെ കണ്ടാലുടനെ അയാളുടെ ഉള്ളൊന്നു കോരിത്തരിയ്ക്കും. അവൾ ഒരിക്കലും അയാളെ നോക്കിയിരുന്നില്ല. പലപ്പോഴും അതയാളാഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രാത്രിയിൽ മേശവിളക്കും കൊളുത്തി മുന്നിൽ വച്ചു വളരെ നേരം കടലാസും പെൻസിലുമായി അയാൾ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. സൌദാമിനിയുടെ സുകുമാരവിഗ്രഹത്തെ ഭാവനയിൽ താലോലിച്ചുകൊണ്ടാണയാളുടെ തൂലിക ചലിക്കുന്നതു്. ആ ചിത്രങ്ങളുടെ പ്രേരണാശക്തിതന്നെ സൌദാമിനിയാണു്. തന്നാൽ അന്ധയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ രഹസ്യമായി സ്നേഹിക്കുന്നതു ശരിയാണോ എന്നയാൾ ഒരാത്മ പരിശോധന നടത്തി. അവളുടെ അകളങ്കമായ സ്നേഹത്തെ അത്മാർത്ഥമാക്കാൻ ഒരിക്കലും താൻ ആശിച്ചിട്ടില്ല.

അവളെ മറക്കുവാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചു നോക്കി. പക്ഷെ ശ്രമിക്കുന്തോറും കൂടുതൽ അവളെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകളായിരിക്കും ഉയർന്നു വരുന്നതു്. നാളുകൾ കുറെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി.

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരത്തു വഴിയിൽ വച്ചു് അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടാണാ സംഭവമുണ്ടായതു്. സൌദാമിനി സ്കൂളിൽ നിന്നു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അവളുടെകയ്യിലിരുന്ന ഫൌണ്ടൻപേന നിരത്തിൽ വീണുപോയതവളറിഞ്ഞില്ല. "അതാ—പേന താഴെ പോയി." എതിരേവന്ന ശ്രീധരൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അവളതു കുനിഞ്ഞെടുത്തിട്ടു് അയാളെ നോക്കി നന്ദിപൂർവ്വം ഒന്നു ചിരിച്ചു.

കേവലമൊരു നിസ്സാരരംഗം. എങ്കിലും ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു മായാത്ത മുദ്ര പതിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ സ്മരണയിൽ അതു തങ്ങിനിന്നു. ആ സ്മരണ സൌന്ദര്യാരാധനയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

ഏകാന്തമായ രാത്രികളിൽ സൌദാമിനിയുടെ ഗൃഹപരിസരങ്ങളിൽ പോയി ശ്രീധരൻ കാത്തുനിൽക്കും. തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിനരികിലിരുന്നു പുസ്തകം വായിക്കുന്ന സൌദാമിനിയുടെ സൌന്ദര്യംകനത്ത ഇരുളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാസ്വദിക്കുവാൻ. ചുരുണ്ടു കിടക്കുന്ന കുറുനിരച്ചാർത്തും, തുടുപ്പോലുന്ന കവിളിൽ ക്രുമ്പി നിൽക്കുന്ന മുഖക്കുരുവും, പാതി മറയ്ക്കപ്പെട്ട മാറിടവും, ശരറാന്തലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യക്തമായിട്ടയാൾക്കു കാണാം. ആ ജനവാതിലുകളടയുമ്പോൾ ഒരു ഘനമേറിയ നിശ്വാസമുതിർത്തുകൊണ്ടു ശ്രീധരൻ അവിടെനിന്നു മടങ്ങും.

ചിലപ്പോൾ തന്റെ താമസസ്ഥലത്തു വന്നു വിളക്കുകൊളുത്തിയിട്ടയാൾ കണ്ണാടിയെടുത്തു മുഖമൊന്നു പരിശോധിക്കും. അപ്പോഴൊക്കെ ആത്മാവഞ്ജതയിൽ അയാളുടെ സിരകൾപോലും കിടുകിടുത്തുപോയിട്ടുണ്ടു്. തന്നെ വിരൂപനായി സൃഷ്ടിച്ച ഈശ്വരനെ അയാൾ ശപിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. കുറെ ദിവസങ്ങളായി ശ്രീധരനെ പുറത്തെങ്ങും കാണാറില്ല. അയാൾ ആ വാടകമുറിയുടെ മൂലയിൽ ഒരു കട്ടിലിൽ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. അടുത്തുള്ള ചായപ്പീടികയിൽ നിന്നു് ആവശ്യം തോന്നുമ്പോൾ ഓരോ പാത്രം ചൂടുകാപ്പി വാങ്ങിക്കുടിക്കും. കിടപ്പിലായിട്ടു് ഒരാഴ്ചയ്ക്കു മേലായി. ശരീരം മുമ്പത്തേക്കാൾ ചടച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ മുഖത്തു നോക്കിയാൽ ആർക്കും അനുകമ്പ തോന്നിപ്പോകും.

അന്നത്തെ തപാലിൽവന്ന അമ്മയുടെ കത്തു് ആവേശത്തോടെ നിവർത്തു ശ്രീധരൻ വായിച്ചു.

"പ്രിയപ്പെട്ട മകനേ!

നിന്റെ എഴുത്തുകളൊന്നും കാണാത്തതിൽ അമ്മയ്ക്കു വളരെ മനസ്താപമുണ്ടു്. കുറെ ദിവസങ്ങളായി ഞാൻ തീരെ കിടപ്പിലാണു്. മലമ്പനിയാണെന്നെല്ലാവരും പറയുന്നു. ഇവിടെ എനിക്കൊരു സഹായത്തിനാരുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ എഴുത്തു കിട്ടിയാലുടനെ കുറെ ഉറുപ്പികയും കൊണ്ടു് എന്റെ മകൻ അമ്മയെ കാണാൻ വരണം. അമ്മ കാത്തിരിക്കും."

പദ്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവു് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരം നോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകി അമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണു് "പദ്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

സ്നേഹനിധിയായ സ്വമാതാവു് മറ്റാരെയോ കൊണ്ടെഴുതിച്ചയച്ച ആ കത്തു് അയാൾ ഒരു പ്രാവശ്യം കൂടി. വായിച്ചു. അകലെ വയനാട്ടിലെ മേൽക്കൂരപൊളിഞ്ഞ ഒരു കുടിലിൽ കീറപ്പായിൽ ചുരുണ്ടു കിടക്കുന്ന അമ്മയുടെ രൂപം അയാൾ ഓർത്തു. അമ്മയുടെ നിസ്സഹായതയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടയാൾ പുറത്തേക്കു നോക്കി.

സമയം അഞ്ചുമണികഴിഞ്ഞിരുന്നു. അന്തരീക്ഷം കറുത്തിരുണ്ടു കാണപ്പെട്ടു. ഒരു മഴയ്ക്കുള്ള ആരംഭമാണു്. ചീറിക്കൊണ്ടൊരു ചുഴലിപ്പുൽക്കാറ്റും വീശുന്നുണ്ടു്.

വലിയ മഴത്തുള്ളികൾ ഓരോന്നായി വീണുതുടങ്ങി. ആരോ ആ മുറിയുടെ വരാന്തയിലേക്കോടിക്കയറുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. സ്കൂളിൽ നിന്നു മടങ്ങിവരുന്നസെയ്ദാമിനിയാണെന്നു ശ്രീധരനു മനസ്സിലായില്ല.

മഴയുടെ ശക്തി കൂടിത്തുടങ്ങി. സെയ്ദാമിനി കിളിവാതിലിലൂടെ മുറിയുടെ അകത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. മൂലയിൽ ആരോ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടപ്പുണ്ടു്. അതിനരികിലൊരുമേശപ്പുറത്തു് ഒരു ചിത്രം. അതു് അവളുടേതു പോലിരിക്കുന്നു. അതിനടിയിൽ ചിത്രകാരന്റെ പേരു് 'ശ്രീ' എന്നു കുറിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സെയ്ദാമിനിക്കതു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ആ ചിത്രത്തെമിഴിച്ചുനോക്കി. ആയിരക്കണക്കിനാരാധകരെ സമ്പാദിച്ച ആ പ്രശസ്തചിത്രകാരൻ തന്നെയാണോ ഈ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ താമസിക്കുന്നതെന്നു് അവളത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവളും 'ശ്രീ'യുടെ ഒരു ആരാധികയായിരുന്നു. ഭാവനയിലൂടെ അദ്ദേഹം പകർത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന ആ ചിത്രം അവളുടേതുതന്നെയാണോ എന്നു സെയ്ദാമിനി സംശയിച്ചു.

തെല്ലിടകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീധരൻപുതപ്പിനുള്ളിൽ നിന്നു തല പുറത്തേക്കുനീട്ടി. സെയ്ദാമിനി നടുങ്ങിപ്പോയി. ഒരു പ്രതി

മയെപോലെ അവൾ അവിടെ നിന്നതേയുള്ളൂ. ശ്രീധരന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയായിത്തുടിച്ചു.

"അകത്തേയ്ക്കു കയറിനില്ക്കൂ. വരാന്തയിൽ നിന്നാൽ മഴനനയും." അയാൾ തന്റെ ഹൃദയറാണിയോടു പറഞ്ഞു.

സൌദാമിനി മുറിയിലേക്കു കയറി. അവൾ ധരിച്ചിരുന്ന വെള്ള സ്സാരി അവിടവിടെ മഴത്തുള്ളികൾ വീണു നനഞ്ഞിരുന്നു.

മൂകത! രണ്ടുപേരും ഒന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല.

"ഈ പടം ആരുടേതാണു്?" അവൾ മൌനം ഭഞ്ജിച്ചു. ശ്രീധരൻ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

"ശ്രീ താമസിക്കുന്നതിവിടെയാണോ?"

വീണ്ടും അവളുടെ ചോദ്യം.

"ഇവിടെത്തന്നെ..." അയാൾ വിക്കിവിക്കിപ്പറഞ്ഞു.

"അപ്പോൾ...നിങ്ങൾ...ശ്രീ..." സൌദാമിനിക്കു ആ വാചകം പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"അതെ. സഹോദരീ. ഞാൻ തന്നെയാണാ നിർഭാഗ്യൻ." ശ്രീധരന്റെ തൊണ്ട യിടറി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകിത്തുടങ്ങി. അയാളുടെ ദയനീയമായ മുഖം ഒരു പ്രേതത്തിനെപ്പോലെ പല്ലിളിച്ചു കാട്ടുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി.

അവരിരുവരും പിന്നീടൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. പക്ഷേ ആ മൂകതയിൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എന്തെന്തു വികാരവിപ്ലവങ്ങൾ നടന്നിരിക്കാം?

മഴ ശമിച്ചപ്പോൾ സൌദാമിനി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. അവളുടെ മുടിക്കെട്ടിൽ ചൂടിയിരുന്ന പൂക്കളുടെ ഘനഃമറിയ സൌരഭ്യം ശ്രീധരന്റെ ആത്മാവിൽപല കതരംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് ആ മുറിയിൽ അലതല്ലിയിരുന്നു.

ഇരുട്ടിനകനംക്രൂടിയതോടൊപ്പംതന്നെ ആ ചിത്രകാരന്റെ ഹൃദയത്തിലും ഇരുണ്ട ചിന്തകൾ തടിച്ചുകൂടി. കമ്പിപൊട്ടിയ വീണപോലെ ആ കട്ടിലിൽ കിടന്നു് അയാൾ എങ്ങിയേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ സൌദാമിനി കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ അവളുടെ മേൽപ്പുറത്തു ജാലകത്തിനരികിൽ ആ ചിത്രവും ഒരു കുറിപ്പും കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

സഹോദരീ!

എന്റെ അവിവേകത്തിനുമാപ്പുതരിക. എന്നെന്നും ഒരജ്ഞാതജീവിയായി കഴിയുവാനാണു ഞാനാശിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷേ അതെനിക്കു സാധിച്ചില്ല. ആദ്യത്തേതും

നവയുഗഭാഷാ നിഘണ്ടു.
ഒന്നാംഭാഗം 7 ക.
രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിയിൽ.

അവസാനത്തേതുമായ ഒരു യാത്രചോദിക്കലോടെ ഞാനിതാപോവുകയാണു്. എന്റെ കല്പനയിലൂടെ ഞാൻ വരച്ച നിങ്ങളുടെ ചിത്രം ഭാഗ്യഹീനനായ ഈ ചിത്രകാരന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി സൂക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാണു്.

"ശ്രീ".....

ഗ്രാമീണകുസുമം

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി

അഞ്ചാംഭാഗം

[കുസുമകുമാരി പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ അഗാധതയിൽപ്പെട്ട മീപ്പുമുട്ടുകയാണു്.]

കഷ്ടമത്യന്തഭാരുണപാപമി-
ട്ടുഷ്ട ചെയ്തുപോയ്; മാപ്പു കിട്ടീടുമോ?
ശ്രേഷ്ഠമാമൊരു മന്ദാരഭാരുവിൻ-
ചോട്ടിലല്ലോ കഠാരമപ്പിച്ച ഞാൻ!

പാവനപ്രേമസമ്പൂർണ്ണമാമൊരു
ഭാവനയുടെ വായിൽ കരാള ഞാൻ
ഹാ, പകർന്നു കൊടുത്തു ഹാലാഹലം
നീചതയിതിന്മീതെയെന്തീരപരാ!
അന്നു ഞാൻ ചെയ്ത വാദ്ധാനമൊക്കെയു-
മിന്നു കഷ്ടം വെറും ജലരേഖയായ്.

ആറു വത്സരമെന്നുടെ വാഗ്ദാന-
വാചകം താനുരുവിട്ടൊരപ്പുമാൻ
ഏകനായ് പരിശ്രുഷ്ടനായ് വാണു; ഞാ-
നേതുമട്ടിൽ ദൃഷിച്ച ചണ്ഡാലിനി!

എന്റെ ജീവിതപ്പുസ്തകം നോക്കുകി-
ലെന്തു കാണാം!—മൂഢീയതാണ്ഡവം.
ഏതു പേജിലുമൊന്നുതാൻ നിന്ദ്യമാം
ഭോഗചര്യ്യതൻ കൈങ്കര്യ്യവിക്രമം.
മദ്യപാനം മദാലസനർത്തനം
നിത്യപൈശാച നഗ്നതാ ചംക്രമം!
എന്തുചെയ്വുഞാൻപാപിനിയാമിവ-
ക്കെന്നു മോചനം ലഭ്യമായ്ത്തീരുമോ?

2

[പൂർവ്വകാമുകനെ ഒരു രാത്രിയിലെങ്കിലും ആനന്ദത്തിലാറാടിക്കുവാൻ കുസുമ തീരുമാനിക്കുന്നു.]

നൊന്തുവീങ്ങുമാമാനസത്തിൽ തെല്ല
സാന്ത്വനത്തിൻമധു പകർന്നീടുവാൻ
ഹന്ത സാധിച്ചുമില്ല, പിശാചത
യന്തരംഗത്തിലോളമടിക്കയാൽ!
എങ്കിലുമുറച്ചു ഞാൻ—പോയീടു-
മിന്നുതാനവൻതൻ ഗൃഹസീമയിൽ.

രാഗസംഭൃതനാമവനന്തിക-
മാഗമിച്ചു ഞാൻ മാപ്പുപേക്ഷിച്ചിട്ടും.
ചാടുവാക്യങ്ങളോതിച്ചിരിപ്പിച്ചു
പാടലാധരേ മൃദുകരം കൃത്തിട്ടും
പിന്നിൽനിന്നു മറഞ്ഞു കൺപൊത്തിയും
ചിന്തിയും ജടയാന്നിട്ടും കൈശികം
മന്ദഹാസം പൊഴിച്ചുമവനു ഞാൻ
നന്ദനാദ്യാനസൗഖ്യമണച്ചിട്ടും.
യൌവനമധുരാസവപൂർണ്ണമാ-
മെൻവിജൃംഭിതസ്വർണ്ണകുംഭങ്ങളാൽ
ഭംഗിയുൾപഗ്രഹനം ചെയ്തുവ-
നെന്തൊരുന്നതത്യാഗമിതോരുകിൽ!

ചുംബനത്താലവനെഴും വേദന
സംഭൃതാമോദമൊപ്പിയെടുക്കണം;
നാലുനാഴികകൊണ്ടായുവാവിന്റെ
മാലഖിലം പറിച്ചു കളയണം!

മെല്ലെമെല്ലെത്തലോടിച്ചിരിച്ചുകൊ-
ണ്ടുല്ലസത്താം വദനത്തൊടിങ്ങിനെ
ചെല്ലിട്ടും ഞാനവന്നെഴും വേദന
നുള്ളിമാറിട്ടുവർണ്ണം മധുരമായ്.

"വിസ്മരിക്കണം പണ്ടു ഞാനങ്ങയോ-
ടുച്ചരിച്ച വാഗ്ദാനങ്ങളൊക്കെയും
പോകുകയാണു കുമ്മശതങ്ങളാ-
ലാകെ ബദ്ധയാണു ഞാൻ സോദരാ.
ആശയുണ്ടെനിയ്ക്കെങ്കിലുമങ്ങയെ-
ത്താദരാലുദ്വിടത്തിൽ കഴിയുവാൻ

ആകയില്ല—ഹാ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ
ആയിരം കന്മതിലുകൾ കാണ്മൂ ഞാൻ.
ഒറ്റരാത്രിയിൽ ഭോഗശതങ്ങളും ത-
ന്നഗ്രസോപാനമേറ്റിസ്സുഖേന ഞാൻ
യാത്രചൊല്ലിത്തിരിച്ചപോരും ജവാൽ
യാത്രയായ്—മഹാത്യാഗിനിയല്ലി ഞാൻ!

3

[അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി അഴകിന്റെ അഗ്രിമയോടെ കുസുമ ക്കുരിശുമായി ഏകയായി ചരിക്കുകയാണ്.]

സാരി ചുറ്റിസ്സുധാകരൻ വെല്ലുന്ന
ചാരുനെറ്റിയിൽ ചേർത്തു സുചിത്രകം;
പാരിജാതസുമങ്ങളും ചൂടി ക്ഷണാൽ
സ്സാരസാക്ഷിയിറങ്ങിത്തിരിക്കയായ്.
നീലനീരദകംബളം മേലിട്ട
നാലുദിക്കും കിടന്നു മയക്കമായ്!

രണ്ടുമൂന്നു പൊന്നക്ഷത്രശാബങ്ങ-
ളുണ്ടു ഘോരമാദമതോ കിനാവിനാൽ
ദീനഭാവമാന്മ്മയാമാകാശ-
സാനുവിൻമാറിലുള്ളിപ്പിടിക്കുന്നു.
കാനനങ്ങളിൽ ക്രൂരിത്തിമിർക്കുന്ന

എത്—ഹിന്ദി പുസ്തകവും
തിരുവനന്തപുരം
റെഡ്യാർ പ്രസ്സിൽ കിട്ടും.

ഭേരവങ്ങൾതൻനാദം പരക്കവേ
കാതരത്വം നിറഞ്ഞു കേണാൾ മനോ-
വേദനയാൽ തളരുമാമാനിനി!
തുംഗപാദപച്ഛായകൾ കാളിമ-
തിങ്ങുമാനിശാവേള യിലുറുമായ്
നീങ്ങിമായും പിശാചുക്കൾ തൻഭാവ-
മെങ്ങുമേ ചേർത്തു—ഞെട്ടീ വിലാസിനീ!
ക്രമനെങ്ങും പരന്നിടുമത്യുഗ്ര-
ഭീമനാദം, ജലധരഗർജ്ജനം
ഹാ, ഭയങ്കര ദുർന്നിമിത്തങ്ങളെ-
പ്പാവമയ്യോ വിറച്ചു തളർന്നുപായ്!

4

[അവൾ രഘുനന്ദൻ യിരുന്നിരുന്ന കട്ടിലിൽ ഏകയായെത്തി. അയാൾ ചേഷ്ടയെന്നിയെ ആ കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയാണ്.]

ചോരണത്തിനൊന്നാമതായ്യാകുന്ന
ഭീരുവുമൊരു തസ്കരനെന്നപോൽ
കമ്പിതാംഗിയായ ഗൃഹചത്വര-
ത്തങ്കലെത്തിപ്പുറങ്ങി നിന്നീടിനാൾ.
ശാന്തമായുറങ്ങീടുന്ന ഗേഹവും
പ്രാന്തഭാഗവും വാടിയും സർവ്വും.
ഇല്ലമമ്മരഘോഷവുമാമര-
ച്ചില്ലകളിൽ—ഭയം തോന്നുകില്ലയോ?
വൈദ്യുതദീപമുജ്ജ്വല പ്പിച്ചവ-
ളുദ്യമിച്ചാൾ ഗൃഹാന്തരം പൂകുവാൻ.
സാരിനന്നായൊതുക്കിക്കരംകൊണ്ടു
കേശപാളിയൊതുക്കിക്കുഴഞ്ഞവൾ
ലീലയാഭവനാന്തഃകക്ഷ്യയുള്ളിൽ-
ലാഗമിച്ചു യുവാവിനെത്തേടിനാൾ.
നിദ്രതന്നിലലിഞ്ഞു കിടക്കയാം
സദ്മസംയുവകാമുകൻ മെത്തയിൽ.
അല്പചാലനമാപോലുമില്ലാ ഗാഢ-
നിദ്രപൽകിസ്സുഖിയ്ക്കയാകാമവൻ.
ചിന്തചെയ്താൾ:—മദീയപൂർവ്വാദന്ത
ചിന്തനൽകും കിനാവുകൾ കണ്ടിവൻ
ശാന്തനായിശ്ശയിയ്ക്കുന്നു; ഞാൻ ചെയ്ത
തെന്തുകൊണ്ടും വിശിഷ്ടപ്രവൃത്തിയാം.
മന്ദമന്ദം പിടിച്ചു കുലുക്കിയ-
ക്കണ്ണിലായിരമുമ്മകൾ നൽകുവൻ.
സുന്ദരവചസ്സോരോന്തരച്ചൂടൻ
ഖിന്നതകളകലെക്കളയുവൻ.
നൊന്തചേതസ്സിനുല്ലാസമേകുന്ന-
തെന്തുപുണ്യമാണെത്രകാവ്യം പരം
ഏന്തിനാണിക്കളേബരമന്യന്റെ
ചിന്തയിൽ സുഖമേറുവാനല്ലയോ?

മാമകീനമാം ലാവണ്യമേകന്റെ
മാനസത്തിന്നു ശാന്തി നൽകീടുവാൻ
യുക്തമായ് തീർന്നുവെന്നുവന്നാകിലോ
തൃപ്തയായി ഞാൻ—ധന്യമായ് സർവ്വം,

5

[ആശകൾ തകർന്ന ആ പ്രേമോപജീവി—രംഭാനാഥൻ—അപ്പോഴേയ്ക്കും കൂട്ടവിട്ട പറന്നുപൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.]

കാമകേളികളഞ്ജനം ചാർത്തിയ
കോമളങ്ങളക്കൺ മുനക്കോണുകൾ
കോളിളക്കം യിനിമ്മിച്ച ശാന്തമാ-
മാലയത്തിലതാരുണ്ടു കാണുവാൻ?
കമ്പിതാംഗിയായ് നിദ്രാലവിൻതനു
വെമ്പിടും കരംകൊണ്ടു തൊട്ടീടവേ
സംഭ്രമിച്ചാർ—ഇതെന്തോ— പഴുത്തുള്ള
കമ്പിയോ ഹിമക്കട്ടയോ തത്തനു?
പച്ചവെള്ളമായ് തീർന്ന പണ്ടത്തന്തപ്തമായിരുന്നോരക്കളേബരം
കൂട്ടവിട്ടു പറന്നുപോയ് ഏകമായ്
പാടിവർത്തിച്ചൊരശ്രുകതല്ലജം.
നീറിനീറിപ്പുകഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാര-
വീതിഹോത്രൻ പൊലിഞ്ഞിതെന്നേയ്യുരാഗകോരകകോത്തേജിതമായൊരാ- മാദ്ദേഹവല്ലിയുണങ്ങിക്കരിഞ്ഞുപോയ്!
പ്രേമഭോജനദർശനമൊന്നിനായ്
കാമമാശകെടാതെ സൂക്ഷിച്ചതാം
ആ മിഴികളടഞ്ഞുപോയ് ; ശൂന്യമായ്
ഭൂമിയും നഭോവീഥിയും സർവ്വം!

6

[അവസാനത്തെ കർട്ടനും വീണു. ഭീകരതയുടെ ഒരു നഗ്നതാണ്ഡവം അവിടെ നടക്കുന്നതായിട്ടാണ് അവസാനമവേപ്പെട്ടതു്.]

കൊത്തിവച്ച കരിങ്കൽ പ്രതിമപോ-
ലത്ഭുതാധികം മർദ്ദിയ്യുകാരണം
വേത്തുകത്തവ്യമൂഢയായ് തെല്ലിടമൂത്തതൊരാശ്വാസമായിരുന്നിടിനാഥം.
അത്തൽതിങ്ങുമാമന്ദിരം വഷ്ടിച്ചൊ-
രശ്രുബിന്ദുക്കളെന്നതുപോലവേ
അത്ര പാറിക്കിടന്നിരുന്ന തദാ
പത്തുനൂറു രജത നാണ്യങ്ങളും!
വീണുതാഴെക്കിടക്കുന്നതുണ്ടൊരു
കോണിൽ ജീർണ്ണമായുള്ളൊരു കൊട്ടയും.
ഹാ വിഷമമിതീക്ഷിയ്യുവാൻ, എത്ര
വേദനാമയമിസ്സംഭവപ്രജം!
ഉൽക്കടമാം മഹാവാതമൊന്നല-
ച്ചുൽഗമിച്ചാനികേതനമാകവേ

രാത്രി

അതി ഭയങ്കരമായ
ഒരു ഡിക്ടറീവു നോവൽ

രാമകൃഷ്ണൻ.

വില 1 ക. മാത്രം.

ഉൾക്കിടിലത്തിൽ മുക്കീ; ഭയോന്മത്ത
ചക്രവാളം വിറച്ചു കരച്ചിടം.
ജീർണ്ണമഗ്നഗൃഹം വീഴുന്ന, ശുഷ്കങ്ങളാം
ശീർണ്ണപത്രങ്ങളും വീഴുമിതെല്ലാടവും.
വിണ്ണവരുടെ ദീപവും കെട്ടുപോയ്
വിണ്ണിലെശ്ശാന്തിപോലും വിനഷ്ടമായ്.
അർത്ഥമെന്തെന്നറിഞ്ഞിടാതങ്ങിങ്ങു
മസ്തകം വിറച്ചീടും വിടപികളം
അസ്തബോധം പതിച്ചും, തിമിരമാം
രക്തരക്ഷസ്സു പാഞ്ഞു തെല്ലാടവും!
എന്തുചെയ്യണം, കർത്തവ്യമൂഢതാ
സിന്ധുവിൽപ്പെട്ട താണ്ഡ സുദതിയും.

ശുഭം.

സൃഷ്ടിരാജനായ മനുഷ്യൻ

മാമ്പിള്ളി.

"ദൈവത്തിൻകൈയിലെപ്പാവയായാടാതെ,
ആത്മതൂമമയെക്കൈവണങ്ങി,
വേലയ്ക്കുകൂലിയായ് വേലയെത്താൻകണ്ട
കാലംകഴിക്കുമാറാകണേ ഞാൻ."

"യോഗംപോലെ വരട്ടെ! വിധി തട്ടിക്കുവാനാക്കു കഴിയും!" പരമ്പരാനുഗതമായ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു തലയെടുത്ത നിരാശാജടിലമായ ജല്പനങ്ങളാണിവ.

"വിധിവിഹിതമപി ലലാടേ പ്രോദ്ധിതും കഃ സമർത്ഥഃ" എന്നു സുഭാഷിതകാരനും. അങ്ങു ലക്ഷം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പാണത്രേ, മനുഷ്യൻ ഭ്രജാതനായതു്, ഈ ജീവി വാനരന്റെ ആശയത്തിൽനിന്നു നരരൂപത്തിലേക്കു പരിണമിച്ചതു്. അന്നുമുതൽ പ്രകാശമാനമായ അവന്റെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ ചിന്ത സ്ഥലംപിടിച്ചു. ഇന്നുവരെയുള്ള ചിന്തയുടെ ഫലമായി വിധിയെ വെല്ലുവാൻ കഴിയില്ലെന്നും, നാം ഓരോരുത്തരും വിധിയുടെ കൈയിൽ പാവകളാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണധികവും. നാളത്തെ ആളുകൾ നമ്മെ അപഹസിക്കയില്ലെന്നു ആർ കണ്ടു!

ഈ വിധിയുടെ ഉത്ഭവം എവിടെനിന്നു്? ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കും. പടച്ചവൻ —ബ്രഹ്മാവു് തലയിലെഴുതി വിട്ടതാണു "വിധി" എന്നു്. തലയോട്ടുകളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന (cock tail joints) ഏച്ചുകൂട്ടൽ തലയിലെഴുത്താണെന്നു വാദിക്കുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. "അവന്റെ തലയിലെഴുതിയ പേനകൊണ്ടു് എന്റെ തലയിലൊന്നു വരച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു" എന്നിങ്ങനെ നിരാശരായി ജീവിതത്തെ തകർക്കുന്നവരേയും കാണാം. നോക്കണേ! ചിന്തയുടെ പോക്കു്! ഇതിനെല്ലാം ദൈവം എന്തു പിഴച്ചു?

ഓരോ മനുഷ്യനും വെവ്വേറെ വിധിയെഴുതിത്തള്ളുന്ന പക്ഷപാതിയായ ഈശ്വരൻ ഭയാമയനാണോ? ഒരു ബ്രഹ്മാവോ, പരിശുദ്ധപിതാവോ, അല്ലാഹുവോ, പ്രകൃതിയോ നമ്മളെ അങ്ങിനെ ധിക്കരിക്കുമോ?

എന്നാൽ പേടിയുടെ പര്യായമായ വിധി, "ഭീരുത്വത്തിന്റെ ഓമനപ്പേരായ വിധി" എവിടെനിന്നു ജനിച്ചു? ലോകത്തിലുള്ള മടിയന്മാരും കർമ്മഭീരുക്കളും ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അധർമ്മത്തിന്റെ "മറ" എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?

അവനവന്റെ കാലിൽ നില്ക്കുവാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, കർത്തവ്യത്തിലും തന്നിൽ തന്നെയും വിശ്വാസമില്ലാത്ത, ചുമതലാബോധമറ്റ, സ്വാശ്രയത്തിൽ ധൈര്യമില്ലാത്ത, സ്വന്തം മാഹാത്മ്യത്തെ ചിന്തിച്ചറിയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാത്ത അന്ധവിശ്വാസികൾ "സ്നേഹസാരമായ സത്യ"ദൈവത്തിൽ വെച്ചുകെട്ടുന്ന പച്ചക്കള്ളമാണു വിധി. അവൻ അവനെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽമതി അമീബ (അനുനിമിഷം രൂപം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും ചെറിയ ജീവി) യിൽനിന്നും സ്രഷ്ടാവായി മാറിയ മനുഷ്യനെ അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നു തടഞ്ഞുനിർത്തുവാനുള്ള

കഴിവു് അവനല്ലാതെ മറെറാരു് അമാനുഷികശക്തിക്കും ഇല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ; അപൂർണ്ണജീവരാശിയെ സമ്പൂർണ്ണനായ സർവ്വശക്തൻ രചനാത്മകതയിലൂടെ സർവ്വദാ ആശീർവ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നറിയുവാൻ, അവൻ ദേവന്റെ പ്രകൃതിരൂപമാണു്, ദേവൻതന്നെയാണെന്നനുഭ്രതിയടയുവാൻ.

"മത്തൃനെക്കീഴോട്ടതള്ളുന്നതായാൽതാൻ
മറെറാരുമല്ലാ കരേറുന്നതും."

മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ജനിക്കുന്നു, ജീവിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള അവനു കർമ്മസ്വാതന്ത്ര്യം ജന്മസിദ്ധമാണു്. സ്വേച്ഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ അവൻ പുണ്യപാപങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? പാവങ്ങളുടെ ജീവിതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷം കൂതിര കേറുന്നില്ലെങ്കിൽ ലോകസമാധാനഭംഗത്തിനു ഒരിക്കലും അവകാശമില്ല. മാറാത്തിന്റെ മനോഗതിയാണു വിപ്ലവത്തിനു കാരണം. സ്വതന്ത്രസിദ്ധമായ ജീവിതായോധനത്തിനുള്ള കഴിവുകളിൽ—പൌരുഷത്തിനു—സുദൃഢമായ ശ്രദ്ധോപനിവിശ്വാസത്തോടെ ജീവിതമത്സരത്തിനിറങ്ങുന്നവൻ ഒരിക്കലും പരാജിതനാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അല്ലയോ മനുഷ്യാ നീ

"കർത്തവ്യമൂഢനായ് കൈകെട്ടിനില്ക്കൊല്ല,
കല്യാണവേള കഴിഞ്ഞുപോമേ."

വിശേഷബുദ്ധിയും തന്റേടവുമുള്ള ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ കർമ്മപ്രവണതയെ ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലെ പരിതസ്ഥിതിയോടനുബന്ധിച്ച വാസനാവൈഭവങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ, സുബോധമില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്ത തെറുകളെ തിരുത്തുവാൻ, വിധിയെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

19-ാംശതകത്തിലെ രാജാറാം മോഹൻറോയ്, ദയാനന്ദസരസ്വതി, ശ്രീരാമകൃഷ്ണ ശിഷ്യനായ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ, 20-ാം നൂറാണ്ടിലെ ജഗൽഗുരു രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ, മഹാത്മാ മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധി (കർമ്മചന്ദ്രൻ), ബ്രഹ്മശ്രീ അരവിന്ദഘോഷ് തുടങ്ങിയവരാണു നമ്മുടെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശകർ. ആത്മസംസ്കാരത്തിന്റെപേരിൽ അവരുടെ പരിത്രാണാദർശത്തിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും നാം വിധിയിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കണം. നാംതന്നെയാണു നമ്മളുടെ വിധികർത്താക്കളെന്നറിയണം. അടിമത്തവാസനയെ പാടെ വിപാടനംചെയ്യണം. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും പൌരുഷത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രകൃതി ഉന്നയിക്കുന്ന പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളാണു്—പാകതയോടുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാണു്—തടസ്സങ്ങൾ. ആത്മവിശ്വാസമുള്ള ധീരനു വിഷമതകൾ വെറും കടത്തുവഞ്ചിമാത്രം.

"അറിയാം ദൈവത്തിനു മടിയാൽ കാലും കൈയും മരവിച്ചിരിപ്പോന്റെ തലയിൽ കൂതിച്ചേറാൻ പിണത്തിൻ മുന്നിൽ കടന്നുപ്പിടികാട്ടാൻ; കുറെച്ചുണയുള്ളോനെക്കണ്ടാൽ ദൂരത്തു മാറിപ്പോകാൻ."

ഭ്രാതൃദയാമൂർത്തിയായ ബുദ്ധനും, സ്നേഹശാലിയായ കൃസ്തുവും, സഹോദരനായ നബിയും, ഉദാരനായ ശിബിയും, സത്യവാനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രനും, ധർമ്മപത്നിയായ സ്ത്രീയും, സൽപുത്രനായ മാർക്കണ്ഡേയനും സാവിശ്വസിച്ച വായുവും ഇന്നും ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലുണ്ടു്. അതിനാലാണു് നമ്മൾ ജീവിക്കുന്നതും. അവരുടെ ശബ്ദങ്ങൾ നമ്മളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിൽ എന്നും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

അർച്ചന

ഇ൩. കെ. ശാരദാദേവി ആർ. ബി. വി.

അങ്ങതാനോക്കു കുളിച്ചീറനാം യസ്സുത്തോടും
മംഗിയിലഴിച്ചിട്ടപൂഞ്ചായലോടുംകൂടി
തന്നിടംകരതാരിൽ മോഹനസുശന്ധിയാം
നന്മലർനിറയുന്ന കുമ്പിളും, വലംകൈയിൽ
മിന്നിടുമൊരുകൊച്ചുകൈത്തിരിയുമായ്
രപാന്തഷ്പ്രഭയൊന്നിച്ചുടലാൻതുപോലെ
ഇഷമണൽതരികൾക്കും തന്നടിവയ്പ്പാലേറ-
മാനന്ദപുളകങ്ങളുദരാൽ വിരിയിച്ചും.
പോകയാണവളതാകാണുമാത്തരയെന്നാ-
ണീവധൂടിയുംക്കേകലക്ഷ്യമീയാനത്തികൽ.

എത്തിയസ്സമക്ഷത്തിൽ, ക്ഷമിയിങ്ങൊരേടത്തു
വച്ചു, കൽവിളക്കിലാത്തിരിയുംകേറ്റുംതനീ.
കുപ്പുകൈ മാറിൽ ചേർത്തു, നമ്രമാംശിരസ്സോടെ
കേതിയുംസംസ്തുതിയുംചെയ്തുമിഴിയുമായ്
ഒട്ടുനിന്നനന്തരംപൂക്കളോരെന്നായെടു-
ത്തച്ചനയാരംഭിച്ചു കേവലമേകാഗ്രമായ്.

പിന്നെയും കൈകൾകുപ്പിയഞ്ജനനയനയായി-
ത്തിങ്ങിടുമഭിമാനശോകകണ്ഠത്തോടെ
അസ്പഷ്ടവചനങ്ങളുച്ചരിച്ചുകയായി,
കല്ത്തറയ്ക്കുരുനവചൈതന്യമുദിപ്പുയോ?
—"മൽപ്രിയപിതാവങ്ങുനിർവ്വാണപദംപൂകീ
തൽപദാർച്ചനയാലീപ്പുത്രിയുംകൃതാർത്ഥയായ്.
ത്യാഗമോഹനമാകുമങ്ങതൻ സുജീവിതം
നാകസൗഭാഗ്യംതന്നീ ഞങ്ങളിൽ വിളയിച്ചും.
നിത്യമംഗളംഞങ്ങൾക്കേകുവാനവിടന്നു
നിസ്പൃഹൻ സ്വജീവിതം തൃണമായ്വിശ്വണിച്ചു.
ആ വിശുദ്ധാത്മാംസ്നേഹയജ്ഞത്തിൽ സ്വമനസ്സാലെ
ഹാ ജഗൽഗുരോ! ഭവാനാഹുതിയായിത്തീർന്ന
ആ വിശിഷ്ടമാത്യാഗപ്പുഷ്പമല്ലിവാടാതെയി-
ങ്ങാത്മമായ്പൂവിട്ടിതാനിച്ചുന്ന മുന്നിൽ തന്നെ.
നിത്യശാന്തിമേതിൻ സൌരഭസുഗന്ധപൂരംപൂശി-
ട്ടിക്കുകയെല്ലുമിതാകോമളമായിർക്കൊണ്ടീടണം.
മൽപ്രിയപിതാവങ്ങുന്നഖിലസമരാജ്യൻ
തൽപദാർച്ചനയാലീപ്പുരിതം പരിശുദ്ധം.
ധന്യമാംവേഭീയജീവിതംഞങ്ങൾക്കെല്ലാം
നവ്യമാമൊരുപന്ഥാ വേതാന്നോരുറന്നേകീ
ആയതിൽക്കൂടിച്ചരിച്ചീടുവാൻ, ഗുരോ! ഭവ-
നാശിസ്സനുഗ്രഹിക്കേണമേ! സന്തതം നമസ്കാരം!"
വീണസാഷ്ടാംഗമായി പ്രണമിച്ചുവീണ്ടും, കേതി
പാരമ്യമൊരുമിച്ച രൂപമന്നതുപോലെ

.....

വരുവിൻ ഭ്രാതാക്കളേ! നമ്മൾക്കുമിതാപൂജാ
സമയംസമീപിച്ചു, നാമതിന്നൊരുങ്ങുക.
വരുവിൻസ്മരണകൾ തിങ്ങുമക്കൽ മാടത്തി-
ന്നരികിൽകേത്യാദീനസാഷ്ടാംഗംപ്രണമിയ്ക്കും

"ഈ സർവ്വജ്ഞനറിയാതെ ഒരു പുൽക്കൊടിപോലുംഇളകുന്നില്ല." പക്ഷേ സർവ്വഭ്രാന്തസ്ഥിതനാണെന്നുവന്നാൽ സർവ്വശക്തനും പ്രവൃത്തിസ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാതാകുമോ, ആവോ! മനുഷ്യന്റെ അജ്ഞത. അവൻ ശക്തിയുടെ കേന്ദ്രമാണു്. ലോകത്തെ ജയിക്കാൻ മതിയായ മഹാശക്തി അവനിലുണ്ടെന്ന വാസ്തവം, അവൻ സൃഷ്ടിരാജനാണെന്നുള്ള വസ്തുത, അവൻ മറന്നിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ഇനിയെങ്കിലും ഉണരുമോ!!!

"നമിക്കിലുയരാം, നട്ടുകിൽ തിന്നാം,
നല്ലുകിൽ നേടീടാം
നമുക്കു നാമേ പണിവതു നാകം;
നരകവുമതുപോലെ."

പകർപ്പവകാശം സ്വാധീനം.

കാത്തിരിക്കൽ

കൃഷ്ണജ, നേമം.

"ഇൻകിലാബ് സിന്ദാബാദ്"
"ഇൻകിലാബ് സിന്ദാബാദ്"

'ആ ശബ്ദമേതിനാണം' ഇരച്ചു കയറി. നിരനിരയായി നിരന്നുനിന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ചിരകാലപരിചിതമായ ആശബ്ദസ്രോതസ്സ് മണിമാളികകളുടെ സാന്നക്കളിൽത്തട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചു.

"ഇൻകിലാബ് സിന്ദാബാദ്-ദ്ദ്"

ആ സ്വരരാഗസുധ അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു. രാവു മുതലന്തിയോളം മുതലാളിമാരുടെ കീശ വീർപ്പിക്കുന്നതിനു് അടിമപ്പണി ചെയ്യുന്ന ആ തൊഴിലാളികൾ അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചു പറ്റുന്നതിനു അണിനിരന്നിറങ്ങിയിരിക്കയാണു്. അനേക കാലമായി അടിമത്തത്തിലാണ്ടു കിടന്ന മാതൃഭൂമിയുടെ മോചനം സാധിച്ചുവെങ്കിലും സാധാരണക്കാരന്റെ പട്ടിണിക്കൊരു പരിഹാരം കാണുവാൻ, തൊഴിലാളികൾക്കു ജീവിക്കുന്നതിനു വക നൽകത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുവാൻ, അധികാരികൾ തുനിഞ്ഞുകണ്ടില്ല. അധികനാളായി അടക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ആ മഹാരോഷം ഇങ്ങനെ വാഗ്രൂപേണ പുറപ്പെട്ടു വിക്കാൻമാത്രമേ ആ സാധുക്കൾക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിച്ചു മുതലെടുക്കാൻ പലരും തുനിഞ്ഞിറങ്ങി. പക്ഷേ വിജയന്റെ ആത്മാർത്ഥമായുള്ള ത്യാഗവും അകമഴിഞ്ഞ സഹോദരസ്നേഹവും ഏതൊരു തൊഴിലാളിയേയും അവന്റെ പാർശ്വത്തിലാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അവർ വിജയനെ അവരുടെ അജയ്യനായ അഭിവന്ദ്യ നേതാവായി സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ കൊടിക്കീഴിൽ അണിനിരന്നാണു് ആ തൊഴിലാളി സഖാക്കൾ ഘോഷയാത്ര ചെയ്തിരുന്നതു്.

ഫാക്ടറിയിൽ പ്രതിദിനം പന്ത്രണ്ടണ വേതനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വിജയൻ ഒരു സാധാരണ ജോലിക്കാരനായി കഴിഞ്ഞുവന്നു. മാനേജുമെന്റിന്റെ നിർദ്ദയവും നിഷ്ഠുരവുമായ നയം അവിടത്തെ തൊഴിലാളികളെ അധികം വേദനിപ്പിച്ചു. സ്വസഹോദരന്മാരുടെ ഈ ദീനദീനമായ പരിതസ്ഥിതിയിൽ വിജയൻ തപ്തചിത്തനായി. അയാളുടെ ആത്മീയശക്തി ഉണർന്നു. സംഘടനാബലംകൊണ്ടു മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നു് അവർ ഉറച്ചു. അങ്ങനെ ആ തൊഴിലാളികൾ സംഘടിച്ചു.

അന്നു വിജയൻ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ സമയം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ വൃദ്ധയായ മാതാവു് കേണപേക്ഷിച്ചു. "മക്കളേ, ഇനിയെങ്കിലും നീ വഴക്കിനൊന്നും പോകരുതേ! ആ ചെവലത്തൊപ്പിക്കാർ തരം നോക്കി നടക്കയാണു്. നേരം ഇരുട്ടാകുംമുമ്പു വീട്ടിൽ വന്നു കേറണം" എന്നു് ആ ഉപദേശത്തിലുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു് ഒരു മൂളൽകൊണ്ടു മാത്രം

അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലധികം നല്ലതായി. വിജയന്റെ ഭാഗ്യമോ അയാളെ ഗുണദോഷിക്കാനുള്ള ശക്തി നശിച്ചിരുന്നു. ആ സാധു വിജയനെ പലനാൾ പലതരത്തിൽ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പ്രേമവല്ലി പൂത്ത അഞ്ചു പിഞ്ചുപൈതങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിനുപോലും അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ ചലിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതു അടിയുറച്ച വിശ്വാസത്തിൽ ആണ്ടിരുന്നു. ആ കർമ്മധീരനെ ഇഹലോകത്തിലെ മറേറതൊരു പ്രലോഭനങ്ങൾക്കുംവ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് അവർക്ക് മനസ്സിലായി. അവസാനം മൌനം മാത്രമേ ശരണമായിരുന്നുള്ളൂ.

അന്നു അയാളെ നിദ്രാദേവി അനുഗ്രഹിച്ചില്ല. സങ്കല്പസ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നും വിമോചനം നേടുവാൻ വിജയൻ നന്നായി ശ്രമിച്ചു. അയാൾ രാത്രി മുറ്റത്തിറങ്ങി ഉലാത്തി. വീണ്ടും മുറിയിൽവന്നു അടുത്ത ദിവസത്തെ പരിപാടികളെപ്പറ്റി പരിചിന്തിച്ചു. ആ ദിവസം—വിജയന്റെ സത്യാഗ്രഹസമരത്തിന്റെ ഉൽഘാടന മഹാമഹം അന്നാണ്—തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെ സാധിതപ്രായമാക്കാനുള്ള സംരംഭത്തിൽ വിജയനാണ് മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുറച്ചതു്. പലരുടേയുംതടസ്സങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ ആ ധീരനേതാവു് സത്യാഗ്രഹത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ പോകയാണ്. അതിന്റെ പരിണതഫലങ്ങളെപ്പറ്റി അവനു ചിന്തയേയില്ല. തന്റെ വൃദ്ധയായ മാതാവിനേയും തന്റെ പ്രിയതമയേയും സന്താനങ്ങളേയും അവൻ പരമകാരുണികനായ ജഗദീശ്വരനിൽ അർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവരോടുള്ള കടമയേക്കാൾ മെച്ചമേറിയ ഒരു കടപ്പാടാണു തന്നിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളോടുള്ളതെന്നു വിജയൻ വിശ്വസിച്ചു. ഗാർഹികങ്ങളായ ബന്ധങ്ങളെല്ലാം ആ ആത്മബോധത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പൊട്ടിച്ചിതറി വീണു.

ഈ ചിന്തകളിൽ ലയിച്ചു് അയാൾ അല്പമൊന്നു കണ്ണടച്ചു. "അതാ ആരോ കതകിൽ തട്ടുന്നുണ്ട്." "കതകു തുറക്കൂ" തീക്ഷ്ണമായ ഒരട്ടഹാസം അയാളെ ഞെട്ടിച്ചു. പെട്ടെന്നു കേട്ട ശബ്ദത്തിന്റെ ജനയിതാവു് ആരാണെന്നു ധരിക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

വീണ്ടും ആ സ്വരം അലറി. "കതകു തുറക്കൂ അല്ലെങ്കിൽ ചവുട്ടിപ്പൊളിക്കും." പോലീസ്സധികാരിയുടെ ഗൌരവമേറിയ സ്വരത്തിന്റെ പൊരുൾ വിജയനു മനസ്സിലായി.

അവർ അയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാൻ വന്നിരിക്കയാണു്. ഗവണ്മെൻറിനു വിരുദ്ധമായി തൊഴിലാളികളെ പ്രക്ഷോഭണത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്ന കൊടിയ അപരാധമാണു് അയാളിൽ ചുമത്തിയിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ പിടിയിൽനിന്നും കുതറിച്ചു രക്ഷപ്പെടുവാൻ പുരുഷവും ആത്മബോധവും അയാളെ അനുവദിച്ചില്ല. തന്റെ സഖാക്കളുടെ സുഖസംതൃപ്തികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാണൻപോലും പരിത്യജിക്കാൻ വിജയൻ തയാറായി.

പക്ഷേ—അന്യത്ര അവലംബം യാതൊന്നുമില്ലാത്ത ആ കുടുംബം, അയാളുടെ ചോര തുള്ളിയും പ്രിയതമയും, കുഞ്ഞുങ്ങളും അയാളുടെ അഭാവത്തിൽ പട്ടിണികിടന്നു മുകതന്നെ ചെയ്യും. അവനോടു കരുണ കാണിക്കുവാൻ, ആളിക്കത്തുന്ന വിശപ്പടക്കാൻ അവർക്കൊരുതുള്ളി കഞ്ഞിവെള്ളത്തിനതുകന്നവരായി അയാൾ ആരെയും കണ്ടില്ല പക്ഷേ-ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടുള്ള ഏറ്റവും മുട്ടലിലും

അവൻ പരാജിതനായില്ല. കമ്മ്വേദിയുടെ മുമ്പിൽ ത്യാഗത്തെ കവച്ചുവയ്ക്കാൻ അയാൾ സന്നദ്ധനായില്ല.

ചിന്താസാഗരത്തിൽ നീന്തിക്കളിച്ച്, പരിതസ്ഥിതികളുടെ ഗൌരവം പാടേമറന്നിരുന്ന വിജയൻ സ്വസ്ഥചിത്തനായപ്പോൾ പോലീസുകാരുടെ പാതാഘാതമേറ്റു പൊളിഞ്ഞു വീണമാതലിൽക്കൂടി അഞ്ചാറു ക്രൂരന്മാർ അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതാണു കണ്ടതു്.

"എഴിയെടാ നേതാവേ, നിന്നെ എതിരേല്ക്കുവാനാണു ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇറങ്ങു വേഗം. ഞങ്ങൾക്കിവിടെ നിന്നോട്ട ശൃംഗാരിച്ചു നില്ക്കാൻ സമയമില്ല." ഇൻസ്പെക്ടർ മീശഞെരിച്ചുകൊണ്ടു് അലറി.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ തന്നെ ആ ഗൃഹവാസികളെല്ലാം അവിടെ കൂടി. കാഴ്ചക്കളുടെ ഏകദേശരൂപം അവക്കെല്ലാം പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായി. ആ കുടുംബം വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു.

"ച്ചേ, ശവങ്ങൾ കിടന്നു നിലവിളിക്കുന്നു. മിണ്ടാതെ കിടന്നില്ലെങ്കിൽ ഓരോന്നിന്റെയും എല്ലിനെ തല്ലിയൊടിക്കുന്നുണ്ടു്." "ആ പോലീസുശൈലി" ധാരയായി ഒഴുകി.

"എടാ റാസ്കൽ, എഴിയെടാ വേഗം. ഇവിടെ ആചാരം ചെയ്തു നിൽക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു സമയമില്ല." ഇൻസ്പെക്ടർ ഉത്തരവായി "ഹേ 438– അവനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരണം."

438-ന്റെ പ്രാഥമികഷായത്തിന്റെ സ്വാദു് വിജയൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു്. അന്തരീക്ഷം പിളർക്കുന്ന അടിയുടെ ശബ്ദത്തിനോടൊത്തു് അവിടെ ഒരു നീണ്ട മറുവിളി പൊങ്ങി.

വിജയനു് അവരെ അനുഗമിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെ വന്നുകൂടി. തന്റെ പ്രിയദൈവങ്ങളോടൊ മാതാവിനോടൊ, എല്ലാറ്റിനും പുറമേ ഓമനപ്പൈതങ്ങളോടു പോലും ഒരു വാക്കു പറയുവാൻ ആ കുക്കശന്മാരായ കാക്കിധാരികളനുവദിച്ചില്ല.

"ഹും നടയെടാ, തടിയാ, വേഗം" എന്നു ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് പോലീസു് പ്രമാണത്തിലെ ഒന്നാം മുറയായ നടയടിയും കൊടുത്തു വിജയനെ പുരയ്ക്കു പുറത്താക്കി.

"കാത്തിരിക്കുവിൻ! ഇതെല്ലാം മാറി നല്ല കാലം വരും." അയാൾക്കു് അവരോടു് ഇത്രമാത്രമേ യാത്രപറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പക്ഷേ—അതറിഞ്ഞു അതയാളുടെ അന്ത്യയാത്രയാണെന്നു്!!

അവർ വിജയനെയുംകൊണ്ടു് വിജയോന്മത്തരായി യാത്രയായി. പുലച്ചായപ്പോൾ "പ്രസിദ്ധനായ കമ്യൂണിസ്റ്റു പ്രവർത്തകനും തൊഴിലാളിയൂണിയൻ പ്രസിഡന്റുമായ വിജയനെ സ്ഥലം പോലീസു് അറസ്റ്റു ചെയ്തു കസ്റ്റഡിയിലാക്കിയിരിക്കുന്നു" എന്ന വാർത്ത പത്രപംക്തികളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. അങ്ങനെ ആ തൊഴിലാളിപ്രവർത്തകൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുമായി. തൊഴിലാളികൾ അറസ്റ്റിനെ പ്രതിഷേധിച്ചു യോഗങ്ങൾ കൂടി. ഭീകരമായ ലാത്തിച്ചാർജ്ജുകൾ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുകതന്നെചെയ്തു.

വിജയനെ താമസിയാതെ മോചിപ്പിക്കുമെന്നും, അവരുടെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചു കിട്ടുമെന്നും ആ തൊഴിലാളിസഖാക്കൾ ആശിച്ചു. ദിവസങ്ങൾ ഓരോന്നു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അറസ്റ്റുകളും ലാത്തിച്ചാർജ്ജും വെടിവയ്പും തുടർന്നു നടന്നു. തൊഴിലാളിയുടെ അപേക്ഷകൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.

വിജയന്റെ കുടുംബം പട്ടിണിയിലാണ്ടു. രാഷ്ട്രീയ കുറവാളിയുടെ കുടുംബവും അയിത്തമുള്ളതാണു്. അയാളുടെ അനുഭവങ്ങൾതന്നെ അവക്കും ഉണ്ടാകണം. അതാണു സക്കാരിന്റെ ചട്ടം. പോലീസ്സിന്റെ മർദ്ദനം പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നു. ആ പരിസരങ്ങളിൽ ഭയംകൊണ്ടു് ഒരു മനുഷ്യജീവിയും വെളിയിൽ ഇറങ്ങാതെയായി. ആ ചെറു കുടുംബം ആശിച്ചു കാത്തിരുന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം ഒരു പ്രതിവിധിയുണ്ടാകുമെന്നു്. എന്നാൽ നിർദ്ദയമർദ്ദനഭരത്തിൽ സാധുവിന്റെ അവകാശങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടുമോ? ആ ചിന്തക്കു് അവിടെ അവകാശമേ ഇല്ല. ആശ അവരെ കാത്തിരിക്കുവാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. സമതപസുനുരമായ ഒരു ഭാവി താമസിയാതെ അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ സമാഗതമാകുമെന്നു അവർ സ്വപ്നം കണ്ടു. മർദ്ദനത്തിന്റെ കണികപോലും അവിടെ കാണുകയില്ല. പോലീസ്സുകാരുടെ മൃഗീയതയ്ക്കുടിമപ്പെടുവാനും ചാരിത്രം ബലികൊടുക്കാനും ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കും അന്നിടവരികയില്ല. ധനവാനും ദരിദ്രനും ഒരേ ത്രാസിൽ തൂങ്ങുണ്ട ഒരു കാലം—വന്നു ചേരുമെന്നുതന്നെ അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

അവിടത്തെ തൊഴിലാളികളും കാത്തിരുന്നു. വിജയന്റെ വിമോചനം—അതു സാധിതപ്രായമാകുന്നതുവരെ ഉപവാസസത്യാഗ്രഹം നടത്തുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു—സത്യാഗ്രഹികൾ പോലീസ്സുലാത്തികളുടെ അടിയേറ്റു് എല്ലു ഞെരിഞ്ഞു നിലവിളിച്ചു. അവരിൽ പലരും മരിച്ചു. പലരും ലോക്കപ്പുകളിലായി. മതലാളിമാരുടെ ഹൃദയം ആനന്ദച്ചിറകു വിടത്തിപ്പറന്നു സഹജീവിയുടെ ദാരുണദുഃഖത്തിൽ അവർ ആനന്ദമടയുകയാണു്.!

വിജയന്റെ വിധി അന്നാണു്. കരുണയുടെ ഒരു ചെറിയ കണികയെങ്കിലും ഈ ജനകീയത്തിന്റെ ചൊരുളിൽ കാണുമെന്നുതന്നെ അവർ കരുതി. അവിടെ ന്യായവേദിയുടെ മുൻപിൽ തൊഴിലാളി മുതലാളി വ്യത്യാസം കാണുകയില്ലെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. വിജയനെ വീണ്ടുകിട്ടുവാൻ അവർ കാത്തിരുന്നു—അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയ്ക്കൊരു പോംവഴി നേടാമെന്നും ആ തൊഴിലാളികൾ ആശിച്ചു.

പക്ഷേ! വിധിയുടെ ചതി! അവരെ അമ്പരപ്പിച്ചു. അവരുടെ ആശകളെല്ലാം തച്ചു തരിപ്പണമാക്കി. വിജയനെ ദീർഘകാലം തടവിനുള്ള ഉത്തരവു് ന്യായാധിപൻ വായിച്ചു.

അഹോ! ജനകീയത്തിന്റെ അന്യായം തൊഴിലാളികൾക്കു ജീവിക്കുവാൻ മേല. അവന്റെ അവകാശങ്ങളെ വിളിച്ചു പറയാൻ മേല! അന്യായത്തിന്റെ അണിയറയിൽ വാർത്തെടുത്ത ജനകീയ നാടകം!!

വിജയന്റെ കുടുംബം തീരാത്ത ആധിയിലാണ്ടു. അവരാശിച്ചു ഇനിയൊരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തൊഴിലാളി സംഘടനയ്ക്കു കഴിയുമെന്നു്. ആ ചെറു കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ദീർഘശ്വാസങ്ങൾ പൊങ്ങി അനന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മറഞ്ഞു. ആ സുദിനം സമാഗതമാകുവാൻ അവർ കാത്തിരുന്നു.

ആ കാത്തിരിപ്പിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു വലിയ ഭീകരതയുണ്ടെന്നു് അവർ അറിഞ്ഞില്ല.

തൂലികാരകതം.

അയണിയറ.

ചിന്തയുടെ ചെഞ്ചായമി-
ട്ടെത്രമേൽ ക്ഷീണിച്ചാലും
ബന്ധുരപ്രതിഭ തൻ
ചുറിലും പററിക്കൂടി
ഉണരും ഭാവത്തിനു
രൂപമൊന്നേകാൻ വെമ്പി-
പ്പണിയും മസ്മിഷ്കത്തിൻ
മൂശയിൽ കലാകാരൻ
അന്നേരം ചലിക്കുമ-
ത്തൂലികത്തുമ്പത്തുറി
നിന്നിടും ഹൃദ്രക്തത്തിൻ
ബിന്ദുക്കൾ ചോദിച്ചീവം:—
"ഉലകിനുയച്ചുയ്യായം
നിത്യവുമുഴറുന്നോരെൻ
നിലവിട്ടയരുവാൻ
നേരുകയില്ലേ നിങ്ങൾ?
അസമതാത്തോടട-
രാടി ഞാൻ കുഴങ്ങുമ്പോൾ
ഉയരും വിശപ്പിൻറെ
പോർവിളി ശ്രവിക്കില്ലേ?
ഘോരമാമനീതികൾ
കൊയ്തൊടുക്കുവാൻ നരൻ
ചോര നല്കില്ലേ? ഹാസ്യ
ശകതി വീണ്ടെടുക്കുവാൻ?
സ്നിഗ്ധമാം വേർപൊട്ടോരി-
ത്തുവലിൽ ക്രൂടിത്തന്നെ
മഗ്നഭാവങ്ങൾക്കെല്ലാം
വർണ്ണങ്ങൾ തൂകിത്തൂകി
ജീവിതമഹാബ്ധിയി-
ലാറാടുവാനായ് ലോക-
ത്താനയിപ്പിക്കും "രസ"-
ത്തുവെള്ളിയോട്ട നല്കി
ആനന്ദതരംഗങ്ങൾ
സേവനോത്സുകം ലോകർ-
ക്കാതിത്ഥ്യമേകുമ്പൊഴെൻ
ജീവിതം സ്മരിക്കുമോ?
ഏതിലും സ്വോത്തിൻറെ
സൌഷ്ഠവം ദർശിപ്പോനെ
ആരുമേ നിസ്വാർത്ഥമായ്
സ്നേഹിപ്പാനില്ലാതെയായ്.
കുറവും കുററങ്ങളും
മാത്രമെൻ സഖിതാത്തി-
ന്നുറവിൽ തെളിഞ്ഞീട്ട-
മക്കാലം മാറില്ലെന്നോ?
വീഴ്ചമുട്ടലിൽപ്പോലും
തന്നഭിമാനം നേടാൻ
ധീർപ്പിടും നേരത്തുമാ-
നൈവേദ്യം കഴിക്കാതെ
മരണം മുത്തും വരെ
മൂകമായ് മേവീട്ടതിൻ-
സ്മരണയെന്നാരുങ്ങുന്നോ-
രൌദാര്യം നശിക്കില്ലേ?
കോപതാപങ്ങൾ മുററി
ബ്ഭാവഭേദങ്ങൾ തുള്ളി
തൂലികത്തുമ്പത്തുറി
നിന്നൊരാ രകതത്തുള്ളി
ഇവ്വിധം കുറിച്ചു പോ-
യെന്നുള്ളം നീററീടുകിൽ
പാറിട്ടും തീനാക്കുക-
ളെന്തെല്ലാം സ്പശിക്കില്ല?"

പഴയ പാട്ടുകൾ

വെള്ളംകിട്ടാതെ വരണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗം.

സി. ജി. എൻ. ചേമഞ്ചേരി.

കലാനിധിയുടെ കഴിഞ്ഞ ധനുലക്കത്തിൽ ശ്രീ. എൻ. വിശ്വംഭരൻ "കുറവർ കളിപ്പാട്ട്" എന്ന പേരിൽ ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായല്ലോ. അദ്ദേഹം ഭാഷയിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ചില സാഹിത്യരത്നങ്ങളെ പുറത്തേക്കു കാട്ടുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടും നാം തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൂടാ. ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിയും ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടേടത്തോളം ചില പാട്ടുകളേയും അവയുടെ സന്ദർഭങ്ങളേയും അല്പമൊന്നു വിവരിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

കോൽക്കളി.

ഈ കളിയെ തന്നെയായിരിക്കണം ശ്രീ. വിശ്വംഭരൻ കോലടിക്കളി എന്ന പേരിൽ ചിത്രീകരിച്ചതു്. പക്ഷേ അതും ഇതുമായി അല്പാല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഇതു വളരെ പഴക്കമുള്ള ഒരു കളിയാണു്. എല്ലാ ജാതിക്കാരും ഈ കളി കളിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചുവടിൽ അല്പം വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. അങ്ങനെതന്നെ പാട്ടിലും. ഒന്നാമതായി കളിക്കാരെല്ലാം ഒരു വിളക്കിനു ചുറ്റും വൃത്താകൃതിയിൽനിന്നു വിളക്കിനെ വന്ദിക്കുന്നു. അതിനുശേഷമാണു് കോലെടുക്കുന്നതു്. അതിനുശേഷം ഒന്നാമതായി ഗണപതിവന്ദനമാണു നടത്തുന്നതു്. അപ്പോഴുള്ള പാട്ടിന്റെ ഒരു നാലുവരി താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

കരിവരമുഖവൻ ഗണപതിയരിക
സനേടുവിൽ ചില കോൽക്കളികാണ്മാൻ
മഞ്ജുളവാണി സരസ്വതിയെഴുനെ-
ള്ളുംബുജലോചനചരിതമരുപ്പാൻ:

ഈ പ്രാർത്ഥന ആദ്യം ആശാൻ ചൊല്ലുകയും അതിനുശേഷം മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റുപാടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആശാനു് ഈ കളിയിൽ വലിയൊരു സ്ഥാനമാണുള്ളതെന്നുകൂടെ ഈയവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞാൽ കളി തുടങ്ങുകയായി. അപ്പോൾ പല ചുവടുകളും അതിനനുസരിച്ച പാട്ടുകളുമുണ്ടു്. ചില ചുവടുകൾക്കനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾക്കു് ഉദാഹരണം താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

അമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിക്കിടാവുണ്ടായ്
അമ്പോടെ കണ്ണൻ വളരുംകാലം (തെതൈതൈ)
അന്നൊരുനാളുണ്ണിക്കണ്ണൻ പതുക്കവെ
അമ്മമടിയിൽ ചെന്നേവം ചൊന്നാൻ
(തെതൈതൈ)

മറ്റൊരു ചുവടിനുദാഹരണം,

വണ്ടണിപ്പൂങ്കുഴൽ സീതയെക്കാണാഞ്ഞു
കുറ്റത്തിളമുലപൊട്ടുന്നതുപോലെ
പൊട്ടിയുഴറിക്കരയുന്ന രാഘവൻ.

വേറൊന്നിനു് ഉദാഹരണം,

കനത്തനിലംതന്നിൽ ചുകന്ന ചുണ്ടുമായ്
കഴുത്തിൽ മൂന്നേടത്തെഴുത്തുമായി

കളത്തിൽ താമര പൂത്തിയ പൂമൊട്ടിൻ
ഇതൾകൊത്തി പറക്കുന്ന കിളിക്കിടാവെ

ഇങ്ങിനെ പാട്ടുകൾ അനേകമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംതന്നെ കളിക്കാരുടെ മനസ്സിലോ തുണ്ടുകടലാസുകളിലോ ആയി ഞെരുങ്ങിക്കഴിയുന്നതല്ലാതെ അച്ചടിച്ചുപ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ തലമുറ ഈ കളിയെ അധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ല. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ചുരുക്കം ചില വൃദ്ധന്മാരുടെ കാലിന്നടിയിൽ അത്ര അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കയാണു്. തിറ, തിരുവാതിര എന്നിവയുള്ള ദിവസങ്ങളിലല്ലാതെ അവ പുറത്തുവരാറില്ല. ഇങ്ങിനെതന്നെ പോവുകയാണെങ്കിൽ ബഹു രസമുള്ള ഈ കളി നമ്മിൽനിന്നു എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി വിട്ടുപിരിയേണ്ടിവരുമെന്നു നാം ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൈകൊട്ടിക്കളി.

പുരുഷന്മാർ കോൽകളിയെ ഇഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ സ്ത്രീകൾ കൈകൊട്ടിക്കളിയിലാണഭിരുചി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി ശുഭവസ്ത്രധാരികളായി കുങ്കുമപ്പൊട്ടുതൊട്ടു കണ്ണെഴുതി വട്ടമിട്ടു നിന്നു കൈകൊട്ടിക്കളിക്കുന്നു. ഈ കളി കാണുവാനുള്ള രസം ഒന്നുവേറെതന്നെയാണു്. അപ്പോൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളും ഏകദേശം കോൽക്കളിപ്പാട്ടുകളോടു സാമ്യം വഹിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഈ കളിക്കും ചില ചുവടുകളെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷെ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു മാത്രം. അപ്പോൾ പാടാറുള്ള പാട്ടുകളുടെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

മാമുനിമാരെന്നപോലെ—ഹരി
നാമങ്ങൾ രാപ്പകൽ പാടി
ഭൂമിയിൽ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ—തോറും
സാമോദം സഞ്ചരിച്ചീടും
ഓമനത്തത്തക്കിടാവേ—തവ
കോമളമായൊരു രൂപം

മറെറാരുദാഹരണം,

നന്ദകുമാരകാ കേട്ടാലും നീ
സുന്ദരിയായ സുഭദ്രതാനും
മന്ദതയായൊരു പൃത്തിയാട്ടം
ഖിന്നതപൂണ്ടവൾ വാണീടുന്നു.

വേറൊന്നുകൂടി,

അതിസുഭഗേ കോമളഗാത്രേ നിന്നെ
കുളകമൊട്ട കണ്ടൊരു ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ
മതിതെളിവുണ്ടു ശുകതരുണി
അതിശയമായുള്ള കഥപറക.

ഇങ്ങിനെ കൈകൊട്ടിക്കളിക്കും അനേകം രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകളുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈ പട്ടിണിക്കാലത്തു ഇങ്ങനെ കളിച്ചു രസിക്കുന്ന ലലനാമണികളുടെ എണ്ണം എത്രയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോഴാണു് നാം ആശ്ചര്യപ്പെടുക.

തിരുവാതിര.

കേരളത്തിലെ ഹിന്ദു സ്ത്രീകൾക്കു് പ്രത്യേകിച്ചും യുവതികൾക്കു് എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു ദിവസമാണു് ധനുമാസത്തിലെ തിരുവാതിര. പലവിധ ആഘോഷത്തോടും ആഡംബരത്തോടും ആനന്ദത്തോടുംകൂടിയാണു് അവർ ഈ ദിനം ആഘോഷിക്കുന്നതു്. തിരുവാതിരയ്ക്കു് ഏഴുദിവസംമുമ്പുതന്നെ കളിച്ചു കുറിയിട്ടു് ഈ ദിവസത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. രാവിലെ കളിക്കുമ്പോൾ കൈകൊണ്ടു വെള്ളത്തിലടിച്ചു ഒരുവിധം ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക (ഇവിടെ അതിനു ഇടിക്കുക എന്നാണു് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്) യും പലവിധം പാട്ടുകളും പാടുകയും ചെയ്യുന്നു.

പാട്ടുകൾ മിക്കതും കൈകൊട്ടിക്കളിയുടേതുതന്നെയായിരിക്കും.

തിരുവാതിരദിവസത്തെ അവർ സാനന്ദം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. അന്ന് അവർക്ക് പ്രധാനമാണ്. അരിയുടേതല്ലാത്ത എന്തു പലഹാരവും എത്രവേണമെങ്കിലും കഴിക്കാം! ആരും കുറ്റംപറയാറില്ല. ക്രൂരന്മാരായ പുരുഷന്മാർ അവർക്ക് വേണ്ട സാധനങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും വേണമെന്നാണ് വെപ്പ്. വിശിഷ്യ നവവരന്മാർ തിരുവാതിര നോമ്പുകാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവരുവാനുള്ള പ്രധാനകാരണം ഇതുതന്നെയായിരിക്കുമോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമയം പോക്കുവാൻ ഇവർ കൈകൊട്ടിക്കളി, ഊഞ്ഞാലാട്ടം മുതലായവയിൽ

സംക്ഷിപ്ത

ആദർശ ഹിന്ദി

ശബ്ദകോശം 6 കു.

ഏർപ്പെടുന്നു. കൈകൊട്ടിക്കളിയെപ്പറ്റി ആദ്യം വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഊഞ്ഞാലാട്ടത്തെപ്പറ്റി അധികം വിവരിക്കേണമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ പാടാറുള്ള പാട്ടുകളുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

ഒരുദിവസം നാരിമാരൊത്തുകൂടി-
പ്പുരുഷ ശ്രേഷ്ഠനുപ്പൻ തന്റെ
ചരിതമതുനന്നായിപ്പാടിക്കേൾപ്പാൻ
ഒരുകിളിയെ മെല്ലെ വിളിച്ചിരുത്തി.

വേറൊരുദാഹരണം,

ചെമ്പകപ്പൂഞ്ചോലതന്നിലങ്ങു
ചെമ്മേ സുഖിച്ചു തൻ കാന്തനോടും

പുലരി.

പി. ആർ. പാറന്തുരു്.

പുലരി പുലർന്നു, പൂക്കൾ വിടർന്നു
പരിമളമാകെപ്പരക്കുന്നു.
പറവകൾ പാടി, പ്പാരിടമാകെ
പാട്ടുകൾകൊണ്ടൊരു പൊടിപൂരം!
കോഴികൾ കൂകീ, കൃഷകരുണർന്നു,
കാളകളൊത്തപ്പാടത്തിൽ.
ചേറുപരണ്ടച്ചളിയിൽ ചേർന്നു
ചേലോടൊത്തിട്ടുഴതീടാൻ,
മാളികമുകളിൽ മേടയിൽ വാഴും
മത്സ്യമേ മേന്മകൾ നലകീടാൻ,
പാടുപെടുന്നു പട്ടിണിയിട്ടും
പാവം! കഷ്കർ കണ്ടത്തിൽ.

ഒന്നിച്ചുതന്നെ മരുവീടുന്ന
സുന്ദരിപ്പൈങ്കിളിപ്പൽകിടാവേ.

മറ്റൊന്നുകൂടി,

ഉണ്ണിയും കൃഷ്ണൻ പണ്ടമ്പാടിയിൽ
ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങളുമായ്കലർന്നു
മണ്ണിൽകളിക്കുന്ന നേരത്തിങ്കൽ
മണ്ണതിന്നിക്കണ്ണനെന്നൊരുണ്ണി.

അതിനും പുറമെ ഈ തരുണീമണികളെ ഉറക്കമൊഴിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി വേഷംകെട്ടി വീടുതോറും നടക്കുന്ന യുവകോമളന്മാരെയും നമുക്ക് തിരുവാതിരയുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ വിസ്മരിക്കുകവയ്യ. അധഃപതനത്തിലേയ്ക്കു വഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മറ്റു ചില പാട്ടുകളെപ്പറ്റി അടുത്തൊരു ലക്കത്തിൽ വിവരിക്കാം.

തീപ്പൊരികൾ

ഉമയനല്ലൂർ ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

മണിവിളയുംപാടങ്ങൾ, പൊൻകതിരിൻ പൊന്നല
പുളകമണിഞ്ഞുലയാട്ടം നെല്ലുലകിൽ [യിൽ
പൂവിരിയുംപൂന്തൊടികൾ, പൂമണവുംപൂമ്പൊടിയും
ചേർന്നൊഴുകിത്തളിർത്തഴുകുംതെന്നലുകൾ!
തളിർചൂടുംതേന്മാവിൻ മലരണിയും കൊമ്പുകളിൽ
കളിയാടുംപൂങ്കുയിലിൻ മധുഗീതങ്ങൾ,
മധുമധുരശാന്തത്തിൻ മാരകമാംമധുരിമയിൽ
മമമിളകിവിളയാടുംമന്നിസൗധങ്ങൾ!!
വാനത്തിൻപൂങ്കാവിളിൽ ചെങ്കനലാംചോരനിറം
വാന്നൊഴുകുംപൂവിതറിപ്പുലോനന്തം.
നീങ്ങുകയായ് ക്രൂരരുടെ ശ്യാമനിറം പകരുന്ന
കാർനിരകൾ നിരനിരയായ് നീലമണ്ണിൽ.
ക്രൂടണയാൻ തിടുക്കയായ് നെന്മണികൾവിളയുമ-
പ്പാടംവിട്ടൊരുക്കൂട്ടം മഞ്ഞക്കിളികൾ
അങ്കലചലകോലംകൊണ്ടുരിരുടെ ചുരുളുകളിൽ
മനമുരുകിക്കരയുന്നൊരഭീനനാദം.
അകലത്തപ്പാടത്തിൽ മറുകരയിലയരുന്നു
പുകയുന്നൊരുവയറിൻ തിരക്കലത്രേ!.....
വരളുവനാരമാന്ന നനവാന്നിട്ടിന്നോളം-
മനവയിനാളുകളുയികഷ്ടം!

"ഏനെന്റെ വയറുവെയന്നീട്ടന്ന വല്യാരത"
പാവമപ്പൊതൽ കരഞ്ഞു രചാല്ലി.
'ചടയ'നാം'ചിരുത,യുമപ്പിഞ്ചുകഞ്ഞിന്റെ
ചുടുകണ്ണീരൊപ്പിത്തലോടിനിന്നു!
പണിചെയ്യുന്നവരെന്നു മന്തിവരെപ്പാടത്തിൽ-
മന്നിനെപ്പിൻക്രയാരംക്രൂട്ടുവാനായ്.
അവർ ചിന്തും ചുടുവേപ്പിൻ'തേൻകനികൾ"തപ്പും
അരമനയിൽ തേരനൊഴുകും പുഴകൾതീർക്കും! [ന്റെ
ഏറിപൊരിയുംവെയിലത്തും,മഴയത്തുംപുഴ ച്ചെളി
പ്പുതയിലിലപ്പുലയന്മാരൊത്തുനീന്തും.,
മണിമേടകളുംനന്മത്തിരതന്നിലാടുട്ട-
മവർചൊരിയും സ്വേദയത്തിൻ ചുടുരക്തത്തിൽ!!

* * *

വിറകൊള്ളുമപ്പൊട്ടക്കുടിലിന്റെ മുഖയിൽ
പുകയന്തിക്കയരാറില്ലേറനാളായ്!
മരണത്തിൻപൊൻമടിത്തട്ടിലായ് ചായുന്ന
വയർവെന്തുനീറുന്നൊരുപിഞ്ചുപൈതൽ!!
"കരയാതെ, പുലരട്ടെ പുലരുമ്പോൾ ചുടുകഞ്ഞി-
ത്തെളിവാങ്ങിത്തരുന്നീടാം പൊന്നുമോനേ!"
ഇരുളിന്റെ നടുയിലുടഞ്ഞുപുലയനു-
കരയുന്ന കുഞ്ഞിനോടേവമോതി.
വയർപൊരിയുംനേരത്ത,കരളുരുകിപ്പിടയുമ-
ച്ചെറുപൈതൽ കരയാതിരിക്കണം പോൽ!.....
മധുകണംപേറിനിന്നാടിടുംതെങ്ങുകളും,
കതിരണിയും വയലുകളും പുളകം കൊൾകെ,—
പൂയണിയുംമെത്തകളിൽ 'വാത്സല്യപ്പൊൻനിധി'
പാലടയുണ്ടനുവേലം നിദ്രകൊൾകെ, [കൾ
വറനാവുനനയാതപ്പുലയൻ തന്നരുമക്കു-
ഞ്ഞരുളുന്നു, പിടയുന്നു, മൺതറയിൽ!!.....

* * *

ദൂരെയക്കരുമങ്ങളിൽനിന്നൊരു-
കാറൊഞ്ഞുവീശി, യക്കാറടുത്തടി
മങ്ങിയക്കുടിലിന്റെ കോണിലായ് മിന്നുന്ന
മണ്ണെണ്ണ 'ച്ചിമ്മിനി' തൻദീപംകെട്ട
അളിപനാമുംപൊലിഞ്ഞപോലാമണി-
പ്പുതലിൽപൂങ്കരളും വാടികഷ്ടം!!
നാമുത്തുപ്പുലർവേയിലകഞ്ഞിത്തെളിനീരിൻ
സ്വാദറിയാനവനവിടെക്കാണുകില്ല!.....
ആ മണ്ണിൻതരികളിലാ "വെന്തുരുകും ഹൃദയങ്ങൾ"
ചൊരിയുന്നചുടുകണ്ണീരിറ്റുവീണു.
ചുടുചോരപ്രവഹിച്ചുപായുമക്കണ്ണുകളിൽ
പ്രതികാര "തീപ്പൊരികൾ" കത്തിയുയർന്നു!!

പകപ്പുവകാശം രചയിതാവിന്.

കരയുന്ന കുമിളകൾ

കിളിമാന്തൂർ എൻ. വിശ്വംഭരൻ.

കല്ലോലജാലങ്ങളെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ട് ആ ബോട്ട് മുന്നോട്ട് നീങ്ങുകയാണ്. സമയം അർദ്ധരാത്രി കഴിയും. ചന്ദ്രബിംബം ആ മരക്കൊമ്പിന്മേൽനിന്നും കോലോളം ദൂരത്തിൽ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞു. നിരന്തരമായി അലറിയടിക്കുന്ന ശീതക്കാറ്റു തട്ടുന്നതിനായി നീലക്കമ്പളങ്ങൾ മൂടിക്കൊണ്ട് യാത്രക്കാരിൽ ചിലർ തല പുറത്തേക്കിട്ട. ചന്ദ്രന്റെ ശീതരശ്മികൾ അവരുടെ നയനങ്ങളിൽ കരുണയോടെ തറച്ച അകലെ അലഞ്ഞുലഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷസഞ്ചയങ്ങളുടെ "ചലചല" ശബ്ദവും കായലിന്റെ അലയൊലിയും അലിഞ്ഞുചേർന്ന ഒരു സമ്മിശ്രശബ്ദം ആ യാത്രക്കാരുടെ കണ്ണപുടങ്ങളെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുകയോ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തു. ചില പക്ഷികളുടെ ശബ്ദം അവരുടെ ചെവികളെ ഒന്നുകൂടി തുറപ്പിച്ചു. ചന്ദ്രികയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരുവിധം മങ്ങിക്കാണാവുന്ന ഒരു തടിയൻ വൃക്ഷം ആ യാത്രക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ച് ആകർഷിച്ചു. ചിലർ ചില കീർത്തനശ്ലോകങ്ങൾചൊല്ലി; ചിലർ വിപ്രവഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചു. അതിന്റെ താളമെന്നോണം ചിലപക്ഷികൾ "കുക്കൂ—ക്കൂക്കൂ—കൂ" എന്ന ശബ്ദം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബോട്ടുജോലിക്കാർ തിരിഞ്ഞു് ആ തടാകമദ്ധ്യത്തിൽ ഉളിഞ്ഞു നോക്കി. രണ്ടുപേർ ഒരുമിച്ചു നെടുവീർപ്പിട്ട. ഒരാൾ നെറ്റിത്തടത്തിലെ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ ഇടതുകയ്യിലെ ചൂണ്ടുവിരൽകൊണ്ട് വടിച്ചുവീഴ്ത്തിയിട്ട് താടിക്കു കൈകൊടുത്തു. യാത്രക്കാർ അയാളുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി എന്തോഗാഢമായി ആലോചിക്കുകയാണ്. ഒരാളിന്റെ പുരികം നന്നേ വക്രിച്ചു. യാത്രക്കാർ ആ ബോട്ടുജോലിക്കാരോട് കാര്യമന്വേഷിച്ചു.

"ഒന്നുമില്ല."

"എന്തോ ഉണ്ട്" ചിലർ വിട്ടില്ല.

"വർഷം പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ ചേട്ടാ ഇനി പറഞ്ഞാലെന്ത്?" മറേറയാൾ ധൈര്യം കൊടുത്തു.

* * * *

അയാൾ സുമുഖനാണ്. വിദ്യാസമ്പന്നനാണ്. അതിനെല്ലാം മുമ്പുനില്ക്കുന്ന സഹോദരസ്നേഹവും. പക്ഷേ ഒരുകാര്യം ആ ജാതിയിലെതന്നെ നാലാംതരക്കാരൻ! "സുമംഗലൻ." ആ പേരുകേട്ടാൽ ആ നാട്ടിലെ പതിനഞ്ചുകഴിഞ്ഞ സ്ത്രീകളെല്ലാം ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുപോകും. ചിലർ ഒരു ദീർഘശ്വാസംകൂടി വിട്ടാലുമായി. അത്രയ്ക്ക് ആകർഷകം കണ്ണിലുണ്ണിയാണ് സുമംഗലൻ.

രാജൻ യാദൃശ്ചികമായി ആ വീട്ടിലെ വടക്കേ മുറിയിൽകയറി. തന്റെ സഹോദരിയുടെ വായനമുറിയാണത്. ആ കാന്തിമതി അപ്പോഴവിടെയില്ലായിരുന്നു. ഒരു നോട്ടുബുക്കു നിവർന്ന് ആ മേശപ്പുറത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ചില പൂച്ചെണ്ടുകളും വല്ലികളും പൂമൊട്ടുകളും ആ പുസ്ത

കത്തിൽ കലാവൈവേത്തോടെ നിരത്തി വച്ചിരിക്കുന്നതായി രാജൻ കണ്ടു. രാജൻ അതിനടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണു് തനിക്കു പറ്റിയ അമിളി ഓർത്തതു്. അതു വെറും ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു. അതു നോട്ടപുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തു നോക്കി. ഒരു കവിത പതിന്നാലുവരിക്കവിത. അതു വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ ഉരുട്ടിയെഴുതി— അതിനു പുറകുമാണു് ഈ ചിത്രവേല. രാജൻ ആ കവിതയുടെ കർത്താവിന്റെ പേരുനോക്കി. "സുമംഗലൻ." രാജന്റെ പുരികം ചുളിഞ്ഞു. പുസ്തകം മേശപ്പുറത്തെറിഞ്ഞിട്ടു തിരിഞ്ഞുനടന്നു. കൈ രണ്ടും പിറകിൽ കെട്ടിക്കൊണ്ടു് ആ സഹോദരൻ മുറിയത്തു കുറേനേരം ലാത്തി. സ്വന്തം കിടക്കയിൽ ചെന്നു കിടന്നു.

രാജൻ സഹോദരിയുടെ ബുക്കുകളും മറിച്ചുനോക്കേ ഒരു പതിവാക്കി. കവിതകളും, ചിത്രങ്ങളും, കവിതയിലെ ചിത്രങ്ങളും—അങ്ങനെ ആ സഹോദരന്റെ ക്ഷമ നശിച്ചു.

"ഈ കവിതകൾ എവിടെനിന്നുകിട്ടി?" രാജൻ തന്റെ സഹോദരിയുടെ മുഖത്തു നിന്നും കണ്ണെടുക്കാതെ ചോദിച്ചു.

"മാസികയിൽ കിടന്നതാണു്" സഹോദരിയുടെ മറുപടി രാജനെ വിറപ്പിച്ചു.

"ഉം..." രാജൻ അത്ഥവത്തായി ഒന്നു തലകുലുക്കിയിട്ടു് അവിടെനിന്നും പോയി.

* * * *

നേരം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. സുമംഗലൻ ഒരു കടലാസ്സു കഷണം ദീപത്തിനു സമീപംവച്ചു് അതിസൂക്ഷ്മംവായിക്കുകയാണു്. അത്യുച്ചം കുറേ കഴിഞ്ഞിട്ടു് അല്പം സ്വരം ഉയർത്തി വായിച്ചു തുടങ്ങി.

"ഇന്നലെ അമ്മയും അണ്ണനുമായി വളരെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നു. അമ്മ വളരെക്കരുണയുള്ള സ്ത്രീയാണു്. അതിലൊന്നും ഒരു കഥയുമില്ലെന്നാണു് അമ്മ തീർത്തു പറഞ്ഞതു്. പക്ഷേ അണ്ണന്റെ യുക്തിവാദങ്ങൾക്കും ന്യായവാദങ്ങൾക്കും എതിരു നില്ക്കാൻ അമ്മയുടെ നാവുകൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. മറ്റു രണ്ടുപെൺപിള്ളമാരെ നോക്കിയെങ്കിലും ഈ മാതിരി അനാവശ്യങ്ങളെ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കണമെന്നാണു് ഒടുവിൽ തീരുമാനമായതു്. അടുത്ത നമ്മുടെ പരിപാടികളെന്തെന്നു് തീച്ചപ്പെടുത്താൻ ഇന്നുതന്നെ തമ്മിൽകണ്ടു സംസാരിക്കണം. ആ മാവിൻചുവട്ടിൽ. എന്നു് അങ്ങയുടെ മാത്രമായ കാന്തിമതി."

സുമംഗലന്റെ നെറ്റി മേശയിൽ ഉഗ്രക്കോടെ ഇടിച്ചു. കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും പുരികത്തെയും അതിക്രമിച്ചു് നെറ്റിത്തടത്തിലേക്കും ഒഴുകിവന്നു. സുമംഗലന്റെ ഹൃദയം മദ്ദളംകൊട്ടുകയാണു്. ആ ഹൃദയം ശൂന്യമായതായി ആ യുവാവിനു തോന്നി. പതറുന്ന രണ്ടു കാലുകളും ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലേക്കു നീങ്ങി. ആ വിയർത്ത നെറ്റി ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ ഉഗ്രക്കോടെ അടിച്ചു. സുമംഗലൻ ആ വൃക്ഷത്തെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതേ ആ വൃക്ഷം! ചില പരിപാടികളും ശ്രുപീകരിക്കാൻ ഒത്തുകൂടണമെന്നു് എഴുതിയിരുന്ന അതേ വൃക്ഷച്ചുവട്ടു് അവിടെ ഇരുന്നു. ഭാരിച്ച തല ആ വൃക്ഷത്തടിയിൽചാരി അതിലിരുന്ന ചില ഏറുമ്പുകളും പൂച്ചികളും സുമംഗലന്റെ നനഞ്ഞ ശരീരത്തിൽ കൊമ്പുകുത്തിക്കളിച്ചെങ്കിലും ആ യുവാവതറിഞ്ഞതേയില്ല. ശീതക്കാറും ശീതാംശുവിന്റെ ശീതരശ്മികളും ആ ശരീരത്തേയുംമനസ്സിനേയും ഒന്നുകൂടി വേദനിപ്പിച്ചു. കാന്തിമതിയുടെ ഒരു നേർത്തശബ്ദം ആ കർമ്മധീരന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിലലിഞ്ഞു ചേർന്നു. "സുമേ—— അണ്ണൻ.....അണ്ണൻ..... അതോ സാവധാനം നടന്നു വരുന്നു ഇവിടെ ഇപ്പോൾ

നില്ക്കരുതു്.” സുമംഗലൻ അതിവേഗം ഒഴിഞ്ഞു നടന്നു. രാജിനു് ആളിനെ മനസ്സിലായി. തിരിയെ വീട്ടിലെത്തി. വടക്കേപ്പുരയിലിരുന്നപുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വാരിയെടുത്തു് ഓരോന്നും മറിച്ചുനോക്കി. “കാന്തിമതി” എന്ന പേരു കണ്ടതെല്ലാം തിരിഞ്ഞുവച്ചു. എല്ലാംകൂടി മുറത്തു കുട്ടിയിട്ടു് ഒരു കുപ്പി മണ്ണെണ്ണയെടുത്തു് അതിൽ കുടഞ്ഞൊഴിച്ചു.....ഒരു തീപ്പട്ടിക്കോലും ഉടനേ ചീളിക്കത്തി. ചില ഈയ്യാംപാകം അവിടെ ആഞ്ഞു പതിച്ചു. ഭിത്തിയിൽ ചാരിനിന്നുകൊണ്ടു് ആ സഹോദരൻ അതുമുഴുവൻ കത്തിയെരിഞ്ഞു തീരുന്നതും നോക്കിനിന്നു.

ഒരാഴ്ചക്കുടിക്കഴിഞ്ഞു. രാജൻ സ്കൂളിനു സമീപമുള്ള ഒരു കടയുടെ സമീപം ഒരു സിഗറാറും പുകച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണു്. സിഗററിന്റെ പുക ആകാശത്തിൽ ഉയർന്നുപോയതനുസരിച്ചു് അയാളുടെ ചിന്തകളും ഉയർന്നുപോകുകയായിരുന്നു. ചിലനെടുവീർപ്പുകളും ആ ചിന്തയുടെ തീൻകൊട്ടുകൂടുന്നുണ്ടു്.

“എടാ അതെന്തു കായ്മെന്നറിയാൻ വയ്യല്ലാടാ” വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരാൾ ഒരു ചോദ്യം “ആരുതെരക്കുന്ന ആ ശപ്പകളുടെ കായ്?” വേറൊരാൾ നിസ്സാരസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“എന്തു്?! കാന്തിമതിയുടെ കായ് മരണോ?”

മുറുക്കിത്തുപ്പിയിട്ടു് ഇടത്തേക്കൈകൊണ്ടു് അധരങ്ങളിൽ പറ്റിയിരുന്ന ചുവന്ന ദ്രാവകത്തെ തുടച്ചു മാറ്റിയിട്ടു് വേറൊരാൾ ചോദിച്ചു.

“അതേ,”

“ആഹാ! അക്കായ്മറിഞ്ഞില്ലേ? കൊള്ളാം കൊള്ളാം.”

അയാൾ മൂക്കിന്മേൽ വിരൽവച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു.

“അവളുടെ കായ്മൊക്കെക്കഴുത്തുപോയടാ അളിയാ. അവളിപ്പോൾ കുറെയധികം തുപ്പിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആരുടേയും മുഖത്തു തുപ്പിക്കളയാതിരിക്കാൻ വീട്ടിൽ പിടിച്ചിരുത്തിയിരിക്കുകയാണു്.”

“എടാ കായ്മംപറ. എനിക്കീ നിന്റെ സിമ്പാളിസമൊന്നും കേൾക്കേണ്ടാ”

“പറയാം അടങ്ങു്” മുന്നാക്കുടി ആഞ്ഞു ചിതറിത്തുപ്പിയിട്ടു് അധരങ്ങളെ ഇടതുകൈകൊണ്ടു തുടച്ചിട്ടു വീണ്ടും തുടർന്നു.

“നമ്മുടെ ആ സുമംഗലൻ സാറുണ്ടല്ലോ.....”

“ഓഹോ കായ്മം മനസ്സിലായി. അതല്ലേ കൊച്ചുകള്ളീ.....”

ആ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഫലിതപരിഹാസങ്ങളം അങ്ങനെ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. രാജൻ സിഗറാറു വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു് മുന്നോട്ടു നടന്നു. ആ സിമൻറിട്ട തറയിൽ ആ യുവാവിന്റെ നനഞ്ഞ കാൽപ്പാടുകളം തെളിഞ്ഞു പതിഞ്ഞു.

അന്നു് ഒരു വിളറിയ ചിരിയോടുകൂടിയാണു് രാജൻ സ്വഭവനത്തിലെത്തിയതു്. എങ്കിലും ഈസിച്ചെയറിൽച്ചെന്നു കിടന്നു കുറേനേരം കാലാട്ടി. കുറെക്കഴിഞ്ഞു് അമ്മയുടെ അടുത്തെത്തി കായ്മം തുടർന്നു പറഞ്ഞു:—

“കായ്മെല്ലാം ശരി! നടന്നതെല്ലാം നടന്നു. ഇനി എന്തുചെയ്യാനാണു്? വിധിയാണു്. ഇനി ഏതിനും അവനായിട്ടുതന്നെ ആകട്ടെ.”

“അതുതന്നെ മോനേ, അതുതന്നെ, ഏതു ശപ്പനോ ആകട്ടെ. അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയാൽ നീയല്ല നിന്റെ അപ്പൂപ്പനുകാരനും പറയും. അതുക്കാണു്.

പിന്നെ പഠിപ്പുമുണ്ട്. മുതുക്കു മുപ്പിന്നമ്മാരു് എന്തോ പറയട്ടെ.” ആ മാതാവു് അത വേഗം പറഞ്ഞുതീർത്തു. രാജൻ കിടക്കയിലേക്കുപോയി. കാന്തിമതി കണ്ണുങ്ങിക്കണ്ണുങ്ങി അമ്മയുടെ സമീപത്തെത്തി. അവർ സന്തോഷത്തോടെ തലകുലുക്കി.

* * *

നേരം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. കൊതുകുകൾ മൂളിപ്പാട്ടു തുടങ്ങി. തണുത്ത കാറു ചെറുതായി അടിച്ചു. രാജൻ റാന്തൽ കത്തിച്ചു ഇറയത്തെ കൈവരിപ്പുറത്തുവച്ചു. ഗോപാലൻ അതിനെ തൂക്കിയെടുത്തു.

“അമ്മേ, ഞങ്ങൾ ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞേ വരൂ. അമ്മാവനല്ലേ ആളു്? അതിനുമുമ്പു വിടത്തില്ല. കാന്തിമതീ, വേഗമാവട്ടെ.” ആ സഹോദരൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞുനിറുത്തി.

“ഇനി ഒട്ടും താമസമില്ല. എന്നാൽ ഇറങ്ങാം.”

ഗോപാലൻ വിളക്കുമായിമുമ്പേനടന്നു. ഉടൻ പിറകിലായി കാന്തിമതി. ഏറ്റവും പിറകിലായി രാജൻ. അവർ യാത്ര തുടർന്നു.

അവർ കടവിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. റിസ്റ്റുവാച്ചു നോക്കി. കൃത്യം ഒൻപതുമണി. അവർ ഒരു വള്ളത്തിൽ കയറി. സഹോദരന്മാർ തന്നെ പങ്കായം പിടിച്ചു. ആ മൂന്നുപേരും മുകരായി കായലിന്നുള്ളിലേക്കു നീങ്ങി. അവർ നിർബ്ബാധം യാത്ര തുടർന്നു.

ആ സഹോദരന്മാർ രണ്ടുപേരും രണ്ടു കരയിലേക്കും ക്രൂരക്രൂരമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപൂർവ്വം ചിലേടത്തു് മങ്ങിയ ദീപങ്ങൾ കത്തുന്നുണ്ടു്. അവർ വീണ്ടും തുഴഞ്ഞു. കൈകൾ ക്ഷീണിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു കാറു് തെക്കു നിന്നു വീശി. അടുത്തകരയിലെ ഒരു വൃക്ഷക്കൊമ്പിൽ ഇരുന്നു് ഒരു നത്തു് മൂന്നുനാലു കരഞ്ഞു. വാവലുകൾ തമ്മിൽ കടിക്രൂടി മത്സരിച്ചു് അലറിവിളിച്ചു. വള്ളത്തിന്റെ മൂലയിൽ ഇരുന്ന ദീപവും എങ്ങിനെയോ അണഞ്ഞു.

ഇളയ അനുജൻ ചാടി എഴുന്നേറ്റു് ഇട്ടിരുന്ന നീളൻ ചാക്കെടുത്തു് ആ സ

ആശാലത.

കലാനിധിയിൽ ഖണ്ഡശ്ശ

പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന

സുപ്രസിദ്ധ നോവൽ

വില 2 ക.

ഹോദരിയെ മൂടി! രാജൻ ഒരു കയറുകൊണ്ടു് വരിഞ്ഞു മുറുകെക്കെട്ടി ഞൊടിയിൽ വള്ളത്തിന്റെ മറേറ മൂലയിൽ ഒളിച്ചു വച്ചിരുന്ന ഒരു വലിയ കരിങ്കല്ലും ഒരറ്റത്തു് കെട്ടിക്കുരുക്കി.....

“എന്റെ പൊന്നണ്ണന്മാരെ എന്നെ കൊല്ലല്ലേ! ഞാൻ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ജീവിച്ചുകൊള്ളാമേ!”

“നിന്നേ ജീവിപ്പിക്കാമെടീ രാക്ഷസി”

“ഇന്നാ ജീവിച്ചോ...” ഒരുത്തു്...ആ സഹോദരി ആ കായലിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് താഴ്ന്നു ചെന്നു.....അടിയിൽ നിന്നും കുറെ, കരയുന്ന കുമിളകൾ!

രാഗഭിക്ഷു.

ബാലകൃഷ്ണൻ, വന്നേരി.

[അവിവാഹിതലോഡ്ജിന്റെ പൂമുഖം. യവനിക ഉയരുമ്പോൾ കവിയും കഥാകൃത്തുമായ വേണു (26 വയസ്സ്) ചിത്രകാരനായ രവിയും (28 വയസ്സ്) സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.]

രവി:—

അതു ശരി, യിപ്പോൾ തിരിഞ്ഞു കായ്ക്കുമിതുവരെയെന്തേന്നോടോതില്ല?

വേണു:—

പറയണമെന്നു പലപ്പൊഴും ഞാൻ കരുതിക്കഴിയുകയായിരുന്നു.

രവി:—

അതുവെറും പച്ചക്കളവുമാത്രമതുകൊണ്ടെൻകണ്ണു നിറഞ്ഞതേടേണ്ട.

വേണു:—

കളവു പറയുകയല്ല ഞാനാപ്പരമരഹസ്യം പറഞ്ഞിടുവാൻ,
സമയസന്ദർഭങ്ങൾ കാത്തുകാത്തിട്ടിതുവരെത്താമസിച്ചെന്നെയുള്ളൂ.
അതുകൊണ്ടെൻനേരെ പരിഭവിച്ചാൽ
അതുകൊണ്ടെൻനേരെ മുറുമുറുത്താൽ,
ഹൃദയം തുറന്നു ഞാൻ കാട്ടിടുമ്പോൾ,
പരമാർത്ഥമെല്ലാം പറഞ്ഞിടുമ്പോൾ,
സഹതപിക്കേണ്ടിവരും, സഹജ,
കഠിനമാം വാക്കുകളോതിയെന്നാൽ

രവി:—

പിൻവലിക്കുന്നു, ഞാൻ മുള്ളുവാക്കാൽ നോവിക്കാൻ നോക്കില്ല നിൻഹൃദയം.
എങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നഗ്നരൂപം സമീക്ഷിക്കുമ്പോൾ,
പൊട്ടിച്ചിരിക്കാം കരഞ്ഞീടാം, ഞാൻ,
മുള്ളുവാക്കോതാം മുറുമുറുക്കാം.
ആയതിൽ വേണു നീയെന്നെ തെറ്റുകാരനായ് കാണരുതെന്നു മാത്രം.

വേണു:—

ആത്മാർത്ഥമായ നിരൂപണങ്ങൾ സ്വാഗതാർഹങ്ങളാണെന്നുമെന്നും.

രവി:—

എങ്കിലും രാധയെയഗ്നിസാക്ഷിയായി നീ വേട്ടോരാസാധ്വിയാളെ'
ഒക്കുകിലിന്നിതു ചെയ്തിടാമോ
ചെയ്തെന്നാൽത്തന്നെയും ന്യായമാമോ?
ഈശ്വരനെപ്പോലെ നിന്നെയെന്നും
ആരാധിച്ചീടുമപ്പെൺകൊടിയാം
അല്പമെങ്കാനുമീവാർത്ത കേട്ടാ-
ലെന്താകുമായതിൻ പ്രത്യാഘാതം?

വേണു:—

എന്നോടുതന്നെ ഞാനെന്നുമെന്നും
ചോദിക്കാറുള്ളോരിച്ചോദ്യമയ്യോ,
എത്ര ഭയാനകമെത്ര ഘോരമുത്തരം കിട്ടാതലകയാം ഞാൻ.
സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രമറിഞ്ഞിടുന്ന
ത്രുപസൗശീല്യങ്ങളൊത്തുചേർന്ന,
പ്രേയസിയെന്നുണ്ടെനിക്കു പിന്നെയിപ്രേമചാപല്യമെന്തുകൊണ്ടോ?
തേടുകയാണു ഞാനിന്നിതിന്റെ
കാരണം പക്ഷേയറിയുന്നീലാ.

രവി:—

മുള്ളുവേലിക്കകം പൂത്തു നില്ക്കും
പൊന്നശോകത്തിൻ തണലുനോക്കി,
ആ വഴിയാത്രക്കാർ നിന്നുവെങ്കിലായതിലെന്തുണ്ടു കുറ്റമാവോ?
കഷ്ടം വിമർശനമേറിടാത്ത

ശരച്ചന്ദ്രചാറ്റർജി

കെ. ബാലൻ, കുഞ്ഞിമംഗലം

[മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കഴുത്തു പിടിച്ചു ഞെരുക്കുന്ന ദുഷിച്ച സമുദായഘടനയോടുള്ള വെല്ലുവിളിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം.]

വംഗസാഹിത്യത്തിനു് ഇന്നു കൈവന്നിട്ടുള്ള അഭിമാനജനകവും, അത്ഭുതാവഹവുമായ പുരോഗതിക്കു കാരണഭൂതരായ ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളിൽ അദ്വിതീയനാണു് ശരച്ചന്ദ്രചാറ്റർജി. വിശ്വമഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിനേയും, ബങ്കിമചന്ദ്രനേയും, ദ്വിജേന്ദ്രലാൽ റോയിയേയും അപേക്ഷിച്ചു് ശരത്തിന്റെ കലാസൃഷ്ടികൾക്കു് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. ബങ്കാളിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ജീർണ്ണിച്ച ജീവിതത്തിനു വിപ്ലവാത്മകമായ രൂപവും ചൈതന്യവും പ്രദാനംചെയ്യാനാണു് അദ്ദേഹം യത്നിച്ചതു്. ഓടകളിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയ പൊള്ളുന്ന ജീവിതത്തെ-മിക്കവരുടെയുംകണ്ണിൽ പെടാത്തനഗ്നയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ-ഹൃദയാവർജ്ജകമാം വിധം ചിത്രണം ചെയ്യുന്നതിലാണു ശരത്തിന്റെ അതുല്യവും,അനന്യലബ്ധവുമായ വിജയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. അതെ, അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് സുപ്രസിദ്ധഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യചിന്തകാരനായ റോളണ്ടു് 'ശരച്ചന്ദ്രൻ പൊതുജനങ്ങളുടെ അദ്ധ്യായികാകാരനാണു്" എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടതും.

ഡോസ്റ്റോവ്സ്കി (Dostoavsky) റഷ്യക്കാരനായതിൽ എത്രത്തോളം അഭിമാനംകൊണ്ടുവോ, ബൽസാക്ക് (Balzac) എത്രമാത്രം ഫ്രഞ്ചുകാരനാവാനാഗ്രഹിച്ചുവോ, അത്രത്തോളമുള്ള ഒരു ബങ്കാളിയായി ജനിച്ചതിൽ ശരത്തും ആവേശംകൊണ്ടു! വിക്ടോർ ഹ്യൂഗോവിനെപ്പറ്റി, "French of the French and the Lord of French tears" എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, ശരത്തിനെക്കുറിച്ചു്, "Bengali of the Bengalis and the Lord of Bengali tears" എന്നു് പറയാമെന്നു് Amal Home ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് ലേഖനത്തിൽ എഴുതുകയുണ്ടായി. അതു മിക്കവാറും പരമാർത്ഥമാണെന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ അധികമൊന്നും ആലോചിച്ചു തല പുണ്ണാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ശരത്തിന്റെ ഏതെ

സ്വാർത്ഥീയചൈതന്യപൂരമല്ലേ,
പ്രേമ—മതിനെ വിവാഹിതയ്ക്കു
തീണ്ടുവാൻ പാടില്ലെന്നില്ലയല്ലോ!
സന്തോഷദായകമാണു തീർത്തും
സുന്ദരവസ്തുക്കളെന്നു ന്യായം.
എങ്കിലു,മെങ്കിലും രാധയേ നീ-
യൊന്നോർത്തു നോക്കൂ പ്രിയസഹജാ!

വേണു:—

നാണം കുണുങ്ങിപ്പതഞ്ഞൊഴുകു-
മൊരു കളിത്തോണിയാണെന്റെ രാധ!

രവി:-

അതിലൂടെയോളം മുറിച്ചൊഴുകു-
മൊരു കളിത്തോണിയാണെന്റെ വേണു.

(യവനിക)

പകപ്പുവകാശം കവിക്കു്.

ങ്കിലും ഒരു കൃതിയെടുത്തു പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രം മതി

കാലത്തിന്റെ പരിണാമഗതിക്കനുസരിച്ചു സാഹിത്യാദികലകളിലും ആശാസ്യമായ പരിവർത്തനം അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്ന മനസ്സിലാക്കി കലാനിർമ്മാണം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന ഒരു ജനകീയ കലാകാരനാണു ശരച്ചന്ദ്രൻ. പഴമയെമാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ചു മുമ്പോട്ടുപോകാൻ വൃഥാവെമ്പൽക്കൊള്ളുന്ന യാഥാസ്ഥിതികമൂരാച്ചികളിൽ നിന്നുണ്ടായ ഭയങ്കരങ്ങളായ എതിർപ്പുകളെ പല്ലോളം ക്ഷുദ്രാക്കാതെ, സമുദായത്തിലെ നാറുന്ന ചളിക്കുണ്ടുകളിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പുളിച്ച ജീവിതസത്യങ്ങളെ തന്റെ തൂലികകൊണ്ടു തോണ്ടിയെടുത്തു വെളിക്കു കാട്ടുവാനാണു് അദ്ദേഹം നിരന്തരം യത്നിച്ചതു്. ബങ്കാളിന്റെ ജീവിതസ്പന്ദനത്തെ ഇത്രതന്മയത്വത്തോടെ, ഹൃദയസ്പൃക്കാംവിധം ചിത്രണം ചെയ്ത ജനസമ്മതിനേടിയ മറ്റു സാഹിത്യകാരന്മാർ ബങ്കാളിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് നിസ്സന്ദേഹം വിളിച്ചു പറയാം. പട്ടിണിയുടെ പല്ലിളികണ്ടു് നട്ടെല്ലൊടിഞ്ഞ വേലക്കാരും, ജീവിക്കാൻ ഗതിമുട്ടി തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിലെ മാംസളാംശങ്ങളെ കണ്ണും ചിമ്മി വിലയ്ക്കു വില്ക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായ്ത്തീരുന്ന 'വേശ്യ'കളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാനിർമ്മിതിക്കു് വിധേയമാവുന്നതിൽ എന്താണത്ഭുതം? കാണുന്നതിനെക്കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു്, സദാചാരത്തിന്റേയും സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റേയും പുറംകപ്പായമണിഞ്ഞു വെറും പ്രസംഗം നടത്തുന്ന സാഹിത്യപുരോഹിതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ കലശലായി എതിർത്തു അധിക്ഷേപിച്ചു. ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വരിയിലും മഹത്തായ ഒരു ആദർശത്തിന്റെ ശംഖൊലി —വിപ്ലവത്തിന്റെ കാഹളധ്വനി— മുഴങ്ങുന്നതായ് കേൾക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ പാത്രവും നമുക്കു് നിത്യപരിചയമുള്ള സാധാരണക്കാരനായിരിക്കും. ശാന്തിയും സമാധാനവും കണികാണാൻ പോലും കിട്ടാതെ കണ്ണീരും കയ്യുമായി, പട്ടിണിയും പാട്ടുമായി നാളുകഴിക്കുന്ന കൃഷിക്കാരന്റെയും തൊഴിലാളിയുടെയും ഹൃദയം ദ്രവിപ്പിക്കുന്ന തപ്തനിശ്വാസങ്ങളാണു നാംശരത്തിന്റെ കൃതികളിലൂടെ കേൾക്കുന്നതു്. കൈവിരലിലെണ്ണിത്തീർക്കാവുന്ന ഒരു ചെറിയന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ സുഖസമൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു വമ്പിച്ച ജനവിഭാഗം തങ്ങളുടെ ചോരയും നീരും, പച്ചയിറച്ചിയും കരുതി അർപ്പിക്കണമെന്ന അവകാശപ്പെടുന്ന 'നീതി'യെ അദ്ദേഹം കർശനമായെതിർക്കുകയും, നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ ചുറ്റും നഗ്നതാണ്ഡവം നടത്തുന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഏറ്റവും ലളിതമായ ശൈലിയിൽ വരഞ്ഞു കാണിക്കുന്നതിലാണദ്ദേഹം തൽപരത്വം പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മഹത്തായ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കഴുത്തുപിടിച്ചു ഞെരുക്കുന്ന ദുഷിച്ചസാമുദായഘടനയോടുള്ള വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം.

ഒരൊന്നാംതരം ദേശാഭിമാനിയായ ശരച്ചന്ദ്രൻ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ നിർവ്വഹിച്ചുപോന്ന സേവനങ്ങളും അനുഭവിച്ച ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ച ക്ലേശങ്ങളും ബഹുമുഖമായിരുന്നു. 1920-ലെ പ്രക്ഷുബ്ധമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണു് അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചതു്. സാഹിത്യകാരനായ ശരച്ചന്ദ്രൻ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്തുന്നതിനെ പലരും ആക്ഷേപിച്ചു.

കലാകാരന്റെ, വീശിഷ്യ സാഹിത്യകാരന്റെ കടമ കവിതയെഴുത്തും, കഥാരചനയുംമാത്രമാണെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ച അത്തരം വിമർശകവിഡ്ഢികൾക്കു് അദ്ദേഹം ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ മറുപടികൊടുത്തു.

"……രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതു് ഓരോ പൌരന്റേയും അനുപേക്ഷണീയമായ കർത്തവ്യമാണു്. അതവന്റെ ജന്മാവകാശമാണു്. സാഹിത്യകാരന്മാർക്കാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതു്. കാരണം, ഏതൊരു രാജ്യത്തിലും രാഷ്ട്രീയസംഘടന സാധിക്കുന്നതിനും, പൊതുജനാഭിപ്രായ രൂപവൽകരണത്തിനുമുള്ള ഭാരം സാഹിത്യകാരന്മാരിലാണു നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം രാജ്യങ്ങളിൽ തലയിടാതെ പിന്മാറേണ്ടി വരുമ്പോൾ, വക്കീലന്മാരും "കേസുംകോടതിയുമാണു് ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനപരിധി" യെന്നു പറഞ്ഞു രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ നിന്നൊഴിയേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ എല്ലാവരും തലയൂരുകയാണെങ്കിൽ പിന്നെ രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനാരാണു്?……"

സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻപാടില്ലെന്നുവാദിക്കുന്നവർക്കു് ഒരു ചുട്ടമറുപടിയാണതു്.

തനിക്കു ന്യായമെന്നു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ മുഖം നോക്കാതെ തുറന്നുപറയുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അശേഷം മടിക്കാറില്ല. മഹാത്മജിയുടെ ചില അഭിപ്രായങ്ങളെപ്പോലും ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. താൻ ഒരു ഗുരുവിനെപ്പോലെ ആദരിച്ചാരാധിച്ച പോന്ന രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിനെപ്പോലും അദ്ദേഹം വെല്ലുവിളിക്കുകയുണ്ടായതത്രെ. എന്നാൽ ആ രണ്ടു് മഹാജ്യോതിസ്സുകളും ശരത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് ഒരുന്നതസ്ഥാനം തന്നെയാണനുവദിക്കപ്പെട്ടതെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്.

1876-ൽ ഹുഗ്ളിജില്ലയിലാണു ശരച്ചന്ദ്രൻ ജനിച്ചതു്. കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ സാഹിത്യാഭിനിവേശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാഹൃദയത്തിൽ മൊട്ടിട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നു. പണക്കാരുടെനേരെ തീരാത്ത പകയും, മറിച്ചു പാവങ്ങളുടെ നേരെ എന്തെന്നില്ലാത്ത അനുകമ്പയും സഹതാപവും അദ്ദേഹത്തിനു ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തു പണക്കാരന്റെ തോട്ടങ്ങളിൽ പാഞ്ഞുകയറി ഫലമൂലങ്ങളും പറിച്ചെടുത്തു സാധുക്കൾക്കു കൊണ്ടുകൊടുക്കുക ഒരു സാധാരണ സംഭവമായിരുന്നു.

1894-ൽ ഭഗൽപുരത്തിലെ ഭഗൽപുർ നാരായണഇംഗ്ലിഷ്സ്കൂളിൽ നിന്നു പ്രവേശികാപരീക്ഷയിൽ പ്രശസ്തമാംവിധം വിജയംനേടി. ഏകദേശം ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണു "വാസാ" എന്ന നോവൽ എഴുതാനാരംഭിച്ചതു്. എന്നാൽ അതു് അന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവിടത്തെ പഠനകാലത്തു് ആംഗലസാഹിത്യവുമായി പരിചയിക്കുന്നതിനു് അവസരം ലഭിച്ചു. താക്കറെ, ഡിക്കൻസ് തുടങ്ങിയ വിശ്വവിശ്രുതസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിഖ്യാതഗ്രന്ഥങ്ങളും സശ്രദ്ധം വായിച്ചു പഠിച്ചു.

സാമ്പത്തികനിലവാരം തടസ്സമായി നില്ക്കുകയാൽ പഠനം തുടരുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു അങ്ങനെ 1896-ൽ, തന്റെ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽത്തന്നെ ജീവിതസത്യം അദ്ദേഹത്തെയിട്ടു് കശക്കിത്തുടങ്ങി. വളരെ വിഷമതകളനുഭവിച്ചശേഷം ഒരു ചെറിയ ജോലി ലഭിച്ചുവെങ്കിലും,

മറെറാരുത്തന്റെറ അടിമയായി ജീവിക്കാൻ ആത്മാഭിമാനം അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചില്ല. അവസാനം പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നും രാജിവെച്ചൊഴിഞ്ഞു.

ആറു വർഷത്തോളം അദ്ദേഹം രാജ്യത്തിലാകമാനം ചുറ്റിയലഞ്ഞു. ഈ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ ലഭിച്ച ലോകപരിജ്ഞാനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെറ കൃതികളെ സഹൃദയാകർഷകമാക്കിത്തീർത്തതെന്നു പറയാം. ഈ നീണ്ടയാത്രയ്ക്കിടയിൽ എഴുതിത്തീർത്ത ചില നല്ല നോവലുകളാണ് ബോദ്ധാ, കാശിനാഥ്, ഹരിപരൻ, ബഡോദീദി, പാഷാൺ തുടങ്ങിയവ.

കൽക്കത്തയിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിവന്ന 'ഭാരതി' എന്ന മാസികയിലാണ് "ബഡോദീദി" എന്ന ആഖ്യായിക

1061 മുതൽ 1122 വരെ
62 കൊല്ലത്തെ
പഞ്ചാംഗം. വില ക. 12.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയതു്. ഇതു ടാഗോർ തന്നെ പേനപ്പേരുവെച്ചെഴുതുന്നതാണെന്നു് അനുവാചകരിൽ പലരും അബദ്ധമായി ധരിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും, ടാഗോർ അതിനെ നിഷേധിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അത്രയും ഹൃദയസ്പർശകമാംവണ്ണം ജീവിതചിത്രണം ചെയ്ത ആ കലാകാരൻ ബങ്കാളികളുടെ മുക്തകണ്ഠപ്രശംസയ്ക്കും, അഭിനന്ദനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചു.

1913 ൽ കൽക്കത്തയിൽ നിന്നു തന്നെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവന്ന "യമുന" എന്ന വേറൊരു മാസികയിലാണ് "രാമേർസുമതി" എന്ന കഥ പ്രകാശിതമായതു്. വംഗസാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയും ധിഷണാശാലിയും, വാസനാസമ്പന്നനുമായൊരു കാഥികനുണ്ടായതിൽ അന്നാട്ടുകാർ അഭിമാനം കൊണ്ടു. അങ്ങിനെ യമുനയിലൂടെ പിന്നീടു പുറത്തുവന്ന ഉൽകൃഷ്ടനോവലുകളിൽ ചാരിത്രഹീൻ, പഥനിർദ്ദേശ്, ചന്ദ്രനാഥ് തുടങ്ങിയവ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. 'ഗുരുദാസ് ചാറ്റർജി ആൻറ് സൺസി'നാൽ നടത്തപ്പെട്ടു 'ഭാരതവർഷം' വഴി "ബിരാജബൗ" എന്ന നോവൽ പുറത്തുവന്നു. ദേശബന്ധു സി. ആർ. ദാസിന്റെറ സുശക്തമായ അധിപത്യത്തിൽ നടത്തിവന്ന വംഗാണി, നാരായൺ, വസുമതി മുതലായ പത്രമാസികകളിലും ശരത്തിന്റെറ അതുല്യമായ തൂലിക സൈരവിഹാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ശരത്തിന്റെറ ചില കഥകൾ ചലച്ചിത്രമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതിയും ഇത്തരുണത്തിൽ അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

അങ്ങിനെ വംഗസാഹിത്യത്തിലുദയം ചെയ്തു വിശ്വസാഹിതീവിഹായസ്സിൽ വെളിച്ചം വീശിയ ആ അനുഗൃഹീതകലാകാരൻ തന്റെറ അറുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ കാലഗതി പ്രാപിച്ചു.

അവകാശം ലേഖകൻ.

പ്രതീക്ഷ.

മാവേലിക്കര, കെ. അച്യുതൻ.

ഇന്നു ഞാൻ മാകന്ദത്തേൻ-
തെളിയിൽ കുളിച്ചിട്ട-
മിന്നു ഞാൻ മാലേയപ്പൊൻ-
തെന്നലിൽ ലയിച്ചിട്ടും
ഇന്നു മാമകാനന്ദ-
വാനിൽ ഞാൻ വാഴും നല്ലോ-
രിന്ദുവായ് ശരന്മുകിൽ
മാലതൻ മടിത്തട്ടിൽ
സങ്കല്പരംഗം തന്നിൽ
മന്മനം മധുരിയ്ക്കും
തങ്കസ്വപ്നങ്ങളാം ഹാ! ഹാ!
നരയ്ട്ടിളകുന്നു.
നിത്യനിർവ്വാണത്തിൻറെ
പാൽക്കടൽ തന്നിൽനിന്നോ-
രത്യനഘ്രമാമല-
യെത്തുമിന്നെന്നേപ്പുല്കാൻ.
കോമളമിർ വിതയ്ക്കുമാ-
നീരലതൻ നീരദ-
കോമളനിലക്കതി-
രിന്നെന്നിലലിഞ്ഞിട്ടും.
മംഗളപ്രതീക്ഷ തൻ
പൊന്മണി കിലുങ്ങിട്ട-
ന്നെന്നകമലർ വിരി-
ഞ്ഞീടുവാൻ നേരംവൈകി.
വാരൊളി വാരിത്തൂവും
വാസന്തശ്രീയെങ്ങുപോയ്
ഹാ! വരാറായീ തെല്ല
നില്ക്കുക പ്രതീക്ഷേ! നീ.

കാമുകിയോട്.

ഉഴവൂർ, പി. കെ. നായർ.

അകലെ പ്പച്ചിലത്തോപ്പിലാ മാഞ്ചോട്ടി-
ലകാര്യം നീ മറക്കൊല്ലേ സഖീ.
അന്നാനിശയിൽ നാം സല്ലപിച്ചുങ്ങനെ
നിന്നതോർക്കുന്നോ കൂട്ടുകടവിൽ?
അപ്പൊഴത്തുഷ്ണശ്വാസിയീന്നങ്ങനെ-
യുല്പന്നമായ കയിൽ നിനദം.
നമ്മുടെതൻ ക്ഷേമത്തിൻ രാഗവിസ്മാരമായ്-
കൺമണി വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തതില്ലേ?
അല്പം കഴിഞ്ഞു നീ മല്ലീരവല്ലിയിൽ
കല്പകമുണ്ടു രസിച്ചിട്ടുമ്പോൾ,
മാമരക്കൊമ്പിലാമുങ്ങയൊളിച്ചിരു-
ന്നോമനേ ശ്വാസിച്ചു മൂളിയപ്പോൾ,
ഞെട്ടിപ്പിറകോട്ടു മാറാൻ ശ്രമിക്കവേ-
രപിടിച്ചില്ലേ നീയെൻ കരത്തിനാലിൽ?
രപൊട്ടിയാണന്നു ഞാൻ സാകൂതം ചൊല്ലവേ
കുട്ടിമാൻ നേർമിഴി കോപിച്ചില്ലേ?
ചിക്കെന്നൊരാമ്പരുന്നെന്നു നീ തമാശ-
യപ്പോൾ പറഞ്ഞു പ്രതിക്രിയകായ്.
ഉൽകടമാം വ്യഥി തന്നിലാഴ്ന്നെൻ മന-
മുൽക്കപോലെങ്ങോട്ടോ പാഞ്ഞുപോകെ,
അയ്യയ്യോ! ഭീരുവാണെന്നോതിയോമലാൾ
മെയ്യോടുമെയ് ചേർത്തു നിന്നതില്ലേ?
സംത്രസിച്ചോരെൻറെ ചിത്തത്തെ മുത്തുകി
സംതൃപ്തിചേർത്തു വളർത്തതില്ലേ?
ജീവിതവാടിയിൽ തേൻ നുകർന്നീടുവാൻ
ജീവനായ്മേ! നാം രണ്ടുകിളല്ലേ?
സച്ഛന്ദം പാടിപ്പറക്കാം നമുക്കിനി-
യിച്ഛപോലെന്നും മധു പകരാം.
മാമൂൽപ്രിയന്മാർ പരിഹസിച്ചെന്നാലു-
മോമലേ! നമ്മൾക്കെയുള്ളുണ്ടാകം.
അർത്ഥഹീനങ്ങളാം മാമൂൽ പുലർത്തുവാൻ
വ്യർത്ഥമാക്കൊല്ലയീ ജീവിതത്തെ.

(പകർപ്പവകാശം)

വളക്കാരൻ.

സി. ഒ. ഗംഗാധരൻ

ഉദ്യാനത്തിന്റെ അരികിലായി ഹരിത വർണ്ണാഭകലർന്ന ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. വസന്താനിലന്റെ ആലിംഗനത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള കുടിലുകളും സുമസൌരഭം കൊണ്ടു നിറയുന്നു. താഴ്വരയിൽ ക്രൂടി ഗ്രാമത്തെ ചുറ്റി ഒരു കൊച്ചരുവി നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ട്. രമണീയത നിറഞ്ഞ ആ പ്രദേശത്തു നിന്നും ശ്രവണമധുരമായ ഒരു സംഗീതധാര നിരർഗ്ഗളമായിപ്രവഹിക്കുന്നു. ആ ശബ്ദധാരയിൽ വാനംപാടിയുടെ കളനാദവും, പ്രകമ്പനവും, ലഹരിയും അലിഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുണ്ട്.

രക്തവർണ്ണം കലർന്ന കുസുമങ്ങളും, സന്ധ്യാക്കിന്റെ അരുണകിരണങ്ങളുമവ പൂർവ്വാധികം ശോഭായമാനമായിത്തീർന്നിരുന്നു. ശീരി അവിടെ ഒരു ശിലാതലത്തിലിരുന്നു മൻപിച്ചുണ്ടായിരുന്ന പൂങ്കുലകളെ നോക്കുകയായിരുന്നു. വല്ലികളിലിരുന്നു ഗാനാലാപം ചെയ്യുന്ന വാനംപാടികളും, മന്ദാനിലനുമൊത്തു സോല്ലാസം വിഹരിക്കാൻതുള്ള തങ്ങളുടെ അവകാശത്തെ കളഗീതികളിൽക്രൂടി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ശീരി പെട്ടന്ന് അവളുടെ മുഖാവരണം മാറ്റി. പ്രകൃതി സുസ്മേരവദനയായിത്തീർന്നു. കുസുമങ്ങളുടെ ഇതളുകൾക്കിടയിൽക്രൂടി ശീരിയുടെ വദനം അത്യാകർഷകമായി പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മകരന്ദം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മുഖത്തോടുക്രൂടിയ രണ്ടു നീലഭ്രമരങ്ങളും ആ പുഷ്പത്തിൽ നിന്നും എഴുന്നേൽക്കാൻ അശക്തങ്ങളായിരുന്നു; അവയുടെ പക്ഷങ്ങളും നിശ്ചലമായിരുന്നു. മുഗ്ദ്ധചുംബികളെ സാരമാക്കാതെ വാനംപാടികളും ചാടിപ്പറന്ന് വിഹരിക്കുന്നതു ശീരി സോല്ലാസം നോക്കിയിരുന്നു.

സഖി സുലേഖ വന്നതോടുക്രൂടി ശീരിയുടെ ഏകാന്തതയ്ക്കു ഭംഗം വന്നു. സുലേഖ മുഖാവരണം മാറ്റിയിട്ടു ചോദിച്ചു.

"ശീരീ, നിന്റെ കൈകളിൽ വന്നിരിക്കാറുള്ള ആ വാനംപാടിയെ ഇന്നയിടെ കാണാറില്ലെ?"

വിവർണ്ണഭാവത്തോടുക്രൂടി ശീരി പറഞ്ഞു.

"കടുംതണുപ്പിൽ അതിന്റെ ഇണയുമൊത്ത് ആ മൈതാനത്തിൽക്രൂടി പറന്നുപോയി; വസന്തമായിട്ടും അതിതുവരേയും വന്നില്ല!"

"ആ പക്ഷി ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ വളരെ ദൂരംവരെ സഞ്ചരിക്കുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്; എന്തു്, അതുവാസ്തവമാണോ ശീരീ?"

"അതെ, സുലേഖാ! സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കാൻ അതു് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു; ആ ഇനം പക്ഷികളും വലിയസ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളാണ്"

"നിന്റെ മുടിയുടെ ചുരുളുകളും കൊണ്ടു നീ അതിനെ ബന്ധിക്കാഞ്ഞതെന്തു?"

"ആ പക്ഷിയെ കെട്ടാൻ എന്റെ കേശപാശം വളരെ ദുർബലമായിരുന്നു?"

"വിഷമിക്കേണ്ട, അതു മടങ്ങിവരും. ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു."

ശീരി തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

സുലേഖ പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

* * *

പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിലെ ആകാശത്തിൽ സന്ധ്യ അവളുടെ മനോഹരമായ മൂട്ടുപടം വിരിച്ചു; വിഹഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പക്ഷങ്ങൾ ബന്ധിച്ചു കളരവത്തോടുകൂടി ചെടികളുടെ ഇടയിൽ തത്തിക്കളിച്ചു; അവയുടെ കളക്വജിതങ്ങൾ ഇളംകാറ്റിൽ ഓളമിളക്കി; സമീരണൻ അതിന്റെ തരംഗങ്ങളിൽ കൂടി ഇരുട്ടിനെ അനുസ്യൂതമായി വലിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു; കുസുമങ്ങൾ സുഗന്ധം വഷിച്ചു കൊണ്ടു പച്ചപ്പുട്ടിൽ മുഖം മറയ്ക്കാൻ ആരംഭിച്ചു; അപ്പോഴേയ്ക്കും ശീരിയുടെ ആശാപൂർണ്ണമായ ദൃഷ്ടികൾ കാളിമ കലർന്ന കൺപോളകൾക്കിടയിൽ മറയാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ഉണർന്നിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു സ്വപ്നം ദർശിച്ചു.

'ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ഒരു നഗരത്തിലെ തെരുവിൽ ഒരു യുവാവു് ഒരു കെട്ടു ചുമന്നുകൊണ്ടു് അലയുന്നുണ്ടു്; പരിശ്രമവും പട്ടിണിയുംകൊണ്ടു് അയാളുടെ മുഖം വിവർണ്ണമാണു്; ക്ഷീണം നിമിത്തം അയാൾ ആരുടേയോ പടിവാതുക്കൽ ഇരുന്നു എന്തെങ്കിലും കുറച്ചു സാമാനം വിറ്റു് അന്നത്തെ അഷ്ടിക്കു വകയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ അയാളുടെ ദയനീയവാക്കുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്; പക്ഷെ ആ ഗൃഹസ്ഥൻ പറയുന്നു.

"കടം തരുമെങ്കിൽ തരിക; ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ സാമാനം എടുത്തു കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണം."

യുവാവു് പറയുന്നു.

"എനിക്കു കടംതരാനുള്ള ശക്തിയില്ല."

"എന്നാൽ എനിക്കൊന്നും ആവശ്യമില്ല."

ശീരി അവളുടെ ഈ സങ്കല്പസ്വപ്നത്തിൽ ഞെട്ടിപ്പോയി.

സ്വന്തം സമ്പത്തെല്ലാം ഒരു ചുമടാക്കി എടുത്തു 'കാബൂളിക'ളുമൊന്നിച്ചു ഖൈബർമലയിടുക്കുകളെ കാൽനടയായി ഭാവനയിൽക്കൂടി ശീരി തരണംചെയ്തു തുടങ്ങി.

ആ യുവാവിന്റെ സകല സാമാനങ്ങളും വിലയ്ക്കുവാങ്ങി അയാളുടെ ഭാരം കുറയ്ക്കാൻ മതിയായ ധനം ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ഗൃഹസ്ഥന്റെ പക്കലേല്പിക്കാൻ അവൾ ആഗ്രഹിച്ചുപോയി! പക്ഷേ, സരളയായ ശീരി നിസ്സഹായയായിരുന്നു. അവളുടെ പിതാവു് ഒരു ക്രൂരനായ ഗിരിരാജാവാണു്. അവൾ നഗ്നമുഖിയായി എന്തോ ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കളരവം അവസാനിച്ചു; ശീരിയുടെ നിശ്വാസംപോലെ കാറ്റും നിശ്ചലമായിത്തീർന്നു. അവൾ ശിലാതലത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്നുപോയി.

ദാസി വന്നു ശീരിയെ സുബോധയാക്കി. അവൾ പറഞ്ഞു.

"രാജ്ഞി വിളിക്കുന്നു, പോകാം."

* * *

മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ധനികനായ സർദാറുമായി ശീരിയുടെ വിവാഹം നടന്നു. നദീതീരത്തുള്ള ശീരിയുടെ ഉദ്യാനത്തിൽ വൃക്ഷങ്ങൾ പൂത്തുതുടങ്ങി. വസന്താനിലൻ തന്റെ ഓരോ പ്രഹരവും കൊണ്ടു് നിരവധി കുസുമങ്ങളെ കരയിച്ചു. എങ്ങും മകരന്ദം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി. വാനമ്പാടി ഈ നിർദ്ദയാവസ്ഥയിൽ ശോകഗീതം പൊഴിച്ചു. ശീരി സർവ്വം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സർദാറിന്റെ മുഖം ഉത്സാഹപൂർണ്ണമായി കാണപ്പെട്ടു. എല്ലാംകൊണ്ടും അതൊരു രമണീയപ്രഭാതം തന്നെയായിരുന്നു.

ദുർബ്ബലനും ദീർഘഗാത്രനുമായ ഒരു യുവാവു് ഒരുകെട്ടും ചുമന്നുകൊണ്ടു് അവ

രുടെ മൻപിൽ വന്നിരിപ്പായി. ശീരി അയാളെ നോക്കി. പക്ഷെ ആഗതൻ ആരുടേയും നേർക്ക് നോക്കുന്നില്ല. അയാൾ തന്റെ കെട്ടഴിച്ചു സാമാനങ്ങൾ നിരത്തിവച്ചു. സർദ്ദാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയതമയ്ക്കു സമ്മാനിക്കാനായി സ്വർണ്ണവളകളും, കാഞ്ചനത്തളികകളും, വിലയേറിയ കാശ്മീർ സാമാനങ്ങളും തിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ശീരി നിശ്ശബ്ദയായിരുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയകന്ദനത്തിൽ കളരവങ്ങളുടെ സംഗീതധ്വനി മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സർദ്ദാർ സാമാനങ്ങളുടെ വില ചോദിച്ചു.

യുവാവ് പറഞ്ഞു:—

"ഞാൻ ഇതെല്ലാംസമ്മാനമായി തരാം; വില്ക്കുകില്ല. വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഈ വിദേശ

ശാരദ
കുറുപ്പുംവീട്ടിൽ
കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള
എഴുതിയ രണ്ടാംഭാഗം
വില 1 ക 4 ണ.

വസ്തുക്കളും കാശ്മീർ സാമാനങ്ങളും ഞാൻ പ്രത്യേകം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇതിൽ വിലയല്ല, ഹൃദയം തന്നെയാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. ഇതു വില്ക്കുകില്ല."

"എന്നാൽ എനിക്കാവശ്യമില്ല; എടുത്തു കൊണ്ടു പൊയ്ക്കോ."

"ശരി, എടുത്തു കൊള്ളാം. ഞാൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചു വന്നിരിക്കുകയാണ്"; എന്നിക്കല്പം സമയം തരണം ഞാൻ കൈകഴുകിക്കൊള്ളട്ടെ."

അശ്രുപൂർണ്ണമായ നയനങ്ങളെ ഒളിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എഴുന്നേറ്റുപോയി.

സർദ്ദാർ വിചാരിച്ചു അയാൾ നദിയിലേയ്ക്കു പോയിരിക്കുകയാണെന്ന്; വളരെ താമസിച്ചു; എന്നിട്ടും അയാൾ വന്നില്ല.

നിശിതപ്രഹരവും, നിസ്സഹായതയും സഹിച്ചുകൊണ്ടു ശീരി ഹൃദയത്തിൽ കൈചേർത്തമർത്തി പൂങ്കുലകളുടെ നേർക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അശ്രുപൂർണ്ണമായ അവളുടെ നയനങ്ങൾക്ക് ഒന്നും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സർദ്ദാർ പ്രേമപൂർവ്വം അവളുടെ തോളിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"എന്താണു നോക്കുന്നതു?"

"ഞാൻ വളർത്തിവന്ന ഒരു വാനംപാടി ശൈത്യകാലത്തു ഹിന്ദുസ്ഥാന്റെ നേർക്കു പറന്നു പോയിരുന്നു. അതു ഇന്നു രാവിലെ മടങ്ങി വന്നുകണ്ടു. അടുത്തു വന്ന സമയം ഞാൻ പിടിയ്ക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അതു് ആ പർവ്വതനിരകളിലേയ്ക്കു പറന്നുപൊയ്ക്കളഞ്ഞു."

ശീരിയുടെ ശബ്ദം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവൾ വളരെ സൂക്ഷിച്ചാണു സംസാരിച്ചതു്. സർദ്ദാർ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"കുസുമങ്ങൾ വാനംപാടിയെ അന്വേഷിക്കുകയോ? അശ്ലീലം തന്നെ!"

വളക്കാരൻ അയാളുടെ സാമാനം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോയി; പിന്നെ തിരിയെ വന്നില്ല. ശീരി ഭാരം ഇറക്കി എടുത്തു. പക്ഷെ വിലകൊടുത്തില്ല!

(ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു്.)

മധുവിധു.

പട്ടം, എൻ. ഗോപാലൻ നായർ.

മഞ്ഞു മധുമാസരാത്രി—മനോ-
രഞ്ജിനിയായണിഞ്ഞെത്തി.
പൊന്നിൻകിനാവിൽ മയങ്ങി—വീത-
ഖിന്നം പ്രകൃതിയുറങ്ങി.
ലോലപരിമളം പൂശി—മന്ദം
മാലയമാരുതൻ വീശി.
വെള്ളിപ്പുന്തിങ്കൾ വിരിഞ്ഞു—കാന്തി
തുള്ളിത്തുളുമ്പിപ്പരന്നു.

കാന്തവസന്തോദയത്താൽ—കാവ്യ-
കാന്തി തിരളുമിത്തോപ്പിൽ,
മൽപ്രാണനാഥയും ഞാനും—രണ്ടു
സപദ്നങ്ങൾപോലെ വന്നെത്തി.
പ്രേമസല്ലാപം തുടരാൻ—നവ
പ്രേമാനുഭൂതി നുകരാൻ,
സത്സുഖമീരംഗം—ഭാവാ
നിർഭര, മേകാന്തശാന്തം.

ഫുല്ലകുസുമസൗരഭ്യം—കല-
ന്നുല്ലസിക്കുന്നീനികുഞ്ജം.
ഗാനമധുരിമ തൂകി—മമ
പ്രാണനിലാനന്ദം പാകി,
എന്മടിത്തട്ടിലിണങ്ങി—വേഗം
കണ്മണീ, നീയും മയങ്ങി.
അരോമലേ നിൻകരങ്ങൾ—ചാരു
ഹാരമായ് തീർന്നെൻ കഴുത്തിൽ.
നീലാളകങ്ങൾ തഴുകി—ശോഭ
യാളുന്ന നിൻനെറ്റി തന്നിൽ
ചുംബനപ്പൂക്കളർപ്പിക്കാൻ—മമ
ചുണ്ടുകൾ തുള്ളിത്തുടിപ്പൂ!
ഇല്ല നിൻസൗഭഗത്തോട്ട—തുല്യം
ചൊല്ലുവാൻ മറ്റൊന്നും മന്നിൽ.

പ്രേമാർദ്രമാം നിൻമുഖത്തിൽ—ഒരു
തൂമന്ദഹാസം തെളിഞ്ഞും,
ഉന്മത്തരാഗം തുളുമ്പും—കടാ-
ക്ഷങ്ങളുല്പലം വിരിഞ്ഞും,
എൻമുന്നിൽനീയുല്ലസിപ്പൂ—പ്രേമ
നിർവൃതി ഞാനാസ്വദിപ്പൂ.
മായികലീലയായാലും—ഇതിൻ
മാധുരി മായുകില്ലെന്നും.
കാവ്യപ്രതിഭയെൻമുന്നിൽ—പോരും
കാമ്യമായ് മറ്റെന്തു മന്നിൽ?

മതം.

ജി. രുഗ്മണിയമ്മ, ഇറവൻകര.

ഹാ! മതം പോലുമീരക്ഷരത്തിന്റെ
കോമരം തുള്ളലിൽ കോച്ചുന്ന പാരിടം.
യീപ്പുഴുക്കൂടിടയേ മാനവർ ചിന്തിടും
വേപ്പുനീർ നക്കിക്കുടിച്ച നീ വീഴ്ത്തുപോയ്
മാതൃഭേവിതൻ മാറ്റത്തു ക്രൂരത
ചോരപ്പുഴകളൊഴുക്കിക്കഴിഞ്ഞു നീ?
നിൻ നിലനില്പിനായ് ചെന്നിണം ചിന്നിയേ-
രിമ്മന്നിലീപ്പും നിലയ്ക്കുതില്ലിന്നിയും.
നിന്മെയ്യിലൊട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടമെയ്യോ
നിൻചരജീവിതം ഞെക്കി ഞെരിക്കുവാൻ
കാളിന്ദിപോരുലഴും നിന്നിൽ പൂഞ്ഞെത്ര
കാളിയന്മാരിന്നു മോളമിളക്കുന്നു?
കണ്ണീർ കുടിയ്ക്കുന്ന പാവങ്ങളേ വിക്ഷ-
പ്പുല്ലിൻ മുനകളിൽ കോത്തെറിഞ്ഞീടവേ
ചിന്നിട്ടും ചുട്ട ചെഞ്ചോര നീരാൽ തളി-
ച്ചിന്നിയും നിന്നോപ്പുലത്തും പുരോഹിതർ
ജീവിതപ്പുവല്ലി വാട്ടിവരട്ടവാ-
നീവിധമായ് യടിയ്ക്കുന്നയാരണപ്പൊഴും.
മാനുഷസന്മാർഗ്ഗം വെന്തൊരു ചാരമാ-
മായനാചാരം കുമിഞ്ഞു കിടക്കവേ
ലോലമാം ജീവിതത്തെവല്ലി പൂക്കുമോ?
ലോകമേയത്ര മലീമസമാണു നീ.
അസ്ഥിരചിത്തങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുത്തൊരീ-
യസ്ഥിത്തറകളിടിഞ്ഞു വീണെങ്കിലേ
ഭാവനാസുന്ദരം ജീവിതപ്പുവനം
ഭാവസംമോഹനമായിട്ട പാരിതിൽ.

ചരിത്രാതീതമനുഷ്യൻ ഒരു ഭീമകായനോ?

രാഘവാചാരി, ചന്ദ്രക്കുളം.

പണ്ഡിറ്റു് ജവാഹർലാൽനെഹ്രു, ലോകത്തിന്റെ ആദിമാവസ്ഥയെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ മകൾക്കയച്ച കത്തുകളിൽ ഒരു ഭാഗത്തു്, ആ പുരാതനകാലത്തു നൂറടിയോളം നീളമുണ്ടായിരുന്ന പല്ലികളും പാമ്പുകളും ജീവിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പലതരം ജന്തുക്കളുടെ വലിപ്പത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കുമ്പോൾ നാം അതിശയിച്ചുപോകുന്നു. അറുപതടിയുയരമുള്ള 'സൊറിയോസറസ്സി'നേയും, ഒരാനയുടെ ഇരട്ടിയോ പക്ഷേ അതിൽ ക്രൂരതയോ വലിപ്പം വരുന്ന 'മാമത്തി'നേയും ഒന്നു സങ്കല്പിച്ചുനോക്കുക. ഈ ജന്തുക്കളെ വേട്ടയാടിയും, അവ ജീവിച്ചിരുന്ന ചുറ്റുപാടിനൊത്തു വളർന്നും വന്നിരുന്ന അന്നത്തെ മനുഷ്യനും ഒരു സ്ഥൂലകായനായിരുന്നെന്നു തോന്നുക അസാധാരണമല്ല.

നാം ഭീമകായന്മാരായിരുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ പിൻഗാമികളാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം പണ്ടുപണ്ടേയുള്ളതാണു്. ഏതു സാഹിത്യത്തിലെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിച്ചാലും ഈ ഒരു ധാരണയുടെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണങ്ങളും കാണാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കും. ഹെർക്കുലിസ്സും ഭീമസേനനും എല്ലാം ഈ ഒരു വിശ്വാസത്തിന്റെ സന്തതികളാണെന്നതർക്കമില്ല. കാതുകൊണ്ടു പുതയ്ക്കുന്നവരും ആനക്കാലുള്ളവരുമായ രക്ഷസികൾ ലങ്കയിൽ സീതയെ വട്ടമിട്ടു നില്ക്കുന്നതായി ആദികവി വരച്ച ചിത്രം അവരുടെ പൂർവ്വതാകാരങ്ങളേയും നമ്മുടെ മുമ്പിലാവിഷ്കരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒളിമ്പസ്സിലെ ദേവന്മാരുമായി പടവെട്ടി നാമാവശേഷരായ 'ജൈഗാൻറസ്സു'കളും നൊരുക്കൂട്ടം സ്ഥൂലശരീരികളെപ്പറ്റി ഹോമറും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ബൈബിൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു "അക്കാലത്തു് ഭൂമിയിൽ ഭീമകായന്മാർ നിവസിച്ചിരുന്നു." (ജനിസ്സിസ്സു് VI—4)

ആധുനികകാലത്തെ പുരാണവസ്തു ഗവേഷകന്മാരുടെ ഭൂഖനനം, അടുത്തകാലം വരെ വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വിശുദ്ധപുസ്തകത്തിലെ പല തീരുമാനങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ അതികായന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് ഇതുവരെ ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ സംശീകാര്യമായ യാതൊരു തെളിവും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

ന്യൂയോർക്കിലെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രപഠനത്തിനുള്ള കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെ ഒരു വിജ്ഞാനായ ഡാ: വൈഡൻറീച്ചു്, ഒരമേരിക്കൻ മാസികയായ "സയൻസി"ൽ ഇന്നോളം അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ വച്ചു ഏറ്റവും വലിയ ഗോറില്ലയേക്കാൾ നീളമുണ്ടായിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൂടം കണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മറെറാരു മാസികയായ 'ലൈഫ്' അതിന്റെ 1946 ഒക്ടോബർ പതിപ്പിൽ, ആധുനികമനുഷ്യന്റെ പല്ലും താടിയെല്ലും, പുതുതായി പുറത്തെടുത്ത പുരാതനമനുഷ്യന്റെ പല്ലും താടി

യെല്ലുമായിട്ടുള്ള വലിപ്പവ്യത്യാസത്തെ കാണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. നെതർലണ്ടു് ഇൻഡീസ് ഭ്രഗർപയ്യാനേഷകസംഘത്തിലെ അംഗമായ വോൺകീൻസുവാർഡാണു് ഈ അസ്ഥികം കണ്ടു പിടിച്ചതു്.

ജാവായിൽ നിന്നും കീൻസുവാർഡു പുറത്തെടുത്ത ആ താടിയെല്ലിന്റെ അസാധാരണവലിപ്പം നിമിത്തം അതൊരു മനുഷ്യന്റേതായിരുന്നെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹം പലരും മടിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്നെ പിന്നീടു കണ്ടുപിടിച്ച മറെറാരു താടിയെല്ലു് ഒന്നുകൂടി വലിയതായിരുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, അതൊരു മനുഷ്യന്റേതായിരുന്നെന്നു സുവ്യക്തവുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആദ്യം ആദിമജാവായിലെ ഭീമകായന്മാരിലൊരാളുടെ ഇന്നത്തെ അവശേഷമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആ താടിയെല്ലുവച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ, ആ മനുഷ്യൻകുറഞ്ഞതു് ഇന്നത്തെ ഒരാൺഗോറില്ലയേക്കാളും വലിപ്പമുള്ളവനായിരുന്നെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ ജാവായിൽഇന്നുമുള്ള ചിലവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏതാണ്ടു് ആ താടിയെല്ലിനോളം തന്നെ വലിപ്പംവരുന്ന താടിയെല്ലു് ചുരുക്കമായി കാണാനുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ വലിപ്പം ഒരുസാധാരണമനുഷ്യന്റേതു മാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു ഡാ: കീൻസുവാർഡിന്റെകണ്ടുപിടിത്തം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ ഭീമകായന്മാരായിരുന്നെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മതിയായതെളിവൊന്നുമല്ല.

കീൻസുവാർഡിന്റെ അടുത്തകണ്ടുപിടിത്തം അത്ഭുതകരമായ ഒന്നായിരുന്നു. ചൈനായിലെ പുരാതനമരുന്നുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, പിശാചപ്പല്ലു(Dragon teeth)നു് ഉന്നതമായ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ഇതു്, പാറകർ വെട്ടിപ്പിളക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന വംശച്ഛേദം വന്നുപോയ ജന്തുക്കളുടെ പല്ലിന്റെ അവശിഷ്ടമാണു്. ചൈനയുടെ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ പുരാതനരീതിയിലുള്ള മിക്കമരുന്നുകടകളിലും ഈ പിശാചപ്പല്ലു പൊടിച്ചു മറെറ പല മരുന്നുകളോടും ചേർത്തു് ഇന്നും സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ദക്ഷിണചൈനായിലെ ഒരു നാട്ടുവൈദ്യന്റെ വൈദ്യശാലയിൽ നിന്നും ഒരു ഗോറില്ലയുടെ പല്ലിനേക്കാൾ രണ്ടിരട്ടിവലിപ്പമുള്ളതും, ആധുനികമനുഷ്യന്റേതിനേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടി വലിപ്പമുള്ളതുമായ മൂന്നു പുരാതനദന്തങ്ങൾ കീൻസുവാർഡു കണ്ടെടുത്തു. ഹോങ്കോങ്ങിൽ വച്ചാണു് കീൻസുവാർഡ് അവയെ കണ്ടതെങ്കിലും ക്യാംഗ്സീപ്രോവിൻസിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ നിന്നുമാണു് വൈദ്യൻ അവയെ ശേഖരിച്ചതെന്നു് അറിവായിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രാതീതകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു മുള്ളൻപന്നിഅതിന്റെ മുള്ളുകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായിരുന്ന ക്ഷാരാംശത്തിനുവേണ്ടി ആ പല്ലുകളിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ ചുവടുംവേരും ചവച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നു.

പുരാതനകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ബൃഹൽകായനായ ഒരു ആരംഭരങ്ങിന്റെ പല്ലുകളായിരിക്കണം അവയെന്നു് കീൻവാൽഡു് വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഡാ:—വൈഡൻറീച്ചാകട്ടെ "മൈഗാന്ത്രോപ്പസ്" എന്നദ്ദേഹം നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭീമന്മാരിലൊരാളുടെ പല്ലുകളാണു് അവയെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നു. ഇതുവച്ചുകൊണ്ടു് ആദിമമനുഷ്യരെല്ലാം സ്ഥൂലഭീമന്മാരായിരുന്നെന്നും ഭീമാകാരത്വം അന്നു പൊതുവേ സാധാരണമായിരുന്നെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കയാണു്.

ആദിപിതാക്കന്മാരെല്ലാം പർവ്വതാകാരന്മാരാണെന്നു ഡാ: വൈഡൻറീച്ച് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു് അല്പം കടന്നകയ്യല്ലേ എന്നു സംശയിക്കണം. കാരണം, ആദിമ മനുഷ്യന്റെ വലിപ്പത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിചിന്തനം ഒരു കഴഞ്ഞ പ്രശ്നമാണു്. വിയന്നാ മൃസിയത്തിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ഡാ: വിക്ടർ ലെബ്സെൽറ്റർ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു മനുഷ്യൻ ഇന്നത്തെ വലിപ്പത്തിലെത്തിച്ചേർന്നതു 'പിഗ്മികൾ' എന്നു വിളിച്ചു വരുന്ന കൃശഗാത്രന്മാർ ഉഷ്ണമേഖലയിലെവിടെയോവച്ചു വളർന്നിട്ടാണെന്നാണു്. "ഇൻഡോനേഷ്യയിൽ നിന്നും തുടങ്ങി ആഫ്രിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറെ രീതിയോളം നീണ്ട ഭ്രമദ്ധ്യരേഖയോടു സമാന്തരമായി പോകുന്ന വൻകാടുകളായിരുന്ന മനുഷ്യന്റെ തൊട്ടിൽ" എന്നാണു ലെബ്സെൽറ്റർ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പിഗ്മികളെ കാണുന്നതുമേൽപ്പറഞ്ഞപ്രദേശങ്ങളിൽത്തന്നെയാണു്. ഫിലിപ്പൈൻ ദ്വീപുകളിലെ 'നെഗ്രിറോ'കളും മലയായിൽ അപൂർവ്വമായി കാണാറുള്ള സഞ്ചാരിവർഗ്ഗങ്ങളും ബൽജിയൻ കോംഗോയിൽ ഇറ്റൂറി വനങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുന്ന മണ്ടന്മാരുമെന്നു. കോംഗോയിലേയും മലയായിലേയും നീഗ്രോകൾ ഇന്നും പറയുന്നതു് അവർക്കു മുമ്പു് അവിടങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്ന ഇത്തരം കൃശഗാത്രന്മാരാണു് അവിടത്തെ ഏറ്റവും പുരാതനമനുഷ്യവർഗ്ഗമെന്നാണു്. അബ്സീനിയായുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള വൻകാടുകളിൽ കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യംവരെ പിഗ്മികളുണ്ടായിരുന്നതായി ആൻറൻ-ഡി-അബ്ബഡി എന്ന വിഖ്യാതഗവേഷകൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അറുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു വനാന്തരങ്ങളിൽ നിന്നും അപൂർവ്വമായി ഇവർ താഴ്വാരത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിവന്നതായും അവരുടെ കൃശദേഹംകണ്ടു് അതിശയിച്ചുപോയനാട്ടുകാരായ 'ഗാലാ' വർഗ്ഗക്കാർ അവരെ "അത്ഭുതമനുഷ്യർ" എന്നു നാമകരണം ചെയ്തതായും റിപ്പോർട്ടുണ്ടു്.

പിഗ്മികളെപ്പറ്റി ക്ലേശകരമായ പഠനം നടത്തിയിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ പോർട്ടുഗീസുകാരനായ പാതിരിയാണു്. ഒരു കാലത്തു് ആഫ്രിക്കയിൽ പൊതുവേ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇപ്പോൾ മദ്ധ്യാഫ്രിക്കയിലും തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലും മാത്രം കണ്ടുവരാറുള്ള മണ്ടന്മാരെപ്പറ്റി ലെബ്സെൽറ്റർക്കും കായ്മായ പഠനം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം പിഗ്മികളെപ്പോലുള്ള കൃശഗാത്രന്മാരിൽ നിന്നും വളർന്നുവന്നിരിക്കണമെന്നും, പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ആ മേഖലയിൽ നിന്നും തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും നീങ്ങി നീങ്ങി, പരിതോവസ്ഥകൾക്കൊത്തു ഭേദപ്പെട്ടു് ഇന്നത്തെ വിവിധവർഗ്ഗങ്ങളായി പരിണമിച്ചിരിക്കണമെന്നും ലെബ്സെൽറ്റർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വാദവും സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നാമെങ്കിലും ചരിത്രാതീതകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പിഗ്മികളുടെ അസ്ഥികൂടം നമുക്കു് ഇന്നേവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ കൃശന്മാരായിരുന്നെന്ന വാദവും തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായില്ല. നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രാതീതമനുഷ്യരുടെ തലയോട്ടിയും എല്ലുകളും പിന്നെന്തു തെളിവാണു നമുക്കു തരുന്നതു്? 1822-ൽ, പാവിലാൻഡിൽ നിന്നും ഡീൻബക്ക് ലാൻഡ് പ്രളയത്തിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ അസ്ഥികൂടം പുറത്തെടുത്തതു്

ലും നിർഭാഗ്യവശാൽ അവരുടെ വലിപ്പത്തെപ്പറ്റി ഒരു സൂചനയും ലഭിച്ചിട്ടില്ല

1856-ൽ നീൻഡ്രത്താൽ മനുഷ്യനെ കുഴിച്ചെടുത്തപ്പോൾ, ആധുനിക മനുഷ്യരിൽ നിന്നും അവൻ തലയോടിന്റെ വലിപ്പത്തിലും അസ്ഥികളുടെ പ്രകൃതിയിലും തികച്ചും വിഭിന്നനായിക്കണ്ടെങ്കിലും ശരീരത്തിന്റെ വലിപ്പത്തിൽ നമ്മിൽ നിന്നും അത്രമാത്രം വലുതൊന്നുമായിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു എന്നാൽ പീക്കിംഗ് മനുഷ്യന്റെ വലിപ്പത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവ് ഒന്നു കൂടി വ്യക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഡാ: വൈഡൻറീച്ച് തന്നെ കുഴിച്ചെടുത്ത അവന്റെ കൈകാലുകളുടെ എല്ലുകൾക്കനുസരണമായ, അവനുണ്ടായിരുന്ന ശരീരത്തിന്റെ വലിപ്പം അന്നു കണക്കുകൂട്ടിയപ്പോൾ അതു ഏകദേശം നാലടി പതിനൊന്നിഞ്ചുമാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചെയ്ക്കോട്ടനലെ പ്രീഹോമനേഡ് എന്നു പ്രസ്താവനായ പീക്കിംഗ് മനുഷ്യൻ ഒരു പിഗ്മേയേക്കാൾ വലിയവനായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു ഭീമകായനായിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തം.

പീക്കിംഗ് മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ പുരാതനത്വത്തെപ്പറ്റി, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലാതില്ല. 1946 ജനുവരി 19-ാംനു-യിലെ "എവരി ബഡീസ്" എന്ന ലണ്ടൻ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ജോസഫ് കാമർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പീക്കിംഗ് മനുഷ്യന് അഞ്ചുലക്ഷം മുതൽ പത്തുലക്ഷംകൊല്ലംവരെ പഴക്കമുള്ളതായി വാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, ഇന്നോളം അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏറ്റവും പുരാതനൻ അവനാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കീൻസുവാംഡിന്റെ പട്ടികയിൽ അവന് ഒരു ലക്ഷം മുതൽ രണ്ടുലക്ഷം കൊല്ലങ്ങൾവരെ പഴക്കമേ അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. ജോസഫ് കാമറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏതാണ്ട് ആറംക്കുരങ്ങിനോട് തൊട്ടടുത്തു നില്ക്കുന്ന പീക്കിംഗ് മനുഷ്യൻ, ഫെഡൽബർഗ് മനുഷ്യനിലും, നീൻഡ്രത്താൽ മനുഷ്യനിലും ക്രമാനുഗതമായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടിവന്ന വ്യത്യസ്തദശകളിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും വലിപ്പത്തിനു പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നും വന്നിട്ടില്ലെന്നതത്രെയാണ്. ഏഷ്യമൈനറിൽ നിന്നും യൂറോപ്പിന്റെ മറ്റു പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പലപ്പോഴായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട എല്ലുകളും തലയോട്ടുകളും ഇൻഡ്യയിലെ മനുഷ്യാവശിഷ്ടങ്ങളും പ്രസ്തുതതീരുമാനത്തിനു പോൽബലകങ്ങളാണ്. എന്നാൽ തെക്കൻചൈനായിൽ നാട്ടുവൈദ്യന്റെ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന പിശാചപ്പല്ലിന്റെ കാര്യമോ?

ഏതു അംഗീകൃതതത്വത്തിനും അപവാദങ്ങൾ കണ്ടെന്നിരിക്കും. ആ അപവാദങ്ങൾ, തത്വം ഉന്നയിക്കുന്ന തെളിവുകൾക്കു വിലങ്ങു തടികളല്ല. അപൂർവ്വമായി കാണാവുന്ന അത്തരം സവിശേഷതകൾ, ചുറ്റുപാടിന്റെ പ്രേരണയാൽ മൂലമുണ്ടാകുന്നവയാണെന്നു പലപ്പോഴും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. 1936-ൽ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച, മഞ്ചൂറിയായിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തുള്ള, ഒരു ജനവിഭാഗം അത്തരമൊന്നാണ്. ആ കൂട്ടരിൽ ഒരുത്തനെങ്കിലും, മൂന്നടി ഉയരം പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി വളച്ചുകെട്ടിയ സന്ധികളെ മുറുപ്പിച്ചുകളയുന്ന ഒരു ധാതു അവിടത്തെ വെള്ളത്തിലടങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണ്

മദ്യപൻ

റ്റി. എസ്. പൊന്നമ്മ, കോഴഞ്ചേരി.

(നതോന്നത)

പെരുവഴിയെഴിയുന്ന സകലരും, പേടിതോന്നു-
മൊരു കാഴ്ച കാൺകയാലോ, കാരണമെന്തേ?
തനുജരുപധരിയാമൊരുവനിതാമൃഗമാ-
യടരിനു വിളിക്കുന്ന മനുജതയെ,
പവനനിലയുന്ന പറന്ന പാറിട്ടം കേശം
ചുവന്ന കണ്ണുകളഗ്നികണം ചൊരിവൂ.
സന്തതം പുറപ്പെട്ടന്നിതവന്റെ ജിഹ്വയിൽനിന്നും
സത്യസഹിച്ചിടാത്ത ശബ്ദശ്ലീലങ്ങൾ
അവിടവിടടി പററിപ്പിടഞ്ഞു വീണതിനാലേ
സ്രുഷ്ടിപ്പിതുടലിൽനിന്നും രുധിരധാര.

വിഹായസ്സിൽവിഹഗത്തെ വിജയിച്ചിട്ടും വേഗ
ചിറകില്ലാതുയന്നാലു, മതേവിധത്തിൽ [ത്തിൽ
നവനവപരിഷ്കാര പാരമ്യത്താലുമ്പർ നാട്ടിൻ-
മഹിമയെത്തന്നെയധഃ കരിക്കുകിലും,
പതിതനായ് പതറുന്ന സഹജനെ സ്സഹായിപ്പാൻ
ഭയതോന്നാത്തവൻ മർത്ത്യഘാതകനെങ്കിൽ,
അതിലെന്തത്ഭുതം ഹാ! ഹാ! മനുജതേ, നിന്നെനോ
ക്കസിപ്പതിൽ മദ്യപന്റെ ക്രൂനൃജീവിതം! [ക്കി

അരുണനുദിക്കുമ്പൊഴുതിറങ്ങിയാൽ പുണ്ണിചെയ്ത
രജനിയിൽ നിലയനം പൂകിയാൽപോലും,
രുധിരമാകെയും സേചകണങ്ങളായുടയോന്റെ
പരന്നപാടത്തിൽ പാരം പതിച്ചാൽപോലും,
സഹജസുന്ദരമായ നിജതനുമെലിഞ്ഞൊരു
ഭയദമാം കരിങ്കോലുമായെന്നാൽപോലും,
പ്രണയരൂപിണിയാകും സഹധർമ്മിണിയ്ക്കും തന്റെ-
യരുമസന്താനങ്ങൾക്കും പശിപോക്കുവാനും,
ഉടലിൻ നഗ്നത മറച്ചിടുവാനും, കഴിയാതെ-
യഴലാന്ന മർത്ത്യനാണീ മദ്യപൻ തുനം!

സരസിജരമണനെയനുകരിച്ചുവാമിവ-
നിതുവിധം വാരുണിയെ വരിച്ചതോർത്താൽ.
ഉലകിനുമുത്തമനിനുമൊരുപോലെന്നുത ചേർത്തി-
ട്ടുലയുന്ന മധുപന്റെ നില വിചിത്രം!
തിരയടിച്ചുയരുന്ന താപരോഷമൊഴിപ്പാനും
കരളിനു തെല്ല കുളിരുളിടാനും
മധുനിലയനമിവനുടയം പ്രാപിച്ചതത്രേ!
മതിമറന്നിതേവിധം നടന്നതത്രേ!
നിമിഷനേരത്തേക്കുവൻ ദുരിതനിര വിസ്മരി-
ച്ചുലമാനന്ദാസവത്തെ യാസ്വദിക്കട്ടെ!
അതുമനുവദിച്ചിടാൻ വിഷമം-ഇന്നതിനാലേ-
യതുലദുരിതഭാരം ഭവിപ്പു പാരിൽ!
സഹജനെ മധുപനായ് മാറ്റിടുന്ന ദുരാചാര-
മഖിലവുമിപ്പോൾതന്നെ വെടിഞ്ഞിടേണം.
മനുജനെ മൃഗമാക്കും മരനീരു കൊടുക്കുന്ന
പതിവിനെപ്പണിപ്പെട്ടുലൊഴിച്ചു മാറ്റണം.
സുഖദസുന്ദരമാകും പുതുവുലകത്തെ നമ്മൾ
സമതപവേദിയിൽ വേഗം രചിച്ചീടേണം.
മഹനീയ നരജന്മ സഫലത ലഭിക്കട്ടെ!
മഹിയിൽ മംഗളമേറെ മുയർന്നീടട്ടെ!

അവരുടെ നീളക്കുറവിനു കാരണമെന്ത് ഒടുവിൽ ഹാർബനിൽ നിന്നും വന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് കണ്ടു പിടിച്ചതു്. അതുപോലെ വളരെ ചുരുക്കമായിക്കാണാവുള്ള പുരാതനകുശാത്മാക്കളുടെ അസ്ഥികളും നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ കുശന്മാരായിരുന്നെന്നു തെളിയിക്കുന്നില്ല. അകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ ഇന്നുവരെ മനുഷ്യൻ വലിപ്പത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യത്യസ്തനായിരുന്നില്ലെന്നു നിഗമനത്തിലേയ്ക്കാണു ഗവേഷണം നമ്മെ എത്തിക്കുന്നതു്.

വനജ.

ടി. ആർ.

നാടകപാത്രങ്ങൾ

വനജ—പർവ്വതരാജപുത്രി, മലയകേതുവിന്റെ സോദരി.

കുസുമ—വനജയുടെ സഖി.

ഫെലൻ—സെല്യൂക്കസ്സിന്റെ മാമനപ്പുത്രി

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—മഗധചക്രവർത്തി.

'കാവൽക്കാരൻ'

[പർവ്വതരാജാവിന്റെ ഉദ്യാനം വനജയും സഖിയായ കുസുമയും സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നു. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അന്ധകാരമിശ്രമായ ശോഭ പരന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.]

കുസുമ—കുമാരി! കുമാരി! ഇതാ നോക്കണം.

വനജ—എന്താണു്?

കുസുമ—നിങ്ങൾ ഈ റോസാച്ചെടിയെ മറന്നുവെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ?

വനജ—അഹോ കഷ്ടം! ഞാനതിനെ തീരെ മറന്നു തന്നെ പോയി.

(വാടിക്കരിഞ്ഞ ചെടിയെ സമീപിച്ചിട്ടു്.)

"ഇല്ല. ഇല്ല. ദൈവാധീനമായിട്ടു് ആരോ ഇതിനെ വെള്ളം കൊണ്ടു നനയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ."

കുസുമ—എന്തു്? ആരെന്നോ!

വനജ—നീയാണോ? അതെ. അതെ. അല്ലെങ്കിൽ ആരാണിതിനെ ഇത്ര ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നനയ്ക്കുന്നതു്?

കുസുമ—എന്തു രാജകുമാരി ഇപ്പറയുന്നതു്?

വനജ—നോക്കൂ കുസുമേ! ഈ ഞെട്ടിൽ രണ്ടു കുഡ്മളങ്ങൾ കാണുന്നുവല്ലോ. അതിനു വികസിക്കുവാൻ സമയം ആയിട്ടില്ല പോലും.

വനജ—നാളെ ഈ സമയത്തിൽ ഈ കുഡ്മളങ്ങൾ രണ്ടും വികസിക്കും. അപ്പോൾ നോക്കണം. ഇതിന്റെ ശോഭ.

കുസുമ—കാമുകനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാമിനിയെപ്പോലെ അഴകുള്ളതായിരിക്കും.

വനജ—കളിപറയാതിരിക്കു കുസുമേ! പോട്ടേ.

കുസുമ—എവിടെപ്പോകാനാണു കുമാരി? മഗധത്തിനാണോ?

വനജ—മഗധത്തിൽ നിന്റെ ഭർത്താവു് ഇരിക്കുന്നു അല്ലേ?

കുസുമ—ഭർത്താവു് ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രമേ അവിടെ പോകാവോ?

വനജ—അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കവിടെ എന്താണു കാര്യം?

കുസുമ—അവിടെ ഞങ്ങളുടെ ചന്ദ്രഗുപ്തമഹാരാജാവു് ഉണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിനെക്കണ്ടു സംസാരിക്കാൻ പോകരുതോ?

വനജ-ഓഹോ ധാരാളമായി! എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനെക്കണ്ടു സംസാരിക്കാനാരാണു് അനുവദിക്കുന്നതു്?

കുസുമ—ഞങ്ങളുടെ മഹാരാജ്ഞിനിശ്ചയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ! അതാണു പ്രയാസം, അല്ലേ?

വനജ—കുസുമം—(ഭീഷ്മം നിശ്വസിക്കുന്നു.)

കുസുമ—എന്താണു കുമാരി?

വനജ—ആ സുന്ദരസ്വപ്നം വെറുമൊരു സ്വപ്നമായിട്ടാണു തീർന്നിരിക്കുന്നതു്.

കുസുമ—എന്താണു സംഭവിച്ചതു്?

വനജ—മറ്റൊന്നുമില്ല. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ

കല്യാണം അധികം താമസിയാതെ ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടം.

കുസുമ—അതു വേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ മഹാറാണി, ഒന്നു മാത്രം പറഞ്ഞേയ്ക്കാം. ഈ സാധുവായ ഞങ്ങളെ മറന്നു പോകരുതു്.

വനജ—മഗധചക്രവർത്തിനിയോ? ഈ ഞാനോ? നിനക്കെന്താണു? ഭ്രാന്തോ? കുസുമേ! (ഭീഷ്മമായിനിശ്വസിക്കുന്നു.) ഹാ. എന്റെ വിധിയെ അല്ലാതെ വേറെ ആരെയാണു ശപിക്കേണ്ടതു്? ഏതു വിധേനയെങ്കിലും അദ്ദേഹം സുഖമായിരുന്നാൽ മതി. അതു മാത്രമേ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആശിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതുംസംശയാസ്പദമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

കുസുമ—എനിയ്ക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ലല്ലോ.

വനജ—സഖി കുസുമേ! നോക്കൂ ആ കോകിലങ്ങളെ! എത്രമധുരമായിട്ടാണു് അവ പാടുന്നതെന്നു കേൾക്കു.

കുസുമ—നിങ്ങൾ ഇപ്പോഴും കയിലിനെക്കണ്ടു് ആനന്ദിയ്ക്കുയാണോ?

വനജ—എന്റെ ജീവിതചന്ദ്രനെയാകട്ടെ നിരാശയാകുന്ന കേതു ഗ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നാലും മറവുള്ള പ്രാണികൾ ആനന്ദതുന്ദിലരായിരിക്കുന്നതും കണ്ടുകൂടെന്നോ! അതുകൊണ്ടെങ്കിലും ക്ഷണനേരം എന്റെ ദുഃഖത്തെ മറക്കരുതെന്നോ?

കുസുമ—കുമാരി! ഒന്നു തെളിച്ചു പറയണം. എനിക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ലല്ലോ!

വനജ—ആ കോകിലങ്ങളുടെ ക്കൂട്ടത്തിലൊരു പുതിയ കയിൽ ക്കൂടി വന്നിരിക്കുന്നതുനോക്കു. എന്തു്? ആ പുത്തൻകയിൽ പഴയ കയിലിനെ ഓടിയ്ക്കുകയല്ലേചെയ്യുന്നതു്? കഷ്ടം ആ പുംസ്കോകിലം എത്ര മാത്രംപണിപ്പെടുന്നുവെന്നുനോക്കു. തന്നെബലാൽ പുറത്താക്കുന്ന കോകിലത്തോടു പൊരുതുവാൻ? കഷ്ടം! ഈ പുരുഷന്മാരെല്ലാം ഏതാദ്യന്തസ്വഭാവികളാണോ?

കുസുമ—ഏതു പുരുഷന്മാരാണു്?

വനജ—പക്ഷിലോകത്തുപോലും ഇപ്രകാരമാണോ നടക്കുന്നതു്?

കുസുമ—എന്തു നടക്കുന്നു, എപ്രകാരം നടക്കുന്നുവെന്നു തെളിച്ചു പറയണം.

വനജ—കഷ്ടം! കഷ്ടം! പറന്നുപോയ കയിലിന്റെ ദീനരോദനം പോലും ഇവയെ ഇളക്കുന്നില്ലല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ തന്നെ ഈ അക്രമികളായ കയിലുകളെ ഓട്ടിക്കാം.

(തറയിൽ കിടന്ന കല്ലെടുത്തു കുറെ നേരം ആലോചിച്ചു്) വേണ്ട വേണ്ട. ഈ രണ്ടു കയിലുകളും കെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുന്ദരസൌധത്തെ ഞാനെന്തിനാണു കല്ലെറിഞ്ഞു തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കുന്നതു്? ഒരാളനുഭവിക്കുന്ന സുന്ദരജീവനം വെറൊരു മനുഷ്യന്റെ ദുഃഖസന്താനമാണല്ലോ. ഇതാണല്ലോ ജീവിതവും

കുസുമ—കുമാരി! നിങ്ങൾ ഈ ലോകത്തെപ്പോലും മറന്നു പോയോ!

വനജ—അതിനു തന്നെയാണു പരിശ്രമിക്കുന്നതും. എന്നാൽമറക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ, ചില സമയം എന്റെ ഹൃദയവീണയിലെ തന്ത്രികളെ തട്ടിയുണർത്തി സുന്ദരങ്ങളായ നാദങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു

കുസുമ—വിവാഹം എന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

വനജ—ആർക്കാണു്? നിനക്കല്ലേ?

കുസുമം—(ചിരിച്ചിട്ടു്) ഓമ്മശക്തിയും അന്തരിച്ചു പോയോ? ചന്ദ്രഗുപ്തമഹാരാജാവിനു്

വനജ—അതെ. അതെ. എന്നാൽ നിനക്കെന്താണതിൽ ഇത്ര ഉത്സാഹം?

കുസുമ—ഞാൻ ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ അന്ധകാരത്തി നിന്നു ഉഴലുകയാണ് ഒന്നു തെളിച്ചു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

വനജ—എന്താണിനി തെളിച്ചു പറയേണ്ടതു്? ഹെലന്റെയും ചന്ദ്രഗുപ്തമഹാരാജാവിന്റെയും വിവാഹം താമസിയാതെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടും.

കുസുമ—ഹെലൻ—ആരാണ വർ? പുത്തൻ പേരായിട്ടല്ലേ ഇരിക്കുന്നതു്.

വനജ—അറിഞ്ഞു കൂടെയൊ? സെല്യൂക്കസ്സിന്റെ മാനസുന്ദരിയുമായപുത്രി.

കുസുമ—ഗ്രീക്കുരാജകുമാരിയാണല്ലേ അവർ?

വനജ—അതെ.

കുസുമ—ചന്ദ്രഗുപ്തമഹാരാജാവു് ഈ വിവാഹത്തിനുസമ്മതിച്ചുവോ?

വനജ—സമ്മതിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിനു വേറെ പോംവഴിയുണ്ടോ? യുദ്ധവിരാമസന്ധിയുടെ പ്രധാനഉദ്ദേശവും അതു യാണല്ലോ.

കുസുമ— സന്ധി ഏർപ്പെടുത്തിയതാരാണു്?

വനജ—പ്രധാനമന്ത്രി ചാണക്യൻ.

കുസുമ—ഈ ബ്രാഹ്മണനു് എന്താണു ഇതിൽ ഇത്രമാത്രം ശ്രദ്ധപതിപ്പിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം?

വനജ—അദ്ദേഹം ആഴം കാണാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനാണു്.

കുസുമ—ഹെലൻ ചന്ദ്രഗുപ്തനെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ?

വനജ—അതൊന്നും എനിക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ രണ്ടുപേരും വളരെ അന്യോന്യമായിട്ടാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്.

കുസുമ—ഇതെന്തനീതിയാണു്? ചക്രവത്തിയാണെങ്കിൽ ഏതക്രമവും കാട്ടിക്കൂട്ടാമെന്നോ? കഷ്ടം! അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം നിങ്ങളെ വഴിയാധാരമാക്കിയല്ലോ. ഈ പുരുഷന്മാർ വിശ്വാസിക്കാൻ കൊള്ളാത്തവർ!! സ്ഥൈര്യമില്ലാത്തവർ! കൃതഘ്നർ!

വനജ—കുസുമേ! അദ്ദേഹത്തിനെ നീ ഇപ്രകാരം ശപിക്കരുതേ! അദ്ദേഹത്തിനു് ഒഴിച്ചു കൂടാൻ സാധിക്കാത്ത ചില കാരണങ്ങളും കണ്ടേയ്ക്കാം.

കുസുമ—കാരണം വേറെന്താണുള്ളതു്? ഗ്രീക്കു പരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു പോയിരിയ്ക്കും.

വനജ—ആയിരിക്കാം.

കുസുമ—ഹെലൻ അത്രമാത്രം സുന്ദരിയാണോ?

വനജ—സുന്ദരിയാണെന്നോ? ആയിരം നാക്കുള്ള ആദിശേഷനുണ്ടോ സാമർത്ഥ്യം അവളെ ഒന്നു വർണ്ണിയ്ക്കാൻ? എന്നാലും കുസുമേ! നീ ആ മോഹനാങ്ഗിയെ കാണേണ്ടതാണു്.

കുസുമ—നിങ്ങളെക്കാളും അഴകുള്ളവളോ?

വനജ—ഞാനോ? കാട്ടിൽ വളർന്നു കാട്ടിൽ വികസിച്ചു സൌരഭ്യം പകർത്തി കാട്ടിൽ തന്നെ അന്തരിച്ചു പോകേണ്ട കുസുമമല്ലേ? എനിയ്ക്കുണ്ടോ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഗന്ധം?

കുസുമ—വനപുഷ്പമായാലെന്തു്? സൌന്ദര്യമില്ലേ? സൌരഭ്യമില്ലേ? വശീകരണശക്തിയില്ലേ?

വനജ—അതെങ്ങിനെങ്ങിനെയായിരുന്നാലും ഞാൻ ഗ്രീക്കുരാജകുമാരിയല്ലല്ലോ.

കുസുമ—ആ ഹെലൻ ഉണ്ടല്ലോ അതിസമർത്ഥയാണു്. കേട്ടോ! ചക്രവർത്തിയോടു യാത്രചോദിയ്ക്കാൻ പോയ സമയത്തു് അവളും അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ എങ്ങിനെയൊ ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കി എന്നാൽ ആ സുന്ദരവിദുഷിയാകട്ടെ പ്രേമസമ്പൂർണ്ണ

ങ്ങളായ നേത്രങ്ങളാൽ എന്നെ സസന്തോഷം യാത്രയയ്ക്കയാണുണ്ടായത്.

കുസുമ—എന്തു്? വിയത്തൊലിയുന്നുവല്ലോ! ഒന്നു വീശട്ടയോ?

വനജ—നീ വീശിയാൽ എന്റെ താപാഗ്നിയുണ്ടോ ശമിയുന്നതു്?

കുസുമ—അല്ലെങ്കിൽ വെള്ളം കൊണ്ടുവരാം. പുഷ്പം പോലെയുള്ള മുഖം വാടിത്തളർന്നു കാണുന്നുവല്ലോ. എന്തായാലും ആ മഗധേശ്വരൻ അതിനിഷ്ഠുരൻ തന്നെയാണു്. സംശയം ഇല്ല.

വനജ—കുസുമം, നീ അദ്ദേഹത്തെ വെറുതെ കുറ്റം പറയാതെ. ശരി ശരി. സമയം പോകാതെ വെള്ളം കൊണ്ടുവാ.

(കുസുമ പോകുന്നു. സ്വഗതം)

മനുഷ്യജീവിതമാകുന്ന ശോകനാടകത്തിന്റെ ഓരോ അങ്കവും അശ്രുക്കളാലാണു് ചിത്രീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്.

(കുസുമ വെള്ളം കൊണ്ടുവരുന്നു.)

കുസുമ—വെള്ളം കുടിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ?

വനജ—കുസുമം! —എനിയ്ക്കു വേണ്ട.

കുസുമ—എന്തു്? ദാഹം തീർന്നുവോ?

വനജ—അല്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടുവാ. മുഖം ഒന്നു കഴുകിക്കളയാം. എന്തു്? വീണയെന്തിനാണു നീയിവിടെക്കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നതു? എന്റെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ നിനക്കു പാടാനും തോന്നുന്നുണ്ടോ?

കുസുമം—നിങ്ങളുടെ ഈ സ്ഥിതി എന്നിൽ ഒരു പുതിയ ഭാവനയെയാണു സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്നതു്, ആ ഭാവനയെ ഇതാ സംഗീതം വഴി പുറപ്പെടുവിയ്ക്കാം. ശാന്തമായിട്ടു് സശ്രദ്ധം ഒന്നു കേൾക്കണം.

വനജ—പാടണം. സന്തോഷമായിട്ടു് പാടണം. നിന്റെ മധുരഗീതം കേട്ടു് ആനന്ദിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ എനിക്കു തരിമ്പും കെല്പില്ലെങ്കിലും പാടണം. നിന്റെ ഗാനലഹരിയിൽ എന്റെ ഹൃത്താപത്തെ ഒന്നു ശമിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കാം.

(കുസുമ വീണയെടുത്തു മീട്ടുന്നു. വിരഹാതുരയായ കാമിനിയുടെ വിരഹവും വേദനയും ഇടകലർന്നുള്ള മോഹനചിന്താതരംഗങ്ങൾ ശ്രോതൃപേണ വെളിയിൽവരുന്നു. ഒരു പാട്ടിന്റെ രണ്ടു ചരണങ്ങളെ അതിമനോഹരമായിട്ടു പാടിനിർത്തുന്നു. രണ്ടു പ്രാവശ്യം മൂളലസ്വരത്തിൽ ആവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ വനജ സസംഭ്രമം എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.)

വനജ—നിറുത്തു! നിറുത്തു! എനിക്കു താങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നില്ലേ. അയ്യോ! കുസുമം, നീ വീണതന്നെയാണോ വായിയ്ക്കുന്നതു്?

കുസുമ—എന്തു്! മഹാറാണി!

വനജ—ഇല്ല. നീ മായാവിനിയാണു്.

കുസുമ-ആ വീണയുടെ സഹായത്താൽ ശ്രുതിഅയഞ്ഞുകിടക്കുന്നഎന്റെ ഹൃദയവീണയുടെ തന്ത്രികളെയാണു നീ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ ഒരുമ്പെട്ടുന്നതു്. അഹോ! എന്നെ ഒന്നു താങ്ങു. എന്റെ തല ചുറ്റുന്നു.

(കുസുമ വനജയെ താങ്ങുകയും സാവധാനത്തിൽ അവളുടെ ശിരസ്സിനെ മടിയിൽ വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.)

കുസുമ—അതാനോക്കണം. ചന്ദ്രോദയം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. മന്ദം പരക്കുന്ന ചന്ദ്രികയിൽ ഈ ഉദ്യാനം എത്ര മനോഹരമായിരിയ്ക്കുന്നു. ശുഭ്രചന്ദ്രികയിൽ, വെള്ളിയിൽ വാർത്തെടുത്തതുപോലെയിരയ്ക്കുന്ന ഈ ഗോപുരങ്ങളും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നോ?

വനജ-കൊട്ടാരത്തിലെ ഗോപുരങ്ങളെന്നോ? ശ്മശാനത്തിലെ മണ്ഡപങ്ങളെന്നു പറയൂ! എന്തു്? ആ കുറിക്കാടിന്റെ ഇടയിൽ ക്രൂടി ആരോ മറഞ്ഞു മറഞ്ഞു വരുന്നതു പോലെ തോന്നുന്നുന്നല്ലോ? ആരാണതു്?

(കാവൽക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

കാവൽക്കാരൻ മഹാറാണി! എഴുന്നേൽക്കൂ!

വനജ—എവിടെ നിന്നാണു?

കാവൽ—മഗധത്തിൽ നിന്നും ഇപ്പോൾ ഒരു ദൂതൻ കൊണ്ടുവന്നതാണിതു്.

വനജ—മഗധത്തിലിരുന്നോ? (ഉടനേ തന്നെ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു) കുസുമം അതു വാങ്ങിവായിക്കൂ.

വനജ—(കാവൽക്കാരനോടായിട്ടു്) ശരി! പൊയ്ക്കൊള്ളുക.

കുസുമ-(എഴുത്തിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു)മഹാറാണി!

വനജ—എന്തു വിഷയം? ആരാണെഴുതിയതു്?

കുസുമം—ഞാനിതെങ്ങിനെ വായിക്കും? നിങ്ങളം അതു വായിക്കണം.

വനജ-സംശയിയ്ക്കേണ്ട. വായിക്കണം.

കുസുമ—നിങ്ങൾക്കു ക്ലേശകരമായ ദുഃഖത്തെ തരുന്നതാണിതു്.

വനജ—എന്റെ മനസ്സു് ദുഃഖത്തിലാണല്ലോ ഉറഞ്ഞുപോയിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇനിയും ഏതു ദുഃഖത്തെയാണിതു തരാൻ പോകുന്നതു്? ഏതായാലും നീ ഒന്നു വായിക്കു.

കുസുമ-ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കല്യാണമാണിതിലെ വിഷയം.

വനജ—പ്രതീക്ഷിച്ചതു തന്നെയാണല്ലോ.

(ദീർഘം നിശ്വസിക്കുന്നു.)

കുസുമം—ഫെലൻ.....

വനജ—ഭാഗ്യമുള്ളവൾ. അനേകകാലം ചന്ദ്രഗുപ്തനെ സുഖിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കട്ടെ.

കുസുമം—ഇതെന്തു മാതിരി ജീവിതമാണു്!

വനജ—ഇതു തന്നെയാണു ജീവിതം. ആശയും നിരാശയും ഒന്നിനൊന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന മരമാണു ജീവിതം. കാലഗതിയിൽ ആശയെ ജയിച്ചു നിരാശയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. കാലക്രമേണ മരവും നിലത്തിൽ പതിച്ചു ഭൂമിച്ചു മണ്ണോടുമണ്ണായന്തരിച്ചുപോകുന്നു...അവിടെ എന്താണു നീ നോക്കുന്നതു്! ആരെങ്കിലും വരുന്നുവോ?

കുസുമ—അതാനോക്കണം പൂങ്കൊടികളെ സമാധാനം മാറിമറിച്ചുംകൊണ്ടു് ആരോ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിച്ചുവരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ അന്തഃപുരത്തിലെ സ്ത്രീയല്ല, നിശ്ചയം

വനജ-(കുസുമകാണിച്ചുദിക്കിൽ നോക്കിയിട്ടു്) ഫെലൻ!

കുസുമ—ഗ്രീക്കുരാജകുമാരി, ഫെലനെന്നോ? പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പോലും മങ്ങിപ്പോയല്ലോ?!

(ഫെലൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. കുസുമ മാറിപ്പോകുന്നു.)

വനജ—സ്വാഗതം മഹാറാണി.

ഫെലൻ—പരിഹാസമാണിതു് രാജകുമാരി!

വനജ—എന്തു! നിങ്ങളം മഗധമഹാരാജ്ഞിയായിട്ടാണല്ലോ തീരാൻ പോകുന്നതു.

ഫെലൻ—മഗധമഹാറാണി!

വനജ-ഇവിടെ ഇപ്രകാരം പെട്ടെന്നു?

ഫെലൻ—വിശേഷിച്ചൊന്നും ഇല്ല. നിങ്ങളെ ഒന്നു കാണാൻ മാത്രമാണുവന്നതു്. എന്തു? വരാൻ പാടില്ലയോ?

വനജ—എനിയ്ക്കു് അത്രമാത്രം സ്ഥാനമാണോ കിട്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതു്!

ഫെലൻ-നിങ്ങളം മഗധത്തിൽ നിന്നും പോയ ദിവസം മുതൽ എന്റെ മനസ്സിനു ഒരു നിലയില്ല.

വനജ—തനിച്ചാണോ വന്നതു്?

ഫെലൻ—ചക്രവർത്തിയും വന്നിട്ടുണ്ടു്.

വനജ—ഇവിടെയോ?

ഫെലൻ—എന്താണിതിൽ ആശ്ചര്യം? ഇവിടെത്തന്നെയാണു വന്നിരിക്കുന്നതു്.

ആ സ്ഫടികമണ്ഡപത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നങ്ങൾ തനിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് ഞാൻ നേരിട്ട് ഒന്നിങ്ങു വന്നതേയുള്ളൂ.

വനജ—മുമ്പേ ഒന്നു പറഞ്ഞയയ്ക്കരുതോ! സഖീകരിക്കാൻ യാതൊരുമുട്ടുപാടും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ!

ഫെലൻ—അതുകൊണ്ടെന്തു്? നാം അന്യരല്ലല്ലോ!

വനജ—അദ്ദേഹം..... അദ്ദേഹം..... എന്നെക്കാണാൻ വരികയില്ലേ!

ഫെലൻ—നിങ്ങളെ കാണാൻ തന്നെയാണല്ലോ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതും.

വനജ—വാസ്തവമോ!

ഫെലൻ—കല്യാണത്തിനു നേരിട്ടു ക്ഷണിക്കാൻ വന്നിരിയ്ക്കുകയാണു്.

വനജ—കല്യാണം.....(ഭീഷ്മം നിശ്വസിക്കുന്നു)

ഫെലൻ—നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻ ചക്രവത്തിയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള വലിയ ഉപകാരത്തിനു് അദ്ദേഹം ഇതു മാത്രമെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടേ?

വനജ—അതെ! അതെ! (വീണ്ടും നിശ്വസം)

ഫെലൻ—വനജേ! സോദരി! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ക്ഷമിച്ചാലും. ഞാൻ ഒരു മഹാപാപിനിയാണു്.

വനജ—ഞാൻ ആരെയും കഷ്ടപ്പെട്ടുത്തുന്നില്ലല്ലോ!

ഫെലൻ—നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ഒരിയ്ക്കലും വിചാരിക്കുകയില്ല. ഞാൻ ചന്ദ്രഗുപ്തനെ പ്രേമിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹവും അങ്ങനെതന്നെയാണു്. നിങ്ങൾ തന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയേശ്വരി.

വനജ—(ഉദ്വേഗത്തോടു്) എന്തു്? എനിയ്ക്കതൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ?

ഫെലൻ—കർത്തവ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി ഞങ്ങൾക്കിങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നു. ഗ്രീക്കുകാരും ഭാരതീയരും പരസ്പരം പൊരുതു മരിക്കുന്നതിനെ തടഞ്ഞു സഹോദരസ്നേഹത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനു് ഇതു് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതിനുവേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ എന്റെ സ്വന്ത അഭിലാഷങ്ങളെല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ചക്രവത്തിയുടെ നിലയും തുല്യം തന്നെയാണു്. അതാ നോക്കണം. അദ്ദേഹവും ഇവിടെത്തന്നെയാണു് വരുന്നതു്.

(ചന്ദ്രഗുപ്തൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—(വനജയോടു്) രാജകുമാരി!

വനജ—(മൌനം).

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—എന്തു്? കോപമാണോ? ഞാൻ മലയകേതുവിനെ ഒരിയ്ക്കലും മറന്നിട്ടില്ല മറക്കാനും സാധിയ്ക്കുകയില്ല.

വനജ—(കണ്ണിൽ അശ്രുക്കളും നിറയുകയും ഭീഷ്മമായി നിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.)

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—(ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ) വനജേ!.....വനജേ!.....ഞാൻ... എന്തു ചെയ്യട്ടെ. രാജാവായിട്ടു ജനിച്ചു. ഈ നശിച്ച ദേഹംപോലും എനിക്കു സ്വന്തമായിട്ടല്ലഇരിക്കുന്നതു്.

(വനജ മൌനം ഭീക്ഷിക്കുന്നു.)

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—നീ കരയുന്നു. അതെ. എന്റെ കണ്ണുകളും അശ്രുക്കൾകൊണ്ടു നിറയുന്നു. ഫെലൻ! മഗധചക്രവത്തിയുടെ ദൌർബ്ബല്യത്തെ ക്ഷമിച്ചാലും.

ഫെലൻ—(ചക്രവത്തിയുടെ കണ്ണുകളെ തുടച്ചിട്ടു്) മതി! മഹാരാജൻ! ഇവർ അങ്ങയുടെ സൈരജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അങ്ങയെ ദുഃഖത്തിൽ വീഴ്ത്തി. അങ്ങയുടെ വലത്തെ കയ്യു് ഒന്നിങ്ങു് നീട്ടണം. മഹാ

രാജൻ! (വനജയോട്) വനജേ! നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ വലുത്തെക്കയ്യ് ഒന്നിങ്ങു നീട്ടണം. (രണ്ടുപേരുടെ കൈകളെയും ഒന്നിച്ചു ചേത്തിട്ട്) ഇതാ ഇവരം തന്നെയാണ് മഗധ ചക്രവത്തിനി. ചക്രവത്തിയായ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പട്ടമഹിഷി.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—(പരിഭ്രമിച്ച്) ഫെലൻ ഇതെന്താണ്?

ഫെലൻ—മഹാരാജൻ! ഗുണവതിയായ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ പ്രേമത്തിനു പാത്രമായ പുരുഷൻ തന്നെയാണു ഭാഗ്യവാൻ. നിങ്ങളം ആ സൌഭാഗ്യത്തിനെ ഇന്നു സമ്പാദിച്ചു.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ—ഫെലൻ! നീ..? ആ വാശാനം! ഞാൻ പാവനമായിട്ടു കരുതുന്ന ആ പ്രതിജ്ഞ?

ഫെലൻ—ഞാനോ! മഗധമഹാരാജ്ഞിയുടെ സോദരി. പ്രതിജ്ഞയോ? അതിനെ ലംഘിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ?

വനജ—(സഗദ്ഗദം) ചേച്ചി! ചേച്ചി!

ഫെലൻ—വനജേ! മനസ്താപിക്കരുതേ. ഒരേ ഞെട്ടിൽനിന്നു വിരിഞ്ഞ രണ്ടു പുഷ്പങ്ങളും പരസ്പരം നോക്കി ആനന്ദിച്ചുംകൊണ്ട് ഞെട്ടിനെ വളരെക്കാലം അലങ്കരിക്കുമാറാകട്ടെ.

ശുഭം

കാന്തി

അധികകാലം
നിലനിൽക്കുന്നത്.

അസാധാരണവും അതുകർഷണീയവും അതു പരിമളത്തോടും കൂടിയതു്.

സ്വസ്തിക്ക് ഓയിൽ മിൽസ് ലിമിറ്റഡ്, ബോമ്പെ.

അഗ്നി പരീക്ഷയിൽ.

ടി. എൻ. ആർ. വർമ്മ, (ബനാറീസ്)

വിസ്തൃതനൈഷധത്തിൽ വിലസും സേവാരോഗ-
മുത്തുകൾകൈലേസിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ടെയാരുത്തു-
മരക്പരീക്ഷണവസ്തുക്കൾക്കിടയ്ക്കു നി-
ന്നാരസതന്ത്രജ്ഞരുടെ മൂല്യവുരപാങ്ങീ മെല്ലെ-
വിടർന്നുകണ്ണിൽപ്പോയ കണ്ണുകൾകൊള്ളിൽ, കാന്തി
വിളയുംപ്രതീക്ഷകൾകൊണ്ടിട്ട ചിരിവാർന്നു.
അപ്രകാശത്തിൻ വീചീവിസരം പ്രസരിച്ചു
ശാസ്ത്രസാമ്രാജ്ഞിയുടെ കുരിശുകൊടിക്കൂണിൽക്കൂടി.
മാനുഷവിജ്ഞാനത്തിൻ മേഖലയ്ക്കുങ്ങേപ്പുറ-
ത്താനവ പരീക്ഷണവിജയം കൊടിചാർത്തി!
അഹസ്സുംരാവുംപോലുമറിയാൻ വഹിയാത്തോ
രറയിൽ, മഹാഹവശസ്ത്രശാലതന്നുള്ളിൽ,
മൃത്യുവാംമഹാരാട്ടിൻ കനച്ചക്കോൽ തീപ്പു-
നുഭൂകുതനാണാശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ പ്രകീർത്തിതൻ.
ഏറിടുമൽക്കണ്ണായാൽ താളുകൾ തള്ളി, സ്വാന്തം
നീറി, യാ നരരത്നനിവിജയപ്രതീക്ഷകൾ.
തന്നുന്നിൽവിളങ്ങുമാ നൂതനശാസ്ത്രശ്രുതിന്റെ
ജന്മത്താൽ ജയോന്മത്തനായയാൾ നിഷ്പന്നൻ!

ഒട്ടിടനീങ്ങീ, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനിയെന്തോചിന്തി-
ച്ചുത്തരമില്ലാത്തൊരു ചോദ്യചിഹ്നത്തെപ്പോലെ,
മന്ദമാമുറിയ്ക്കുള്ളിലങ്ങോട്ടമിങ്ങോട്ടം ത-
ന്നന്തരംശത്തിന്നല്പം ശാന്തിയ്ക്കായ് നടക്കയായ്!
ആ മുഖത്തഴലിന്റെ കാർമ്മേഘഭൂതി വീശി,
കാലുകൾവിറപൂണ്ടു, കരളിൻ മിടിപ്പേറി,
മേശമേലിരിയ്ക്കുമാസാധനം തന്നെനോക്കി
ഹാസ്യമായ് ചിരിയ്ക്കുയാണെന്നയാൾക്കപ്പോൾത്തോ
ന്നീടുമെയുഗങ്ങളാൽ മനുജൻ കെട്ടിത്തീർത്ത [ന്നീ!
സംസ്കാരമണിമേടയ്ക്കു മുഴുവൻ വെണ്ണീറാക്കാൻ,
അച്ചിരിയ്ക്കുള്ളിൽ മിന്നുമിടിവാൾമുന പോരു-
മത്യൽഭയാനകമാണതിൻ പ്രവർത്തനം!
ഉൾക്കിടുക്കത്തോടയാൾ വീണ്ടുമക്കൈലേസാൽത്തൻ
വക്ത്രാബിംബത്തിൽനിന്നും വേർപ്പുതുള്ളികൾ നീക്കി.
ജ്വലകംതുറന്നയാൾ മുറിനും കണ്ണോടിച്ചു
മാലകന്നകക്കാമ്പിന്നുശ്വാസമല്പം കിട്ടാൻ.
നേത്തൊരുകളത്തന്നലേറി വന്നയാളുടെ
ഗാത്രമാകവേയൊരുപുകപ്പടൽ മൂടി.
പൊന്നന്തിത്തുടുപ്പേന്തും വാനിടമൊരുലക്ഷം
കൊന്നപൂത്തുയെന്നൊരുവർമലർത്തോപ്പായ് മിന്നീ.
അച്ചുകപ്പുലകളിൽ മുങ്ങിപ്പോയ് ദൂരത്തുള്ള
കൊച്ചുവീടുകൾ- യാമശാന്തിതൻ നികേതങ്ങൾ!
നകവുംതോളുത്തേന്തിക്കക്ഷകർ കന്നാലിതൻ
പിറകേമന്ദമന്ദം മൺപുരമുറവത്തേറീ.
അങ്ങിങ്ങുപച്ചത്തലകെട്ടുമായ് ഫലവൃക്ഷ-
സഞ്ചയംവിശ്രമസ്നേഹകേതനങ്ങളായ് നില്പൂ!
ഒന്നരണ്ടോമൽത്താരാനാരികൾചിമ്മികൺകൾ
മന്നിനെത്തമസ്സിന്റെ മന്ത്രകാൽച്ചോട്ടിൽക്കാണെ!
പാന്ഥിയുമടന്നൊരുവെൺതിങ്കൾക്കിണ്ണംകൊണ്ടു
പ്രാചിയാമുരുളിൽ ചേപ്പുടത്തെത്തേകാനെത്തീ!
താഴത്തുശസ്യാലയപ്രപാലകൻതോൾക്കും
തോളുത്തുവഹിച്ചുതൻ കർത്തവ്യമനുഷ്ഠിപ്പൂ!
പിന്തിരിഞ്ഞയാളൊന്നുനോക്കവേ, പച്ചച്ചിരി
ചിന്തിടുംമരണത്തിൻപള്ളിവാൾ കണ്ടൂവീണ്ടും!
ഭിന്നിയ്ക്കുംപരസ്പരസ്നേഹമെ-ങ്ങധികാര-
ഗർവ്വിനാൽ മത്താട്ടുന്നമോഹമെ,ങ്ങതോർത്തപ്പോൾ
ആ രസതന്ത്രജ്ഞനിലുംകൊള്ളുംമനുഷ്യത്വ-
മാപതിയ്ക്കുയാ, യൊരുശ്വാരംഗിപരീക്ഷയിൽ.

കറിയുപ്പ്.

സി. ഏ. പിള്ള, പറവൂർ.

ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യസമുദായം ഇന്നു സാമ്പത്തികമായും സാമുദായികമായും പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ശാസ്ത്രീയമായും വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ ആഹാരസാധനങ്ങളിൽ-മറ്റ് ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ചുരുങ്ങിയ തോതിലാണെങ്കിലും—ഉപ്പ് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു. തൻമൂലം ആ പദാർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും ഓരോ വ്യക്തിയ്ക്കും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ നിത്യോപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന ഈ പദാർത്ഥത്തെ കറിയുപ്പ് എന്നു പൊതുവേ അറിഞ്ഞുവരുന്നു. കറിയുപ്പ് രസതന്ത്രഭാഷയിൽ സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് (Sodium Chloride) എന്ന സംയുക്തപദാർത്ഥമാകുന്നു. ഈ പദാർത്ഥം നമുക്ക് എവിടെ നിന്നെല്ലാം ഏതെല്ലാംവിധത്തിൽ ലഭിക്കുന്നു? അപ്രകാരം കിട്ടുന്ന ഉപ്പിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അഴുക്കുകൾ (Impurities) ഏവ? അവ വരുവാനുള്ള കാരണമെന്തു? രസതന്ത്രപരമായി കറിയുപ്പിന്റെ ചരിത്രമെന്തു? ശാസ്ത്രീയമായി കറിയുപ്പു നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? ആദിയായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിമർശിക്കുന്നതു് വളരെ രസകരമായിരിക്കും

കറിയുപ്പ് വെളുത്ത ഘനചതുരാകൃതിയിൽ ഉള്ള പരലുകൾ (Crystals) ആണ്. ജലത്തിൽ സാമാന്യമായി ലയിക്കും. ഇതിൽനിന്നും ഒരുകാര്യം മനസ്സിലാക്കാം. പ്രകൃതിയിൽ കറിയുപ്പ് ഖരരൂപത്തിലും (Solid state) ലേയരൂപത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നു്. ഖരരൂപത്തിൽ കറിയുപ്പ് ഭൂമിയിൽ നിന്നും കുഴിച്ചെടുക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ ഇന്തുപ്പ് എന്ന പേരിനാൽ അറിഞ്ഞുവരുന്നു. പഞ്ചാബ്, തെലുങ്കു് ജില്ലകൾ, ബർമ്മാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉപ്പ് വെട്ടിയെടുക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽനിന്നും ഏകദേശം നൂറടിഅമ്പതു് അടിതാഴ്ചയിലാണ് ഈ വിധത്തിലുള്ള ഉപ്പ് ചിലയിടങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഈ ഖരാവസ്ഥയിലുള്ള ഉപ്പ് അതേ രൂപത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരിക സുസാധ്യമല്ല. തൻമൂലം ഈ ഉപ്പ് ജലത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച് ആ ലായനിയെ പമ്പിന്റെ സഹായത്താൽ കൂടി ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അതു ബാഷ്പീകരിച്ച് ലായനിയിൽ* നിന്നും ഉപ്പ് വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

ലേയരൂപത്തിൽ കറിയുപ്പ് പ്രധാനമായ സമുദ്രജലത്തിലും, എന്നാൽ ചെറിയ തോതിൽ തടാകത്തിലും, ഉറവുകളിലും, കണ്ടുവരുന്നു. സമുദ്രജലം കൈത്തോടുകൾ വഴിയായി പാടങ്ങളിലേക്ക് കയ

---

* ഈ സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ—പ്രത്യേകിച്ച്, തി. സയ്കലാശാലയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള അബ്കാരിശബ്ദങ്ങൾ—ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ക. പ.

റുന്നു. സൂര്യരശ്മിയേറ്റു് ജലാംശം ക്രമേണ ബാഷ്പീകരിക്കപ്പെടുകയും കറിയുപ്പിന്റെ ഒരു പൂരിതലായനി പ്രകൃത്യാ സജ്ജീകൃതമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ പൂരിതലായനിയിൽ നിന്നും ബാഷ്പീകൃതമായ ജലാംശത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്ന കറിയുപ്പു് പരൽരൂപത്തിൽ ലായനിയിൽ അടിയുന്നു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം വല്പുമുള്ള കോരികകളാൽ ഈ പരൽരൂപത്തിലുള്ള ഉപ്പു് വെള്ളം വാർന്നുപോകത്തക്കവിധം കോരിക്കൂട്ടുന്നു. കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇതു് വേണ്ടവണ്ണം ഉണങ്ങുന്നു. കുറച്ചുകാലത്തെ പഴക്കത്തിനു ശേഷം ഈ ഉപ്പു് ചാക്കുകളിലായി ഡിപ്പോകളിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. "സമുദ്രജലത്തിന്റെ ആംശികമായ പരലാക്കൽ (Fractional distillation of sea water) എന്നതാണു് പ്രസ്തുത വിധിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വം. ഉഷ്ണമേഖലയിൽ കിടക്കുന്ന സ്പെയിൻ, ഫ്രാൻസു്, ഇറ്റലി, ക്യാലിഫോർണിയ മുതലായ രാജ്യങ്ങളും, താമരക്കുളം, രാജാക്കമംഗലം, കളച്ചൽ, മണവാളക്കുറിച്ചി മുതലായ സമീപസ്ഥലങ്ങളിലും ഉള്ള ഉപ്പളങ്ങളിൽനിന്നും മുൻവിവരിച്ച രീതിയിൽ ഗണ്യമായ തോതിൽ ഉപ്പു് ലഭിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

പ്രകൃതിജലത്തിൽ ഏറ്റവും മലിനത (Impurity) കൂടുതലുള്ള ജലം സമുദ്രജലമത്രേ. സമുദ്രജലത്തിൽ ഏകദേശം 3.5 ശതമാനം ലീന (solute) പദാർത്ഥങ്ങളിൽ 2.7 ശതമാനം സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് ആകുന്നു. സമുദ്രജലത്തിൽ മറ്റു പല പ്രധാനലവണങ്ങളും ലീന പദാർത്ഥങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ, മെഗ്നീഷ്യംക്ലോറൈഡ് (Magnesium Chloride) മെഗ്നീഷ്യം സൾഫേറ്റു് (Magnesium Sulphate) കാൽസ്യം സൾഫേറ്റു് (Calcium Sulphate) പൊട്ടാസ്യം ക്ലോറൈഡ് (Potassium Chloride) കാൽസ്യം കാർബണേറ്റു് (Calcium Carbonate) മെഗ്നീഷ്യം ബ്രോമൈഡ് (Magnesium Bromide) എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയിൽ ഒടുവിലത്തെ മൂന്നെണ്ണം വളരെ തുച്ഛമായ തോതിൽ മാത്രമേ സമുദ്രജലത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ. സമുദ്രത്തിലുള്ള ലീന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഏകദേശം എഴുപത്തഞ്ചു് ശതമാനം പ്രധാന ഘടകമായ സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് അത്രേ. ഒരു ഗ്യാലൻ സമുദ്രജലത്തിന്റെ ബാഷ്പീകരണഫലമായി ഏകദേശം കാൽ പൌണ്ടു് സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് ലഭിച്ചുവരുന്നു. മറ്റൊരു ഘടകം മെഗ്നീഷ്യം സൾഫേറ്റു് ആണു്. ആശുപത്രികളിൽ നിന്നും ഔഷധമായി ലഭിച്ചുവരുന്ന ആശുപത്രി ഉപ്പു് (Epsom salt). മൂന്നാമതായി നാം വീക്ഷിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന ഘടകം മെഗ്നീഷ്യംക്ലോറൈഡു് ആകുന്നു. സമുദ്രജലത്തിലെ ലീന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം ഇതിനുണ്ടു്. ഇതു് ആർദ്രീഭവപ്രകൃതിയാണു് (Dcliquescent substance) സമുദ്രജലത്തിന്റെ ആംശികപരലാക്കൽമൂലം ലഭിക്കുന്ന കറിയുപ്പിൽ ആർദ്രീഭവപ്രകൃതി അല്ലാത്ത സോഡിയം ക്ലോറൈഡിനോടു കൂടി അല്പം മെഗ്നീഷ്യം ക്ലോറൈഡുകൂടി ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം കറിയുപ്പു് പൊതുവേ ആർദ്രീഭവപ്രകൃതി ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തമാണു് നാം പാത്രങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഉപ്പു് ദൈനംദിനം അലിഞ്ഞുപോകുന്നതായി നമുക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. കറിയുപ്പിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മലിനതതന്നെ മെഗ്നീഷ്യം ക്ലോറൈഡാണു്. പ്രസ്തുതമലിനതയെ കറിയുപ്പിൽനിന്നും നിർമ്മാജ്ജനംചെയ്തു ശുദ്ധ

മായ കറിയുപ്പുപയോഗിക്കുക പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ ക്ഷിപ്രസാധ്യമല്ല. സാധാരണയായി ഉപ്പു വൃത്തിയാക്കിയെടുക്കുന്ന രീതി ഏവർക്കും സുപരിചിതമാകയാൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

കറിയുപ്പിൽ ഏറ്റവും ക്ലൃപ്തതലായി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് 'സോഡിയം ക്ലോറൈഡ്' ആണെന്നു ഞാൻ ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചു. രസതന്ത്രപരമായി അതൊന്നു വിമർശിച്ചുനോക്കാം. സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് എന്നതു് സോഡിയം, ക്ലോറിൻ എന്നീ രണ്ടു മൂലകങ്ങളുടെ രാസസംയോജനഫലമായി ലഭിക്കുന്ന ഒരു സംയുക്തപദാർത്ഥമാകുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മൂലകം, സംയുക്തം എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നാം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നാം മൂലകം (Element) എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു് ഒരു "അവിഭാജ്യ ശുദ്ധപദാർത്ഥ"ത്തേയാകുന്നു. പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന റോബർട്ട് ബോയൽ (Robert Boyle) എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മൂലകത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്ന നിർവചനം (Definition) ഇപ്രകാരമാകുന്നു:—

"Elements are pure substances-those which resisted all attempts to decompose them or to break them down into substances simpler than themselves "*

എന്നാൽ ഒരു സംയുക്തമാകട്ടെ, രണ്ടോ അതിലധികമോ മൂലകങ്ങളുടെ ഒരു നിശ്ചിതാനുപാതികരൂപത്തിലുള്ള രാസസംയോജനഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഒന്നാകുന്നു. റോബർട്ട് ബായൽ സംയുക്തത്തിനു് നൽകിയിരിക്കുന്ന നിർവചനം ഇപ്രകാരമാണു്.

§"A compound is a pure complex substance which can be resolved into two or more simpler substances."

സോഡിയം എന്ന ലോഹമൂലകത്തിനേറെയും ക്ലോറിൻ എന്ന അലോഹമൂലകത്തിനേറെയും ഒരു ക്ലൃപ്താനുപാതികമായ തുക്കങ്ങൾ രാസികമായി സംയോജിച്ചുണ്ടായൊരു സംയുക്തമാണു് സോഡിയം ക്ലോറൈഡ്. ഇതു സോഡിയം എന്ന ലോഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന സംയുക്തമാണു്. രസതന്ത്രപരമായി സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് അനവധി മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ ഏതാനും ചിലതു താഴെ കുറിക്കാം.

(i) ചൂടുപിടിച്ച സോഡിയത്തെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു് ശുഷ്കമായ ഹൈഡ്രജൻ ക്ലോറൈഡ് കടത്തുപോകുവാനനുവദിക്കുക.

(ii) സോഡിയം ഹൈഡ്രോക്സൈഡും ഹൈഡ്രോക്ലോറിക് ആസിഡും തമ്മിൽ കലർത്തുക.

(iii) സിൽവർ ക്ലോറൈഡും സോഡിയം നൈട്രേറും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുക. (ലായനികൾ ഉപയോഗിക്കുക)

(iv മെർക്കുറിക് ക്ലോറൈഡ് ലായനിയും സോഡിയം ഹൈഡ്രോക്ലോറൈഡ് ലായനിയും തമ്മിൽ കലർത്തുക.

(v) സോഡിയം കാർബണേറു് ലായനിയും നേപ്പിച്ച ഹൈഡ്രോക്ലോറിക് ആസിഡും തമ്മിൽ കലർത്തുക.

* മൗലികദ്രവ്യങ്ങൾ എന്നതു്, അവയെ പൃഥക്കരിക്കുന്നതിനോ, അവയേക്കാൾ കേവലങ്ങളായ മറ്റു ശുദ്ധപദാർത്ഥങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്നതിനോ ഉള്ള യത്നങ്ങളെ എല്ലാം നിരോധിച്ചുപോന്ന ശുദ്ധപദാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. § രണ്ടോ അധികമോ കേവലപദാർത്ഥങ്ങളായി വേർതിരിക്കാവുന്ന ശുദ്ധസങ്കീർണ്ണദ്രവ്യമത്രേ സംയുക്തം.

(vi) സോഡിയം തയോസംഫേറേറ് ലായനിയും സിൽവർ ക്ലോറൈഡ് ലായനിയും തമ്മിൽ കലർത്തുക.

(vii) സോഡിയം നൈട്രൊപ്രൂസൈഡ് ലായനിയും ഹൈഡ്രോക്ലോറിക് ആസിഡും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുക.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച ഏഴ പരീക്ഷണങ്ങളും ശരിയായി നിർവ്വഹിച്ച്, ഓരോന്നിലും അതാതു രാസദ്രവ്യങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലമായുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെ (products) പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നപക്ഷം, അവയിൽ ഒന്ന് സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് ആണെന്നുകാണാം. എന്നാൽ അതിവിസ്തൃതമായ മനുഷ്യസമുദായത്തിനാവശ്യമുള്ള സോഡിയംക്ലോറൈഡിന്റെ അളവിനെ അപേക്ഷിച്ച്, രസതന്ത്രമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ നിർമ്മിക്കാവുന്ന പ്രസ്തുത പദാർത്ഥത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം അതീവ തുച്ഛമാകുന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല, ആദ്യത്തേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു രണ്ടാമത്തേതിനു വരുന്ന ചിലവു വളരെ ഗംഭീരവും ആണ്. തന്മൂലം മനുഷ്യസമുദായത്തിനാവശ്യമായ കറിയുപ്പു മുഴുവൻ തന്നേയും, കടൽജലത്തിന്റേയും; ഖരരൂപത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ഉപ്പ് ജലത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചു കിട്ടുന്ന ലായനിയുടെയോ ആംശികമായ പരലാക്കൽ മൂലമാണ് നിർമ്മിച്ചുവരുന്നതു്.

ഏറ്റവും പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണം

കൈനോട്ടം.

ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

പഴകുളം നാണുക്കുറുപ്പ്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള കൈരേഖാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചു് അത്യുത്തമമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് വില 1 ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർപ്രസ്സു്, തിരുവനന്തപുരം.

ഇന്നു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ നിത്യോപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നതും, മൻപ്രസ്താവിച്ച വിധത്തിലുള്ള ചരിത്രങ്ങളോടുകൂടിയതും ആയ കറിയുപ്പിനെപ്പറ്റി യാതൊരറിവും ഇല്ലാതെ,പച്ചിറച്ചിയും ഫലമൂലാദികളും ഭക്ഷിച്ചു ജീവിച്ച മനുഷ്യനു് ഇന്നത്തെ അതിപ്രശംസനീയമായ ശാസ്ത്രീയനിലയിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ സാധിച്ചതിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളും അവന്റെ പരിശ്രമശീലവും ബുദ്ധിശക്തിയുമാണ്. അങ്ങനെശക്തിപോലും പ്രയോജകീഭവിപ്പിക്കത്തക്കനിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയനില വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രതിദിനമെന്നോണം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു മനുഷ്യസമുദായത്തിനു സപ്പോപിചിന്തനം ചെയ്യാത്ത ഒരു ഭാവി ഉണ്ടാകുമെന്നു നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

"അപ്പോഴും അതു മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റേയും ലോകത്തിന്റെതന്നേയും പരിപൂർണ്ണക്ഷതത്തിനു ഹേതുഭൂതമാവുകയില്ലേ എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം!"

ശുഭം.

പട്ടിണിക്കച്ചവടം

കെ. രേഖ, ഇലവനാട്ട്.

തേവൻ:—
"മാനത്തേയ്ക്കിങ്ങനെ നോക്കിനില്ക്കാൻ
മാനത്തു കെന്തവ്നൊണ്ടോ പെണ്ണേ?
തേവി:—
"കണ്ടാലൊടനെ പരിഹസിക്കാ-
നൊണ്ടൊരു വാസന പണ്ടുതന്നെ."
തേവൻ—
"വല്ലതും വന്നിട്ട വാ പൊളിച്ചാ-
ലെല്ലാരുമെല്ലാരുമെന്തുചൊല്ലും?
തേവി—
എല്ലാരുമെല്ലാരു മെന്തുതന്നെ
ചൊല്ലട്ടെ ചൊല്ലിയാലാക്കു ചേതം?
തേവൻ—
ചേതമൊരുത്തക്കുമില്ല-പക്ഷേ
ഏതിനുമൊട്ടൊരു ചേച്ചുവണ്ടേ?
തേവി—
ചേച്ചുയും വേഴ്ചയും നോക്കിയാണോ
കേക്കട്ടെ നാട്ടിൽ നടപ്പതെല്ലാം?
തേവൻ—
വാക്കുകൊണ്ടോരോ വരമ്പുകെട്ടി
തോറ്റുഞാൻ നിന്നോടൊടപ്പെറപ്പേ.

തേവി—
നെഴലിനു നീളം കുറഞ്ഞുപിന്നെ
നേരമിന്നിത്ര പെലന്നതെന്തേ?
തേവൻ—
പേ പിടിക്കുമോ ത്തണ്ണി മോന്തി
പെലരുന്ന നോക്കി ക്കെടന്നതാണെ
തേവി—
മൂക്കറ്റമെന്നും കുടിച്ചു ചെന്നാൽ
വീട്ടുകാരത്തി കലമ്പുകില്ലേ?
തേവൻ—
കണ്ണു നെറയാതൊറങ്ങണങ്കിൽ
എന്നുമൊരൊന്നരയുള്ളിൽവേണം.
തേവി—
ഇങ്ങനെ കണ്ണീരും കയ്മയായി-
ട്ടിന്നിയുമെത്ര കഴിയണം നാം.
തേവൻ—
മേല്പട്ടം കെട്ടിയ തമ്പുരാന്മാർ
മേട വാട്ടിക്കൊഴുന്നുള്ളുവോളം

* * *

—പട്ടിണിയെങ്കിലു മെത്രമാത്രം
സച്ചുമാണാ ക്കൊച്ചു കാവൽമാടം.

ശിശുഗണിതം

ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന
ഈ കമനീയമായ പുസ്തകം

ഒരണയ്ക്ക് എല്ലാ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ പക്കലും കിട്ടുന്നതാണ്.
ഓഡ്യർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ചെറുകഥ

പൂനിലാവിൽ

ഹാഫിസ്.

അവൾ ആരെയോ പ്രതീക്ഷിക്കുകയാണ്. ആ മാംസളമായ മാറിടം തുടിക്കുന്നു. ലാളിക്കപ്പെട്ടവാൾ അതു വെമ്പുന്നു. പൂനിലാവിൽ 'മറ്റൊരു കൊച്ചുനിലാവായി' അവൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അസ്വസ്ഥയായി അവൾ അല്പനേരം നടന്നു. വീണ്ടും കിടക്കയൊന്നു തട്ടിക്കുടഞ്ഞു വിരിച്ചു.

സമയംപോക്കുവാനായിഇല്ലസ്ട്രേറ്റഡ് വീക്കിലിയുടെ താളുകൾ മറിച്ചുനോക്കി.

ഇരുട്ടത്തോടെ ഗേറ്റു തുറക്കപ്പെട്ടു. ആ കാമിനിയുടെ കണ്ണുകൾ വികസിച്ചു എങ്കിലും അവൾ ഓടിയെത്തിയില്ല, ആഗതനെ സ്വീകരിക്കാൻ.

മന്ദം മന്ദം ആഗത അവളെ സമീപിക്കുന്നു. അവൾ പ്രണയകലഹം അഭിനയിക്കുകയാണ്. രണ്ടാളും മിണ്ടിയില്ല. ക്ഷമ നശിച്ചു അവൾ അതിഥിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

ലില്ലി ഞെട്ടിപ്പോയി. കാമുകനല്ല. സഹോദരി! അതും അർദ്ധരാത്രി. ഏകാകിനിയായി ഭർതൃഗൃഹത്തിൽനിന്നു എത്തിയിരിക്കുന്നു.

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ മാനസിക വ്യഥ കുറച്ചു ശമിച്ചപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു.

"എന്താ മേരിക്കുട്ടി, നീ തനിച്ചു?"

ആഗതയുടെ നെടിയ ലോചനങ്ങളിൽ നിന്നു രണ്ടുതുള്ളികണ്ണുനീർ അടർന്നുവീണു.

"അയ്യോ, നീ എത്ര ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. നിനക്കെന്തു പറ്റി കുഞ്ഞേ!

ഒരു ദീർഘശ്വാസം അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു.

"എങ്കിലും അയാൾ നിന്നെ തനിച്ചു ഈ രാത്രി—"

"എന്നെ അയച്ചതല്ല. ഞാൻ വന്നു."

"നിനക്കെന്താ കിറുക്കുണ്ടോ?"

"ഇല്ല. പാവത്തിന്റെ പാതാളത്തെ ഞാൻ ഭയന്നു. ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ പഴുതു കണ്ടില്ല. ഞാൻ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു."

"ഉം"

"ങാ എനിക്കറിഞ്ഞു കൂടാ ഞാനെന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു. ഞാൻ പറയാം."

ജനാലയ്ക്കരികിൽ രണ്ടു കസാലകളിലായി അവർ ഇരുന്നു. അംബരമദ്ധ്യത്തിൽ ചരിയ്ക്കുന്ന പനിമതിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു ആഗത തുടർന്നു.

"ദാ ആ വെണ്മതി എന്നെ ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിച്ചു. എന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു പാദങ്ങൾ വഴുതിപ്പോയി.

"നീ കള്ളം പറയുന്നു? എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നോ."

നറും നിലാവിൽ കാമുകന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ കാത്തിരുന്നലില്ലിക്കുട്ടി ഒരു ഞെട്ടലോടെ ചോദ്യം ചെയ്തു. "കാര്യം പറയൂ മേരീ!" അവൾ നിർബന്ധിച്ചു. "നീ ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ എത്ര കണ്ടു മാറിപ്പോയി. നിന്റെ നിജജീവനയനങ്ങളും വിടർന്ന കവിൾത്തടങ്ങളും

വരണ്ട അധരങ്ങളും നിന്നെ ഒരു വൃദ്ധയാക്കിയിരിക്കുന്നല്ലൊ. ഈ ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ എന്തുപറ്റി.

"ഞാൻ വാസ്തവമാണു പറഞ്ഞതു്. പൂനിലാവു് എന്നെ വഴിപിഴപ്പിച്ചു."

ഒരു വലിയ ചിരിയോടുകൂടി മേരി തുടർന്നു.

"എനിക്കു് ഒരു കാമുകനുണ്ടായി."

അല്പനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ അവർ പരസ്പരം തുറിച്ചു നോക്കി. അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കാനവർ ശ്രമിച്ചു.

മേരിയാണു് വീണ്ടും സംസാരിച്ചതു്. അവൾ പറഞ്ഞു.

"എനിക്കറിയാം എന്നെപ്പോലെ ഒരു ഭാഗ്യഹീനയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും കാരണം പറയുവാൻ ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു്. അദ്ദേഹം എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. വേണ്ടതെല്ലാം തന്നു. എന്നിട്ടും ഞാൻ വിശ്വസ്തയായിരുന്നില്ല ഇല്ല, ഞാനറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെയ്തതല്ല, സംഭവിച്ചു പോയി, കേവലം യാദൃച്ഛികമായി. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദൌർബല്യവും ഏകാന്തതയും ക്രൂരനായ്ക്കുന്നു് എന്നെ ആക്രമിച്ചു. ഞാൻ കീഴടങ്ങി."

"മുഖവുരകൂടാതെ നിവൃത്തികായ്യം പറയൂ" ലില്ലി അക്ഷമ പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

"ആഫീസിൽ നിന്നു തളർന്നു കഴഞ്ഞു കഴഞ്ഞു് അദ്ദേഹം എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും അന്തിയായിക്കഴിയും. തനിച്ചിരുന്നതോൻ മുഷിഞ്ഞു. ശൂന്യം പിടിച്ച ആ നാട്ടിൽ ഞാൻ വലഞ്ഞു. ഏകാന്തതയിൽപ്രകൃതി സൌകുമാര്യം എത്ര നാളാണു് ആസ്വദിക്കുക. നാട്ടുകാർക്കു് ഞാനൊരത്ഭുത വസ്തുവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയം എന്റെ മുൻപിൽ അർപ്പിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും എനിക്കതു് മതിയായില്ല. വൈവിധ്യമില്ലാത്ത ജീവിതം, ഞാൻ വെറുത്തു. എന്നും ഒരേ വാക്കുകൾ ഒരേ ചിട്ടയിലുള്ള പെരുമാറ്റം. ഒരു യുവതിയുടെ ഹൃദയവീണയിലെ തന്ത്രികൾ മീട്ടുവാൻ ആ പെരുമാറ്റം അശക്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒന്നു ശാസിച്ചെങ്കിൽ, എന്നെ വെറുക്കുന്നുവെന്നു ഭാവിച്ചെങ്കിൽ! അദ്ദേഹം എനിക്കു നൽകുവാൻ അശക്തനായി എന്നിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവനായിരുന്നെങ്കിൽ! മറക്കുവാനും പൊറുക്കുവാനും ഞങ്ങൾക്കു് എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

പക്ഷെ അതൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഭർത്താവും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ വീഞ്ഞു എനിക്കു മടുത്തു"

"ഇതെല്ലാം ബാലിശമാണു് മേരീ! പക്ഷെ നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾ അത്തരം ഒരു സ്വഭാവക്കാരായിപ്പോയി"—ലില്ലി പിൻതാങ്ങി

"എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ വഞ്ചിക്കണമെന്നു ഞാനാശിച്ചില്ല. പക്ഷെ അതു് അ

മായാവിലാപം.

മഹാത്മജിയുടെഅന്ത്യസംഭവത്തിൽ
കൈരളിയുടെ മനമുരുകിയ
ഒരു വിലാപ കാവ്യം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,
ഉള്ളൂർ എ. വേലായുധൻപിള്ള.

വില 10 ണ

കിട്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ—

കിതാബ്സ്ഥാൻ,
പാളയം, തിരുവനന്തപുരം.

ഉദയാ ബുക്സ്റ്റാൾ,
പൂജിമൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

ങ്ങനെ സംഭവിച്ചുപോയി. സ്നേഹമുണ്ടായിട്ടില്ല. മതിയായ കാരണമുണ്ടായിട്ടുമല്ല. ഏകാന്തതയുടെ തെരുപിടിക്കലിൽ പൂനിലാവിന്റെ മാദകലഹരിയിൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുപോയി.

കഴിഞ്ഞ വ്യാഴാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷുരകത്തിൽ ജോലിത്തിരക്കുള്ള ദിവസമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലസുഹൃത്തു ഞങ്ങളുടെ അതിഥിയായിവന്നു.

ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചു, വിവിധവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു. അതിൽ ഞാനപകടം കണ്ടില്ല. ചായ കഴിഞ്ഞയാൾ മടങ്ങിപ്പോയി. മറ്റൊരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാനെത്തുമെന്നു പറഞ്ഞു.

അയാൾ വന്ന ഒരു ഒഴിവു ദിവസം ഭർത്താവും അദ്ദേഹവും കളിച്ചു, ചിരിച്ചു വിനോദിച്ചു.

എനിക്കു് അസൂയതോന്നി. എന്നോടു് ഒരു വാക്കുപോലും പറയാൻ സമയമില്ലാത്ത ഭർത്താവു് എങ്ങനെ മൂന്നു മണിക്കൂർ ചിലവഴിച്ചുവെന്നു്.

പൂനിലാവു് കിടക്കയിലും മുറ്റത്തും പതഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന രാത്രി അതിഥി അട്ടത്തമുറിയിൽ ഗാഢനിദ്രയിലാണ്ടു ഭർത്താവു് കസാലയിൽ ക്രൂനിക്കുടിയിരുന്നു എഴുതുകയാണു് ആധാരത്തിന്റെ പുറത്തു് രജിസ്റ്റേഷൻ കൈപടയിൽ.....

"നല്ല നിലാവു്" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഉം" ഒരു മൂളൽ

ഞാൻ മുറ്റത്തിറങ്ങിഏതാനുംനിമിഷം ആ പൂനിലാവിൽ നടന്നു ജനാലയ്ക്കരികിൽ മിന്നുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകൾ." എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു കൊള്ളാൻ പാഞ്ഞു. അതിഥി നിന്റെ പെരുമാറ്റം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഞാൻ ഉറക്കറയിലേയ്ക്കു് മടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കടന്നു പിടിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞു:—

"മതി."

"പോരാ" പരുഷമായ മറുപടി."

"ഇനിയും പത്തെഴുപതുണ്ടു്."

"നമുക്കു് മുറ്റത്തല്പം നടക്കാം നല്ല നിലാവു്."

"നീയിങ്ങനെ അലട്ടരുതു്. എനിക്കു് ജോലി തീർക്കണം."

"ആ നിശയുടെ മാധുര്യം അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെടുകയാണു്" പൂനിലാവിൽകളിച്ചു പ്രകൃതി. യക്ഷികഥകളിൽ മാത്രം കാണുന്ന മധുചന്ദ്രിക വെൺപട്ടിലെന്നോണം മുടൽമഞ്ഞിൽ പൊതിഞ്ഞ കൽക്കരു, കളകളം പെയ്യുന്ന കാട്ടരുവി, കവിതനിറഞ്ഞ ആ പരിസരം എന്റെ വികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തി. അദ്ദേഹം കേവലം ശുഷ്കമായ ഭൗതികചിന്തയിൽ—

"ഈ നല്ല നിലാവു നിന്റെ സ്മരണകളെത്തട്ടിയുണർത്തുന്നു."

ഞാനാകസാലയുടെ കൈവരിയിൽ കയറിയിരുന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

എന്റെ ഹൃദയം ഒരു ചുംബനത്തിനു് യാചിച്ചു. അദ്ദേഹം ചോദിക്കുകയാണു്.

"നല്ല നിലാവു് ആകർഷണീയമായതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ ചുംബിക്കണമോ?"

അട്ടത്ത ദിവസം ഉച്ചക്കുണ കഴിഞ്ഞു ഒരു നോവലുമെടുത്തു് ഞാൻ ശയനമുറിയിലേക്കു പോയി. എനിക്കു വായിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഹൃദയം എന്തിനോവേണ്ടി കേഴുന്നുവെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ശൂന്യത നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിനു ഒരു പ്രോജ്ജ്വലനം ആവശ്യമായിത്തോന്നി. എത്രനേരം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുവെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. മാദകമായ പൂനിലാവിൽ കമിതാവിന്റെ കരവലയത്തിനുള്ളിൽ അമർന്നു് ആത്മാക്കൾ പരസ്പരം പിണയുന്ന മധുരചുംബനങ്ങളിൽ സപ്തസ്വരാനുഭൂതി

നേടുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം കൊതിച്ചു. കാരണമില്ലാതെ ഞാൻ കരഞ്ഞു.

മൃദുവായ ഒരു കാൽപ്പെരുമാറ്റം എന്നെ ഉണർത്തി. അനുകമ്പനിറഞ്ഞ വീക്ഷണത്തോടുകൂടി ആ കലാകാരൻ വാതിൽമൂൽ നിൽക്കുന്നു.

"എന്താ കരയുന്നത്?" സഹതാപപൂർവ്വം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഞാനെന്താണു പറയുക.

കിടക്കയിൽ വന്നിരുന്ന് എന്റെ നെറ്റിത്തടം അയാൾ തലോടിയപ്പോഴും ഞാൻ പ്രതിഷേധിച്ചില്ല.

"ഒരെളിയ സുഹൃത്തിന്റെ സഹായം" അയാൾ വികാരനിർഭരമായ സ്വരത്തിൽ മൊഴിഞ്ഞു.

ഞാനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. അയാൾ യാതൊ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഞാൻ മൂകയായിരുന്നു. വാതിൽമൂൽ ചെന്ന അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി; ഒരു നിമിഷം പകച്ചു നിന്നിട്ട മടങ്ങിവന്നു.

"ഞാൻ പാപിയായി. എന്റെ ഭർത്താവിനെ വഞ്ചിച്ച കുറ്റത്തിക്കുട്ടിയല്ല. അതങ്ങനെ സംഭവിച്ചു പോയി.

ഇന്നു രാത്രി അയാൾ വീണ്ടും വരും. ഭർത്താവ് ഔദ്യോഗികാവശ്യം പ്രമാണിച്ചു പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പോയിരിക്കുകയാണു്. അയാൾക്കെതിരായി വാതിലടയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ അശക്തയാണു്. പ്രതിഷേധിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. നിഷേധിയ്ക്കാനാവാത്ത ഏതൊരു ആ കലാകാരനിലുണ്ടു്.

സോദരീ! ഞാനൊരിക്കൽ പാപിയായി. ഒരിക്കൽ കൂടി അതിനു ഞാൻ തയാറില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ വീണ്ടും അതുചെയ്തുപോകും. പരിസരം നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു. രക്ഷനേടുവാൻ പഴുതുനോക്കി ഞാൻ ആ രംഗത്തിൽ നിന്നും ഓടിയെത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ഇതു തെറ്റായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഞാൻ വന്ന ഒരു തെറ്റിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻവേണ്ടിമറ്റൊരുതെറ്റു്."

അവൾ നിർത്തി. ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി ലില്ലി പറഞ്ഞു.

"സോദരീ! നാം പലപ്പോഴും സ്നേഹിയ്ക്കുന്നതു വ്യക്തിയെയല്ല, സ്നേഹത്തെയാണു്. സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ മൻപിൽ നാം കീഴടങ്ങിപ്പോകുന്നു.

അറിയിപ്പ്.

2919

സമസ്ത കേരള ജ്യോതിഷ പരിഷത്തിൽനിന്നും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള

ജ്യോതിർദ്ദീപിക

എന്ന ഞങ്ങളുടെ അഭിനവപഞ്ചാംഗം അവിചാരിതമായുണ്ടായ പ്രസ്സ് തകരാറുകൊണ്ടു് ഇക്കൊല്ലം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിൽ നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കയും—അടുത്ത കൊല്ലം വളരെ നേരത്തെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണെന്നുമുള്ള വിവരം മാന്യമഹാജനങ്ങളെ അറിയിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

റെഡ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

ക്ഷമാപണം

കെ. പൊന്ന്യം. 2919

വിസ്മരിക്കുവാൻവേണ്ടി
ശപഥം ചെയ്യേണ്ടാല്യം
വിസ്മയിപ്പു ഞാൻ നിന്നെ
യോർക്കുവ ജാതമോദം.
മുഴുകാതിരിക്കുകയില്ല
നിൻകണ്ണീരെന്നി-
ലിഴുകിപ്പിടിക്കുന്ന
ചേതന ചലിക്കുമ്പോൾ.
ഈയവിശ്വാസത്തിൻറെ
യാവരണാലിംഗനം
ഞാനവസാനം ദീനം
വെടിഞ്ഞു കൈ കൂപ്പട്ടെ!
വേദനാജനകമാ-
ണിപ്പരീക്ഷണമെന്ത
പൂവിനെക്കൊട്ടുകാരറാൽ
ഞാൻ ചതിക്കുവാൻ നോക്കി
... .
കുറവൊക്കെയുമേൽക്കാ-
നൊരുങ്ങി നിന്നീടും ഞാൻ
കുണ്ഠിതനാണിപ്പൊഴും
മാപ്പെനിക്കേകു സഖീ.
ഞാനെത്ര സഹിച്ചെന്നോ?
വീർപ്പുമുട്ടുമെൻ പ്രാണൻ
ഗാനത്തിനെത്രയോളം
തുടിച്ചു പിടച്ചെന്നോ?
സ്മരണയ്ക്കതീതമ-
ല്ലാത്തൊരസ്വസ്ഥതിൻറെ
സമയം സമാഗത-
മാക്കണമിനിയും നാം.

ഈയാംപാറ

അനായർ, എ. ആർ. തങ്കപ്പൻ

എന്തിനാണീയാംപാറേ! ജ്വലിക്കും ദീപത്തിൽ നീ
വെന്തുവെണ്ണീറാകുന്നതിഹിധം, കഥിച്ചാലും?
ഇല്ലയോ നിനക്കുള്ളനന്മയും സഹോദര-
രില്ലയോ വൃഥാ ബലിയെന്തിനായ്പ്പിടിപ്പു നീ?
കേവലം ദുഃഖിതമായ് നിന്നിടും പൂമേനി ഹാ!
ഭൂവിലാണ്ടിടുമ്പോളുന്മനം തകരുന്നു.
എങ്ങുനിന്നിങ്ങോട്ടേയ്ക്കു ക്രൂരനിയതിയെന്നെ
മംഗലാകൃതേ! വിപത്തെന്ന വഹ്നിയിലാഴ്ത്താൻ?
സാഹസമതുരതരമെന്തുടപ്പിപ്പേ! സം-
മോഹമീ നിനക്കില്ലേ ദീർഘായുഷ്മാനായ് വാഴാൻ?
അന്നൊരുദിനം രവിൽ വന്നൊ ചൊരിഞ്ഞപ്പോൾ
വന്നു നീയെൻ പുസ്തകത്തിന്നകത്തയത്നം
കാലചക്രം തിരിയുംപോലെ ഞാൻ പേയാകയും
ചേലേവേ മരിച്ചുപ്പോം നീയതിന്നിടയ്ക്കായി
മർത്ത്യചാപല്യത്തെയും പഴിച്ചു നിമേഷങ്ങ-
ളോർത്തു മൃത്യുവിന്നിരയായി നീ ധൃതിപ്രായം.
അന്നു ഞാൻ നിനച്ചുനിന്നന്തരംഗമരങ്ങേം
അന്ധകാരഗുഹയ്ക്കുമായ് പിൻതിരിഞ്ഞിടുന്നേരം.
വീണ്ടുമപ്പുറങ്ങൾ താനോരോന്നായ് മറിച്ചുപ്പോൾ
കണ്ടു നിന്നെ ഞാനതിൽചേർത്തുമാം ചിത്രംപോലെ
മാത്രമല്ലഭികാമ്യമാകുമൊരുബോധന-
സ്തോത്രമെൻ ഹൃദയത്തിലാനന്ദഹർഷം നൽകി.
ജീവന്നാടകത്തിൻറെ യന്തരംഗമിതാണെ-
ന്നേവമാ ഗ്രാനംകേട്ട ഞാനമിങ്ങിരുന്നുപോയ്,
നന്മതൻ സാചിവ്യമേ! നിൻ ഹൃയേവും പുനർ-
ജന്മമിങ്ങടുത്തിതേ യിന്നമിങ്ങെത്തിടുവാൻ.
തൊടുതാനന്തരച്ചുപോയ് മാപ്പുയാചിക്കുന്നിതാ
ഉറവർ നിങ്ങൾക്കില്ലുതെല്ലുമേ പുനർജ്ജന്മം
സച്ചരിതരേ! നിങ്ങൾ ത്യാഗമാലപിച്ചിട്ട.
കൊച്ചുഗായകരിലില്ലതുതിരയെം.
അന്ധകാരത്തിൽ ലോകം തപ്പുമായ് കഴിയുമ്പോൾ
വെന്തുവെണ്ണീറാകുമീ നീതാൻ യഥാർത്ഥ്യഗീ
ആത്മചൈതന്യത്തിൻറെ ദിവ്യതേജസ്സേ! നിന-
ക്കാത്മനിർഭരമഭിനന്ദനം കൂപ്പുകൈയ്യൽ.

രണ്ടാറാം

ടി. കെ. വി

1

യാതൊരോമലാൻ കൺമണിതൻ മുന്നിൽ
നിന്നുചന്ദ്രികതൂകിയിരുന്നുവോ,
ആ മനോഹരിയുടെ തിലകയാ-
മാമയംപൂണ്ടുകഴിഞ്ഞിതെൻമനം!
നഷ്ടവീര്യനായ്ഞാനന്ധകാരത്തിൽ
പെട്ടുനട്ടംതിരികയാണോമനേ!
നീയുംപൂനിലാവായിരിയുവാൻ
ഞാൻ മുകിലിച്ചുവസിക്കയാണോമനേ!
വെൺമതിപോയിമാഞ്ഞുകഴിയവേ
ആരിതന്നഴൽചൊല്ലുവതെങ്ങനെ?

2

പക്ഷേ,നിന്നെനിൻവീട്ടുകാർമാറിയെ-
ന്നക്ഷിയിൽപെടാതേറംഗ്രഹിക്കുവാൻ,
മാന,മല്ലധനവുംകുലീനത
യൊക്കെയുള്ളോരുഭോഗ്യവാനേകുവാൻ,
ഭാഗ്യംചെയ്തോരിടത്തിനെ നിൻപദ-
പ്പൂവിരിച്ചൊരുസപ്തിമായ്മാറുവാൻ,
പുണ്യംചെയ്തൊരുപുരുഷനെ നീയും
പൂതസംഗീതധാരയിൽ മുക്കുവാൻ.
ഒന്നുചിന്തിക്കിൽ നല്ലതുതന്നെയാ-
ണിന്നുപോയിമറഞ്ഞതെന്നോമൽനീ.

ഞാനശക്തനാണെന്നതാണെന്നിലും
മീതെയായേറെനിസ്വനുമാണുഞാൻ!
നീയുംവെൺമതിമാലിന്യമേറുവാൻ
പോരുമൊരുകളങ്കവുമാണുഞാൻ!
ഒന്നുചിന്നിക്കിൽ നല്ലതുതന്നെയാ-
ണിന്നുപോയിമറഞ്ഞതെന്നോമൽനീ!
ഓമലാളെനീയെങ്കിലും സൗഭാഗ്യ-
സീമയിങ്കൽ വിലസിവസിക്കുക.
അല്പനാമെന്റെ പേരോടുചേർത്തതാ
കല്പനാമമുരക്കാതിരിക്കട്ടെ!

3

എന്തിനീവകതിരുചൊല്ലിക്കരയുന്നു
പന്തിയില്ലാതെനീയെൻഹൃദയമേ?
എന്തുസത്യമാണാശിച്ച നീ വൃഥാ
സന്തമസിക്കുവാൻ മന്നിൽ ഗ്രഹമാകെ!
അന്യസൗഖ്യത്തെകാമിച്ചുകൊണ്ടു നീ
സ്വന്തകാമംത്യജിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക;
കൺമതില്ലയോനിൻമുന്നിലെത്രയോ
കാര്യകർത്തവ്യനിന്നു വിളിക്കുന്നു!
ഭോഗം, പന്തണിമാറിനാൽപ്പർചിക-
രത്തിനാൽ, കനകനൂപുരത്താലുമേ
മോടികൂട്ടുമടയാടചാർത്തിയും
മന്മനെന്നനടയാലുമങ്ങനെ
മാടിമാടിയിളിക്കിലും നിൽക്കാതെ
ചെല്ലുചെല്ലുനിൻതാപരിധിയിൽ!
ഭോഗമല്ലൊരോരീയുദ്ദേശം,
ത്യാഗമല്ലല്ലിനമുടപ്പെതുകം!

എല്ലാ ഷാപ്പുടമസ്ഥന്മാരും അവശ്യം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു.
LABOURER'S ATTENDANCE REGISTER
മറ്റു പഞ്ചാംഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ കൂടുതൽ വിഷയങ്ങളും
ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും, ശ്രീ. തകഴി കെ. രാമവാര്യർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ
1126_ാമാണ്ടത്തെ പഞ്ചാംഗം
വില്പനയ്ക്കു തയ്യാർ.
റൈയ്യാർപ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം

ഇൻഡ്യൻ കലകൾ

ചെറുവയ്ക്കൽ നാഗപ്പൻനായർ

ഏതൊരു ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും പ്രത്യേകസംസ്കാരം തജ്ജനതയുടെ കലാഭിരുചിയിൽ നിന്നാണ് ശരിക്കു സ്പഷ്ടമാകുന്നത്. ലോകത്തിന്റെ മറ്റു കോണുകളിലെല്ലാം ജനങ്ങൾ കിരാതപ്രായന്മാരായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇൻഡ്യയിലെ പൂർവികന്മാർ തപോവനങ്ങളിലും നദീസൈകതങ്ങളിലും ഇരുന്നു വേദോപനിഷത്തുകൾപാരായണംചെയ്ത് ആത്മശുദ്ധി വരുത്തുകയായിരുന്നു. * ചരിത്രത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ ചെന്നെത്തിയതും എത്താത്തതുമായ കാലത്തെ മാനനീയമായ ഒരു സംസ്കാരപാരമ്പര്യമാണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നു ന്യായമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. മോഹൻജോദാരോവിലേയും ഹരപ്പായിലേയും ഗവേഷണഫലമായി കണ്ടു കിട്ടിയിട്ടുള്ള കലാരൂപങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്കു നമ്മുടെ പൂർവസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു് ശരിക്കു പഠിക്കുവാനുണ്ടു് എന്നാൽ കാലത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ഒഴുക്കിനാൽ ഭാരതസംസ്കാരത്തിൽ പല കലമ്പുകളും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ഇന്നു് അതിന്റെ ആത്മസത്തയുടെ തിളക്കം മങ്ങിയാണ് കാണുന്നതെന്നു് വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഏകദേശം കഴിഞ്ഞ അരശതാബ്ദക്കാലമായിനമ്മുടെ പിതാമഹന്മാരിൽനിന്നും, തൊട്ടടുത്ത സമകാലികന്മാരിൽനിന്നും, നമുക്കു കിട്ടിയ സംസ്കാരം ഭാരതീയകലകളുടെ വിമർശനം ഏതാണ്ടൊരു കഴഞ്ഞപ്രശ്നത്തിൽ തള്ളിയിടുകയെന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനു തികച്ചൊരു ശുദ്ധീകരണം അനിവാര്യമായി വന്നുകൂടുന്നു. വിമർശനത്തിന്റെ അടിത്തറ തട്ടിപ്പൊളിച്ചു കെട്ടുക എന്നതു് ഏതാണ്ടു് ഉത്തരക്കടലാസ്സുകൾ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്.

പുനഃപരിശോധനയിൽ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കേണ്ടതിനാൽ പ്രഥമപരിശോധകൻ കുറവാളിയായ ത്തീരാൻ ഇടയുണ്ടു്. അതിനെ തുടർന്നു് അയാൾ ശിക്ഷാർഹനായും തീർന്നേക്കാം. കലയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും പരിശോധനയിൽ

---

* ഉപനിഷൽക്കാലത്തു് യവനപരിഷ്കൃതിയും അത്യുന്നതമായ നിലയിലാണിരുന്നതു്. ഈ ആര്യപരിഷ്കാരത്തിനേക്കാൾ ബഹുസഹസ്രവർഷക്കാലത്തെ പഴക്കം ഈജിപ്തിലേയും മേസപ്പട്ടോമിയായിലേയും സംസ്കാരത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. സിന്ധുതടസംസ്കാരമാകട്ടേ ഇവയൊക്കെയേയുംകാൾ മേന്മയേറിയതും ഏഴായിരത്തിൽപരം വർഷക്കാലത്തെ പഴക്കമുള്ളതുമായ ദ്രാവിഡസംസ്കാരമാണ്. ക. പ.

ഏർപ്പെട്ടുന്ന ഒരാളിനും ഈ തരത്തിലുള്ള ചില വിഷമതകൾ തരണം ചെയ്യേണ്ടതായി വരും.

ലോകത്തിലെവിടെയും കലാവിദ്യയെപ്പറ്റിയുള്ള അത്ഥ്യുന്നതങ്ങളായ സാമാന്യവാദങ്ങൾ എതിർക്കപ്പെടുകതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ മിക്കവാറുമുള്ള സ്വതന്ത്ര രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസ്തുതവാദം വ്യക്തിഗതമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം വിഭിന്നമായ രീതിയിലാണു് ഇൻഡ്യയിലെ കാര്യം. നാം വിദേശീയരാൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടവെങ്കിലും കലാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രമായിത്തന്നെ ചിന്തിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരുടെ സംസ്കാരം നമ്മിൽ കുത്തിവച്ചതിന്റെ ഫലമായി രാജ്യരേണകാര്യങ്ങളിൽ ഏതാണ്ടൊരു പ്രതിഭിപ്പു തന്നെയാണു് കണ്ടിരുന്നതെങ്കിലും കലാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ തികച്ചും അനാരോഗ്യത്തിന്റെ വിളച്ചു് ദൃശ്യമായിരുന്നു. രാജ്യരേണകാര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ പാരതന്ത്ര്യം നീങ്ങിയതിനാൽ "സ്വതന്ത്രമനസ്സു്" സൃഷ്ടിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ അവശ്യം വേണ്ട പരിപാടികൾ കൈക്കൊണ്ടു് കലയുടെ സൃഷ്ടിയിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചുപോയി.

പടിഞ്ഞാറെ വെട്ടിത്തിരുത്തു് തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപേതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും യൂറോപ്യൻദേശീയത്തിന്റെയും ഭാരത കലകളിൽ ഉള്ള അതിപ്രസരം ഏതുനിലയിൽ, ഏതു തരത്തിൽ, എന്നു് വിശകലനം ചെയ്തു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് സമീചീനമെന്നു തോന്നുന്നു.

കാക്ക മുണ്ടിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഇറച്ചിക്കഷണം തട്ടിയെടുക്കുന്നതിനു കുറുക്കൻ സ്വീകരിച്ച നയം തന്നെയാണു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആദ്യം ഇൻഡ്യാക്കാരോടു കൈക്കൊണ്ടതു്. ഏലിസബത്ത് റാണി അക്ബറിനയച്ച കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ മാനം മുട്ടെ വാഴ്ത്തിയിരുന്നതായി കാണുന്നു. കച്ചവടത്തിനുവേണ്ട താങ്ങുംതണലും കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു്, ഒടുവിൽ ലോകത്തെ മികച്ചൊരു സംസ്കാരം കൂടികൊണ്ടിരുന്ന ഭാരതത്തിൽ വന്നിറങ്ങിയ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിക്കാരുടെ വീക്ഷണകോണിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അവർ കൈക്കൊണ്ടനയം തികച്ചും സാധാരണവും സ്തുത്യർഹവും തന്നെയാണു്.

ഹൈന്ദവധർമ്മത്തേയും ഭാരതീയകലകളേയും പറ്റി അതിസ്തുതി നടത്തിയ ഇംഗ്ലീഷുകാർതന്നെ ഇൻഡ്യൻ രാജാക്കന്മാരെ ചതിപ്രയോഗത്താൽ തമ്മിൽത്തല്ലിച്ചു് സ്വന്തം കാലൂന്നി നില്ക്കാൻ അല്പമിടം കിട്ടിയപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ സംസ്കാരത്തെ ലജ്ജാവഹമായ വിധത്തിൽ നിന്ദിക്കുകയും പഴിക്കുകയും ആണു് ചെയ്തതു്. മെക്കാളിയുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഇൻഡ്യയിൽ തഴച്ചുകൊഴുത്തു വളർന്നുനിന്നിരുന്ന സംസ്കൃതത്തിലേയും അറബിയിലേയും സാഹിത്യാലങ്കാരികം പിഴുതുമാറ്റപ്പെട്ടു് തൽസ്ഥാനത്തു് ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യം നട്ടുനനക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിലും ഹൈന്ദവ മുസ്ലീം വിജ്ഞാന ഭണ്ഡാഗാരത്തെപ്പറ്റി അതിരറ്റ മതിപ്പുള്ളവരുണ്ടായിരുന്നു അവരിൽ "വില്യംജോൺസ്", ഫ്രാൻസിസ് ഹേമാൻ, വിൽസൺ, സർ ജാൺമിക്കൻ" എന്നിവരുടെ നാമധേയങ്ങൾ പ്രത്യേകം സ്മരണീയങ്ങളാണു്. ക്രൂടാതെ "കോൾബ്രൂക്ക്, കെയ്വൽ, മാക്സ് മുള്ളർ, എഡ്വിൻ ആർനോൾഡ്" എന്നിവർ ഇൻഡ്യൻ സംസ്കാരത്തി

ന്റെ മഹിമയെപ്പറ്റി യൂറോപ്പിലെയും അമേരിക്കയിലെയും പ്രധാന സർവ്വകലാശാലകളിൽ ചെന്ന് പ്രഗല്ഭങ്ങളായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇൻഡ്യക്കാരോട് കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന അടിമത്ത മനോഭാവത്തിന്റെ തിരിച്ചടിയാണ് 1857-ലെ ശിപായിലഹളയായി രൂപം പ്രാപിച്ചത്. അതേ സമയത്തു തന്നെയാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ Industrial revolution തുടങ്ങിയതും അപ്പോഴേയ്ക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇൻഡ്യൻ തുണിത്തരങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതി നിരോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തോളം നിലനിന്നു വന്നിരുന്ന ഇൻഡ്യൻ കരകൌശലത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം ഛേദിക്കപ്പെട്ടു. ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗാന്ധിജി സ്വദേശിപ്രസ്ഥാനം അവതരിപ്പിച്ചു് നൂലുനൂല്പ് എല്ലായിടത്തും പ്രചരിപ്പിച്ചെങ്കിലും അന്നുണ്ടായ വിടവ് ഇനിയും നികത്തപ്പെടാതെ തന്നെയാണ് കിടക്കുന്നതു്.

ചരിത്രകാരനും നിരൂപകനുമായ വിൻസെന്റ്സ്മിത്തു് A. D 300-നുശേഷമുള്ള ഇൻഡ്യൻ കലകളെ പൊതുവെ ഖണ്ഡനപരമായിട്ടാണ് വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ബംഗാളിലെ കലാവിദ്യാർത്ഥികൾ മനുഷ്യാവയവങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിലും രൂപീകരണത്തിലും ഗ്രീക്കിലേയും ഇറാലിയിലേയും മാതൃകകളെയാണ് മൂലബിംബമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതെന്നു കൽക്കട്ടായിലെ കരകൌശലാശാലപ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന ഹാവേൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ശിക്ഷണരീതി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പാരമ്പരാഗതമായ വാസനയെ മുരടിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുവാന്നതു്. അനുകരണീയങ്ങളായ പല പുരാതന കലാസൃഷ്ടികളും പുരാതനവസ്തുഗവേഷണക്കമ്മറിക്കാർക്കു് ഇന്നേയ്ക്കും അജ്ഞാതമാണു്. പുരാതന ഇൻഡ്യൻ കലാസൃഷ്ടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബഹുബാഹുക്കളുള്ള ദേവന്മാരുടെയും ദേവതമാരുടേയും ചില വികൃതരൂപങ്ങളും കണ്ടെത്താമെന്നുള്ളതാണു്.

പ്രസ്തുത വികൃതിത്തരങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമായി വിമർശിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ തൊട്ടയൽനാട്ടുകാരായ പല കലാകാരന്മാരിലും ഇൻഡ്യൻ കലകളെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പിനു് അല്പമൊരു തഴ്ച കണ്ടുതുടങ്ങി.

ഇൻഡ്യൻ കലകളുടെ ഭാവി എന്തെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരം നല്കുകയാണു് അടുത്ത കർത്തവ്യം. ഇൻഡ്യൻ കലകളിൽ പ്രസ്ഫുരിച്ചുകാണുന്ന ജീവാംശം മനുഷ്യന്റെ ജീവിതരീതി കലക്കി മറിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട പ്രചോദനം നൽകുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. കലാസൃഷ്ടിയിൽ വ്യക്തിതത്വം തികച്ചും തലയെടുത്തുതന്നെ നില്ക്കണം. ഏതൊരു പഠിതാവിനും തന്റെ കലാരൂപം ഒരു പ്രത്യേകസംസ്കാരത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാവുകയും വേണം ഇൻഡ്യൻ നഗ്നകന്യകൾ കൈകൊണ്ടു ചിത്രീകരിക്കുന്ന താമരപ്പൂവിന്റെ ചിത്രണപാടവം അന്യകലാകാരന്മാരിൽ കണ്ടെത്താമെന്നുള്ളതല്ല.

ഈ. ബി. ഹാവേൽ, ഗ്രീക്കിലേയും റോമിലേയും കലാരൂപങ്ങളെ അപ്പടി പകർത്തുന്ന ഇൻഡ്യൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രീതിമാറ്റി പകരം അജന്തായിലെയും ബാഘിലെയും രീതികൾ അനുകരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അനന്തരം ജെമിനി റോയിയും, അമൃതചെർഗിലും തങ്ങളുടെ കലാസൃഷ്ടിയിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. കൽക്കട്ടായിലെ ഇന്നത്തെ കലാ

ആരോഗ്യപംക്തി

ഒരു വിചിത്രപ്രശ്നം.

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്.

ശാസ്ത്രം (science) വളരെക്കുറെ പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്ന ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലേക്കു നാമിപ്പോൾ പ്രവേശിച്ചിരിയ്ക്കയാണല്ലോ. സയൻസിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെ യഥായഥം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി രോഗനിർണ്ണയത്തിലും ക്രിയാക്രമത്തിലും ഇന്നു ചികിത്സാരീതി വളരെ മുന്നോട്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അതുമൂലമുള്ള ആരോഗ്യവും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടാവണം എന്ന പ്രതീക്ഷ കേവലം അസ്ഥാനത്തിലല്ലല്ലോ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ നാമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ, കഴിഞ്ഞ ഒരു തലമുറക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ വെല്ലുവിളിയ്ക്കുമാറ് അനാരോഗ്യം പടർന്നുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാം. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ സ്വാഭാവികാവസ്ഥയാണു രോഗം എന്നു തോന്നിക്കുമാറ് ആരോഗ്യം അത്ര അസാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയചികിത്സയ്ക്കുള്ള സകല സജ്ജീകരണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ടുള്ള മദിരാശി പട്ടണത്തിലെ ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സിനു താഴെയുള്ള യുവാക്കളിൽ എൺപതു ശതമാനം പേർക്കും ക്ഷയരോഗം പിടിപെടത്തക്ക ശരീരസ്ഥിതിയാണുള്ളതെന്നു് ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിൽ ക്ഷയരോഗംമൂലം സെക്കണ്ടിൽ ഒരാൾ വീതം മരിക്കുന്നുവത്രേ. മറ്റുരോഗങ്ങളും പറയാനില്ലാത്തവണ്ണം വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരസ്പരം യോജിക്കാത്ത രണ്ടു പ്രസ്താവനകളാണിവയെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഒരു വിചിത്രപ്രശ്നംപോലെ, സമ്പത്തിന്റെ നടുക്കു ദാരിദ്ര്യമനുഭവിയ്ക്കുക എന്നപോലൊരു വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത വാസ്തവം നമ്മെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കാരന്മാർ ക്രുടിച്ചേന്നു പുതിയ പുതിയ രീതികൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവരികയാണു്.

നാം സ്വതന്ത്രരായിത്തീർന്നു. ഇനി ഇവിടത്തെ യൂറോപ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരീതിപാടെ മാറേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചുപോയി. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇൻഡ്യൻ കലകൾക്കും സാഹിത്യത്തിനും സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കാനുള്ള ഒരു കഴിവുണ്ടാകയുള്ളു. സ്വന്തം ജന്മഭൂവിന്റെ മണ്ണിലും വായുവിലും ആയിരിക്കണം കലാവാസനകളെല്ലാം പരിപുഷ്ടമാകേണ്ടതു്. നമുക്കഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യം നമുക്കുണ്ടു്. അതു് ഇപ്പോൾ നിദ്രാവസ്ഥയിലാണു്. തട്ടിവിളിച്ചു് ഉണർത്തിവിടുക. ഇതു ഭാരതീയരായ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും കർത്തവ്യമാണു്. വിദൂരമല്ലാത്ത ഒരു ഭാവിയിൽ തനി ഭാരതീയ കലകളുടെ വിജയപതാക പാറിപ്പറക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കാം.

ഗവമ്മെണ്ടിനെക്കൊണ്ടാവുന്നതു ചെയ്തിട്ടു പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ ശോചനീയത വർദ്ധിക്കുന്നതേ ഉള്ളു ഈ വിചിത്രപ്രശ്നത്തിനു ഒരു സമാധാനം കാണുവാനുണ്ടായെന്നു ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക.

നാമാരുംതന്നെ രോഗത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരല്ല. കഴിയുമെങ്കിൽ നാമതിനെ ഒഴിച്ചുകളയുവാനേ ശ്രമിക്കു. നമ്മുടെ എല്ലാ വരുടെയും ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സുഖമാണു്. എന്നാൽ ഓരോ നിമിഷവും ആ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ സുഖമെന്തെന്നോ, അതെങ്ങനെ ലഭിക്കുമെന്നോ നമുക്കൊരു ബോധവുമില്ല. ഉന്നതബുദ്ധിശക്തികൂടി ജീവിതത്തിൽ പരമപ്രയോജനമായ ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടത്ര ജ്ഞാനമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പ്രാപഞ്ചികങ്ങളായ ബാഹ്യവസ്തുക്കളിലാണു സുഖമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു നാം നമ്മുടെ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ വിഷയലമ്പടങ്ങളാക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഭക്ഷണാദികളിൽ താൽക്കാലികതൃപ്തിയെ പരിഗണിച്ചു് ആരോഗ്യപരങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ അതിലംഘിക്കുന്നു. ഇത്തരം നിയമലംഘനങ്ങളുടെ ശരീരിക പ്രത്യാഘാതമാണു് രോഗം. ദാഹിക്കുമ്പോൾ വെള്ളംകുടിയ്ക്കുക, വിശക്കുമ്പോൾ ഉണ്ണുക എന്ന പ്രാഥമികമായ ആരോഗ്യനിയമത്തെ പാലിക്കുന്നവരായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്രപേരുണ്ടാകും? കാലത്തു് എഴുന്നേറ്റ ഉടനെ കാപ്പി കുടിക്കുന്നതു ദാഹം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനാണോ? ദാഹമില്ലാത്തപ്പോൾ നമുക്കു ശുദ്ധജലത്തിൽ പോലും സക്തിയുണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷെ കാപ്പി മുതലായവയാകട്ടെ അവയിൽ അന്തർല്ലീനങ്ങളായ വിഷാംശങ്ങളുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു് ആസക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കാപ്പിയോ ചായയോ മറ്റോ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് അതാതു സമയത്തു് അതാതു ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ദാഹമല്ലല്ലോ അനുഭവപ്പെടുക. ചിലർക്കു ചായ കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ തലവേദന അനുഭവപ്പെടുന്നു. അതു കേവലം ജലപാനംകൊണ്ടു ശമിക്കുന്നുമില്ല. അതുപോലെ വിശപ്പല്ല നമ്മുടെ ഭക്ഷണകാലത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു. ജോലിത്തിരക്കിനിടയിൽ നമുക്കു വിശപ്പിനെക്കുറിച്ചു കാത്തിരിക്കുവാൻ സൌകര്യപ്പെടുകയേ ഇല്ല. വിശന്നാലും ഇല്ലെങ്കിലും നാഴികമണി നോക്കി എന്തെങ്കിലും കഴിയ്ക്കുക എന്നതായിട്ടുണ്ടു നമ്മുടെ സമ്പ്രദായം. അതുപോലെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഗുണത്തിനേക്കാൾ സമയത്തിനെ മുൻനിർത്തിയാണു നമ്മുടെ ജീവിതം. സ്വാദു് അമിതഭക്ഷണത്തിനു കാരണമാകുന്നു. കാലം തെറ്റി, അളവിൽ മനസ്സിരുത്താതെ, ഗുണം കുറഞ്ഞ ഭക്ഷണമാണു മിക്കവാറും നമുക്കു കഴിയ്ക്കുണ്ടായി വരുന്നതു്. ഇതാണു് രസനേന്ദ്രിയത്തിന്റെ കഥ. ഇങ്ങനെ മറ്റിന്ദ്രിയങ്ങളേയും വേണ്ടപ്രകാരത്തിലല്ലാതെയാണു് നാം ഉപയോഗിക്കുവാൻ പ്രേരിതരാവുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ വിഷയലമ്പടതയെ പോഷണം ചെയ്യുവാനുള്ള സകല സാഹചര്യങ്ങളും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയോടൊപ്പം വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു താനും. ഈ ആരോഗ്യനിയമലംഘനം പലപ്പോഴും നമ്മുടെ അജ്ഞതകൊണ്ടാണെങ്കിലും, ചിലപ്പോൾ പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ പ്രത്യേകതമൂലവും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്.

പക്ഷേ പ്രകൃതിയുടെ വിധി നടത്തൽ കണ്ണടച്ചാണു്. അറിഞ്ഞില്ലെന്നോ, വേറെ ഗതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നോ, ഉള്ള ഒഴിവുകഴിവുകൾ ഒന്നുംതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. പഥ്യമായ, പ്രകൃത്യനുസൃതമായ, ജീവിതമാണു് നിങ്ങൾ നയിക്കുന്നതെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ആരോഗ്യം അനു

ഭവിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം ആരോഗ്യനിയമലംഘനത്തിനുള്ള ശിക്ഷയായി നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതാണു രോഗം. പഥ്യജീവിതരൂപമായ പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടേ ആരോഗ്യം വീണ്ടു കിട്ടുകയുള്ളൂ. സാധാരണ ജലദോഷം മുതൽ അർശോരോഗത്തെ ക്ഷയംവരെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയലമ്പടത്വംകൊണ്ടു, പ്രധാനമായി ഭക്ഷണക്രമത്തിലുള്ള തകരാറുകൊണ്ടാണു് ഉണ്ടാവുന്നതു്. (You catch your cold in your stomach,) നിങ്ങൾക്കു ജലദോഷം ആരംഭിക്കുന്നതു വയറ്റിലാണു് എന്ന അഭിജ്ഞവചനം അതിശയോക്തിപരമല്ല. വിശക്കുമ്പോൾ വിശപ്പുമാറാൻ വേണ്ടടത്തോളവും ദാഹിക്കുമ്പോൾ ദാഹംശമിക്കുവാൻ ആവശ്യമുള്ളടത്തോളവും മാത്രമേ അശനവും പാനവും നടത്തുകയുള്ളൂ എന്നു തീരുമാനിച്ചു്, അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവനു മിക്കവാറും രോഗത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാം. ദാഹിച്ചാൽ ശുദ്ധജലം കുടിക്കുന്നവരുതന്നെ ഇന്നെത്രയുണ്ടാകും?

രോഗത്തിന്റെ കാരണമിതാണെങ്കിൽ, രോഗത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനുമുള്ള ഉത്തരവാദം നമ്മിൽതന്നെയാണെന്നു വ്യക്തമാവുമല്ലോ. കാരണം നശിക്കാതെ കാര്യം നശിക്കയില്ല. അപഥ്യചര്യ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, ആരോഗ്യനിയമലംഘനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, അതുനിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന രോഗത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടുവാനുള്ള ശ്രമം നിശ്ചയമായും നിഷ്പ്രയോജനമായല്ലേ തീരുകയുള്ളൂ? ഈ പരമാർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിരുത്താതെ, ചെയ്യുന്ന ഏതു ചികിത്സയും, രോഗിക്കു പഥ്യം ആചരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നൊരു സൌകര്യമുണ്ടെങ്കിലും, ആരോഗ്യമാവുന്ന ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിയ്ക്കയില്ല എന്നതു വ്യക്തമാണു്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ അതിശയിച്ചുകൊണ്ടു് അനാരോഗ്യം പടിപിടിയ്ക്കുവാനുള്ള സാഹചര്യം വിശദമായിക്കാണുമെന്നു കരുതുന്നു.

സുഖാനുകൂലമാണു പ്രകൃതിയുടെ പ്രവൃത്തി. അപഥ്യാചരണം നിമിത്തം നമ്മുടെ പചനവിസർജ്ജനകേന്ദ്രമാണു പ്രധാനമായി ബാധിക്കപ്പെടുന്നതു്. അതിന്റെ ഫലമായി ശരീരത്തിൽ അഴുക്കുകഫം അടിഞ്ഞുകൂടുന്നു. സാധാരണമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത അത്തരം മലങ്ങളെ പ്രകൃതി ദേഹത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കും തട്ടിനീക്കുന്നു. ഒടുവിൽ തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാതെവരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും എല്ലാം നിർത്തിവെച്ചു് ഈ ഭാരംകൂടിക്കിടക്കുന്ന അഴുക്കിനെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി പ്രകൃതി കൈക്കൊള്ളുന്ന പലതരികളുടെബഹിസ്ഫുരണങ്ങളാണു നമുക്കു രോഗങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ദേഹത്തിന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതിയനുസരിച്ചും ഈ ഭാരം കൂടിയിട്ടുള്ള മലത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചുമാണു രോഗത്തിനു രൂപഭേദം വന്നുചേരുന്നതു്. ഈ അഴുക്കിനെ പുറത്തുകളയുന്നതിൽ പ്രകൃതിയെ സഹായിയ്ക്കലാണു് ചികിത്സ. ഔഷധപ്രയോഗംകൊണ്ടു്, മലത്തെ പുറത്തുകളയാതെതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ പ്രവൃത്തിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തി രോഗലക്ഷണങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നുവരാം. പക്ഷെ അത്തരം ചികിത്സയുടെ ഫലമായി പലപ്പോഴും, ലക്ഷണാന്തരങ്ങളോടുകൂടി രോഗം പുനരാവിർഭവിയ്ക്കാനിടയുണ്ടു്.

"ദോഷാഃ കദാചിൽ കുപ്യന്തി
ജിതാ ലംഘന പാചനൈഃ

യേതു സംശോധനൈശ്ശുദ്ധാഃ
നതേഷാം പുനരുത്ഭവഃ"

എന്നു് ആയുർവേദാചാര്യൻ ശോധനചികിത്സയുടെ മേന്മയെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ രോഗത്തിന്റെ മൂലകാരണം അപഥ്യമാകയാൽ, ശരീരത്തിനു് അപഥ്യമാകാവുന്നതിനെ പരിഹരിച്ചു് പഥ്യമായിട്ടുള്ളതിനെ സ്വീകരിക്കുകയാണു് ചികിത്സയിലെ ഒന്നാമത്തെ പടി.

"വിനാപി ഭേഷജൈർവ്യാധിഃ
പഥ്യാദേവ നിവർത്തതേ.
നതു പഥ്യവിഹീനസ്യ
ഭേഷജാനാം ശതൈരപി"

മരുന്നുകൂടാതെ പഥ്യംകൊണ്ടുതന്നെ രോഗം മാറുന്നു. എന്നാൽ പഥ്യം അനുസരിക്കാതെ അവസാനമില്ലാതെ മരുന്നു സേവിച്ചാലും ഫലമില്ല എന്നാണു് ആയുർവേദ സിദ്ധാന്തം. ഇതു് ഒരു പ്രത്യേക ചികിത്സാമാർഗ്ഗത്തിനു മൂലമാകുമാറു് അത്ര സുപ്രതിഷ്ഠമാണതാനും. പ്രകൃതിചികിത്സ പ്രധാനമായും പഥ്യമായ ജീവിതരീതിയിലാണല്ലോ നിഷ്കർഷിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ചികിത്സാരീതിയാകട്ടെ രോഗത്തിനു കാരണമായി അപഥ്യത്തേയോ ചികിത്സയുടെ അടിസ്ഥാനമായി ശോധനത്തേയോ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതു വിഷംകലർന്ന മരുന്നുകളെക്കൊണ്ടു് വേദനാവേഗങ്ങളായ നാഡികളെ മരവിപ്പിച്ചു വേദന അറിയാതാക്കുന്നതുകൊണ്ടു കൃതകൃത്യമാകുന്നു. അതിലും പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ ദേഹത്തിലെ ആ ഭാഗം മുറിച്ചോ കുറിച്ചോ കളഞ്ഞു് ആ അവയവത്തെ എന്നെന്നേക്കുമായി രോഗത്തിൽനിന്നും മുക്തമാക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ പുരോഗമനത്തിനു തൽക്കാലം തടസ്സം നേരിട്ടുമെങ്കിലും, പിന്നീടൊരു വസരത്തിൽ കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ രോഗം അതേ രൂപത്തിലോ രൂപഭേദംകൈക്കൊണ്ടോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. രോഗത്തിനടിസ്ഥാനമായ സാമാന്യതത്ത്വത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു്, അതൊരു പുതിയ രോഗമായേ സാധാരണ കരുതപ്പെടാറുള്ളൂ ഈ അവസരത്തിൽ അണുജീവി സിദ്ധാന്തത്തേയും (microbe theory) മറ്റും സംബന്ധിച്ചു് ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. രോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായി അണുജീവികളെ അംഗീകരിക്കാത്ത ആയുർവേദവും മറ്റു ചികിത്സാരീതികളും രോഗനിവാരണത്തിൽ സമർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു എന്നതുതന്നെ, അതിനെ കേവലം ഒരു സിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ പരമപ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അഴുക്കുകെട്ടി നിൽക്കുന്നേടത്തു കൃമികൾ ഉണ്ടാവുക സാധാരണമാണു്. അതിനു പരിഹാരമായി അഴുക്കു് ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയല്ലാതെ കൃമികളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതു കാര്യകാരണഭാവത്തെക്കുറിച്ചു യഥാവദ് ബോധമില്ലായ്കയാലാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ദുർഗ്ഗന്ധത്തിനിരിപ്പടമായ ഓവുചാല് ശുചീകരിക്കുന്നതിനു പകരം ഗന്ധാന്തരവഹമായ മരുന്നുകൾ തളിച്ചാൽ ഫലം എത്രനാളേയ്ക്കുണ്ടാവും. അതുപോലെയാണു് ഇന്നത്തെ ചികിത്സാരീതിയും.

ആന്തരമായ മാലിന്യമാണു് രോഗമെന്നിപ്പോൾ വ്യക്തമായിരിക്കുമല്ലോ. ആന്തരമായ നൈർമ്മല്യമാണു് ആരോഗ്യം. അതുകൊണ്ടു് ആന്തരമായ ശുചീകരണമാണു ചികിത്സ എന്നും തെളിവാകുന്നു. കുത്തിവെപ്പു മുതലായ ഇന്നത്തെ ചികിത്സാരീതി ആന്തരമായമാലിന്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളുവെന്നു തോന്നിപ്പോകും. തടയപ്പെടുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു

രോഗം തൽക്കാലം ആവിർഭവിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആതു ഭയങ്കരങ്ങളായ അനന്തരഫലങ്ങൾക്കും മറവു (after effects) കാരണമായി കണ്ടുവരാറുണ്ടു്. കുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനു മുൻപു് ആരോഗ്യമായിരുന്ന ഒരു ബാലൻ അതിനുശേഷം പല രോഗരൂപങ്ങളിൽക്രൂടിയും കടന്നു് ഇന്നു ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ മൂല്ന്യാവസ്ഥയിൽ എത്തിയതായി അനുഭവമുണ്ടു്.

ഈ ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ചികിത്സയുടെ പ്രാഥമിക തത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തിയോ അവഗണിയ്ക്കയാലാണു് അനാരോഗ്യം ഇത്ര പടർന്നുപിടിയ്ക്കുവാനിടയായിട്ടുള്ളതെന്നു് ആയുർവേദപ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ കരുതുന്നു. പ്രകൃതിപരങ്ങളായ ആരോഗ്യതത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞു് അവയ്ക്കനുഗുണമായി ജീവിതം നയിച്ചുതുടങ്ങുന്നതുവരെ ആരോഗ്യപരമായ ഈ ശോചനീയതക്കു പരിഹാരം കാണുവാൻ സാധ്യമാണോ എന്നും സംശയമാണു്.

നമ്മുടെ നിരൂപണധുരീണന്മാരായ പാശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാർ ഈ വിചിത്രപ്രശ്നത്തിനു് ഒരു സമാധാനം പറഞ്ഞുകണ്ടാൽ—

പ്രാമാണിക്
ഹിന്ദികോഷ്.
വില 10 ക. 10 ണ.
അഡ്വാൻസില്ലാതെ വി. പി.
അയയ്ക്കുന്നതല്ല.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

(പുളിമാത്തു്.)

അസാധാരണ സമർത്ഥൻ.

തന്റെ സാമർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തി കേൾവിക്കാരെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവൻ, "ഇതൊന്നുമല്ല ഒരിക്കൽ ഞാൻ ചന്തയിൽ കൂടിയ അനവധി ആളുകളെ ഓടിക്കാനിടയായി—"

ഒരു ശ്രോതാവു്—അതെങ്ങിനെ സാർ?

പുളുവൻ—ഞാനൊരു കടവും മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്തയിൽനിന്നും പുറത്തു ചാടി ഓടി. കണ്ടവരെല്ലാം എന്റെ പിറകിൽക്കൂടി ഓടാൻ തുടങ്ങി.

* * *

അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അമ്മായി—കൊച്ചുകുഞ്ഞു വല്ലതും സംസാരിക്കുമോ?

മരുമകൻ—ഓഹോ! നല്ലപോലെ.

അമ്മായി—എന്തൊക്കെ പറയും?

മരുമകൻ—ഒന്നരണ്ടു വർത്തമാനംമാത്രം

അമ്മായി—എന്താ അതു്?

മരുമകൻ—അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

* * *

എല്ലാം താഴെ നിന്നുവേണം മേലോട്ടു്.

വീട്ടുടമസ്ഥൻ—ഏതുപ്രവൃത്തിയും താഴെനിന്നാരംഭിച്ചു മേലോട്ടു പോകുകയാണുത്തമം.

വേലക്കാരൻ—അയ്യോ, അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കിണറുവെട്ടാൻ മറ്റു വല്ലവരേയുംതന്നെ തിരക്കണം.

* * *

കുറ്റം എന്താണു്?

പലരുടേയും കള്ള ഒപ്പിട്ടു ചതിവു കാണിച്ചുവന്ന ഒരുവനെ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി.

മജിസ്ട്രേട്ടു്—എടോ, താൻ കുറ്റം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ?

പ്രതി—ഞാൻ നിരപരാധിയാണു, യജമാനനേ! എനിക്കു് എന്റെ ഒപ്പിടാനേ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

മജി—തന്നെ തന്റെ ഒപ്പിട്ട കുറ്റത്തിനല്ലല്ലോ ചാജ്ജു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്?

* * * *

നല്ല യോജന.

ആശാരി—എടി, കൊട്ടവടി എവിടെ?

മായ്ത—അതു് ഇന്നു നാലഞ്ചായല്ലോ കാണാതായിട്ടു്. വീട്ട മുഴക്കെ നോക്കി. ഒരിടത്തുമില്ല.

ആശാരി—കാണാതെ പോയോ? വൈകിട്ടു ഞാൻ വരുംമുമ്പേ അതു നോക്കി എടുത്തുവച്ചേയ്ക്കണം. ഇല്ലെങ്കിലോ അതുകൊണ്ടുതന്നെ നിന്റെ മണ്ട അടിച്ചുപൊളിക്കും.

* * * *

അച്ഛനെ സാറിനറിഞ്ഞുകൂടാ.

കണക്കുവാദ്ധ്യാർ—കേശവാ നിന്റെ അച്ഛനു ഞാൻ പത്തു രൂപാ കടംകൊട്ടക്കുന്നു. മാസം രണ്ടു രൂപാവീതം തിരിയെതരാമെന്നാണു കരാർ. അങ്ങനെയായാൽ നാലാംമാസത്തിൽ എന്തുകാണും?

കേശ—പത്തു രൂപാ സാർ.

വാദ്ധ്യാർ—മഠയാ നിനക്കു കണക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ

കേശവ—അതുപോലെ അച്ഛന്റെകാര്യം സാറിനുമറിഞ്ഞുകൂടാ.

* * *

ഓഹോ ധാരാളം.

സാർ! അഞ്ചലാഫീസിൽ ഇന്നു പണമിട്ടാൽ നാളെവേണമെങ്കിൽ എടുക്കാമോ എന്നു ചോദിച്ച സേവിംഗ്സ് ബാങ്കു ചട്ടമറിയാത്ത ഒരു നാടൻ.

അഞ്ചൽക്ലാർക്കു്—ഹോഹോ! എടുക്കാമല്ലോ. പക്ഷേ നാലുദിവസം മുമ്പേ വിവരമറിയിച്ചിരിക്കണം.

T. S. L. P.

അച്ഛൻ—പരീക്ഷയിൽ നിനക്കെത്ര കണക്കു തെറ്റുണ്ടു്?

മകൻ—ഒന്നുമാത്രം.

അ—ഭേഷു്. അതുകെ എത്ര കണക്കുണ്ടായിരുന്നു?

മകൻ—പന്ത്രണ്ടു്.

അ—വളരെ നന്നായി. മറ്റു പതിനൊന്നും ശരിയാണല്ലോ?

മകൻ—അല്ലല്ല. അതൊന്നും ഞാൻ ചെയ്തില്ല.

* * *

വക്കീൽ—താൻ മുൻപു് ഈ കോടതിയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടോ?

സാക്ഷി—ഇല്ല.

വക്കീൽ—തീച്ചയാണോ?

സാക്ഷി—അതെ.

വക്കീൽ—തന്റെ മുഖം എനിക്കു പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഞാൻ മുൻപു് എവിടെയോ വെച്ചു തന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

സാക്ഷി—എനിക്കു മുൻപു ചാരായഷാപ്പിലായിരുന്നു ജോലി.

ഉപേക്ഷിതരായ കുട്ടികൾ

ടീ. എസ്സ്. മോസ്സർ

ഏതെങ്കിലും വീട്ടിൽ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ കുട്ടികളുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ അവരിൽ ചിലരെക്കുറിച്ച് ഉപേക്ഷ കാണിക്കുക സ്വാഭാവികമായിരിക്കാം. അങ്ങനെ ഉപേക്ഷിതരായി തീരുന്നവർക്ക് മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ച പല തെറ്റായധാരണകളും കണ്ടെന്നുവരാം. അവർ തങ്ങളുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരിൽ ഈർഷ്യയുള്ളവരായിരിക്കും. ഈ നീചമായ വിചാരങ്ങൾ അവരുടെ മാനസികമായ വികാസത്തിനും പുരോഗതിക്കും ബാധകമായിത്തീരും. മനുഷ്യന്റെ വിശാലമായ ദൃഷ്ടികോണമായിരിക്കും അവനെ വികാസത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതു്. വിശാലമായ ദൃഷ്ടികോണമില്ലെങ്കിൽ അവൻ എപ്പോഴും വിനാശത്തിലേക്കു വഴുതിപ്പോകുന്നതു കാണാം. ഒരു കുട്ടി ഭ്രാതാക്കളെ ശപിക്കുകയും പഠിത്തകാര്യത്തിൽ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവൻ ബുദ്ധിമാനാണെങ്കിൽ തന്നെയും, മഠയനാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭ്യുദയം അവനെ വേദനിപ്പിക്കും. കാലാന്തരത്തിൽ അവന്റെ അഭ്യാസങ്ങൾ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീരുന്നു. പ്രൗഢാവസ്ഥയിൽപോലും പ്രസ്തുതകുട്ടി മറ്റുള്ളവരെ വെറുക്കുന്നതായും, മറ്റുള്ളവരുടെ അഭ്യുദയത്തിൽ കണ്ണുകടിയുള്ളവനായിട്ടും നമുക്കു കാണാവുന്നതാണു്. അന്നപ്രൈഡിന്റെ മനശ്ശാസ്ത്രവും വിദ്യാഭ്യാസവും എന്ന ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഇതിനൊരുദാഹരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു ധനവാനു് മൂന്നു കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ നടുവൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അനാസ്ഥ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും 'മഠയൻ' എന്നു മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് പറയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാരണത്താൽ വീട്ടിൽ എല്ലാവരും അവനെ വെറുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവനെ അപേക്ഷിച്ചു മറ്റുള്ളവരെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പഠിത്തത്തിലുള്ള അനാസ്ഥമൂലം അവൻ പലപ്പോഴും ശകാരങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടതായിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ അവസരത്തിൽ ഏകദേശം പതിനെട്ടു വയസ്സുപ്രായമുള്ള ഒരു യുവതി പ്രസ്തുതഗൃഹത്തിൽ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിനിയുക്തയായി. അവൾ തന്റെ സകലകഴിവുകളും പ്രസ്തുതകുട്ടിയെ നന്നാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചു. അവളുടെ പരിശ്രമം വൃഥാവിലായില്ല. ആ കുട്ടി തന്റെ പുതിയ അദ്ധ്യാപികയെ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കുവാനും അവളുടെ ആജ്ഞകളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവൻ തന്റെ ഹൃദയം തുറന്നു് അദ്ധ്യാപികയോടു സംഭാഷണം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങി. ചുരുക്കത്തിൽ കുട്ടി തന്റെ സഹോദരന്മാർക്കു തുല്യം ബുദ്ധിശക്തി പ്രകടപ്പിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ സ്നേഹപാത്രമാവുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഈ സമയം മറ്റൊരു ബുദ്ധ

മുട്ടുണ്ടായി. അദ്ധ്യാപിക കുട്ടിയേക്കുറിച്ച് മാതാപിതാക്കളുടെ അരികിൽ ദുഷ്യം പറയുവാൻ തുടങ്ങി ഓരോ ചെറുതുംവലുതുമായ കാര്യങ്ങളിൽ കുട്ടിയും അദ്ധ്യാപികയും ശണ്ഠകൂട്ടുവാനും തുടങ്ങി. ആരുടെ പ്രയത്നത്താൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടി സുയോഗ്യനായിത്തീർന്നുവോ, ആ വ്യക്തിതന്നെ അവസാനം തങ്ങളുടെ കുട്ടിയിൽ കുറ്റാരോപണം നടത്തുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അതിയായദുഃഖംതോന്നി.

പ്രസ്തുത മഹിളയുടെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മനഃശാസ്ത്രപരമായി അദ്ധ്യയനം നടത്തിയപ്പോൾ, പ്രസ്തുതകുട്ടിയെപ്പോലെതന്നെ ആ മഹിളയും ഒരു സമയം തന്റെ വീട്ടുകാരാൽ വിഗണിക്കപ്പെട്ടവളായിരുന്നുവെന്ന് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അവർക്ക് ആ കുട്ടിയോട് അവൻ തന്റെ വീട്ടിൽ ഉപേക്ഷിതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തുമാത്രമേ സ്നേഹം തോന്നിയുള്ളൂ. അവർ അവന്റെ പരാജയത്തിൽ തന്റെ പരാജയവും, അവന്റെ വിജയത്തിൽ തന്റെ വിജയവും ദർശിച്ചു. കുട്ടി സമർത്ഥനും പ്രതിഭാശാലിയുമായിത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ധ്യാപികയുണ്ടായ മാറ്റത്തിനു കാരണം, വാസ്തവത്തിൽ കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തിനു വന്ന മാറ്റമല്ല, പിന്നെയോ അദ്ധ്യാപികയുടെ കുട്ടിയോടുള്ള ഈർഷ്യാഭാവത്തിന്റെ ജാഗ്രതമാത്രമായിരുന്നു. കുട്ടിയും തന്നേപ്പോലെ ദയനീയ സ്ഥിതിയിലായിരുപ്പോൾ അവർക്ക് തദാത്മീകരണം സാധിച്ചു. എന്നാൽ തനിക്ക് ഉയരാൻ കഴിയാതിരുന്ന അവസ്ഥയിലേക്കു കുട്ടി ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ തദാത്മീകരണം നിലനില്ക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ധ്യാപികയുണ്ടായി. അവർ അവന്റെ ഉന്നതിയിൽ അസൂയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. അവസാനം തന്റെ ഉദ്യോഗം തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

ഉചിതമായ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നും ഉപേക്ഷിതരായിതീർന്ന കുട്ടിക്കും അദ്ധ്യാപികയ്ക്കും തങ്ങളുടെസമപ്രായക്കാരുടേയും ശിഷ്യരുടേയും അഭ്യുദയത്തിൽ ഉണ്ടായഅസൂയ വ്യക്തമായി.

ഏതെങ്കിലും കുട്ടിയെ ആദ്യം അധികം ലാളിക്കുകയും, പിന്നീട് ഒരു കുട്ടി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ലാളനം അവനു ലഭിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ കുട്ടിക്കു രണ്ടാമത്തെ കുട്ടിയോട് അസൂയ തോന്നുക സ്വാഭാവികമാണ്. രണ്ടാമത്തെ കുട്ടി മരിച്ചുപോയിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു എന്നുപോലും അവൻ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. അവൻ തന്റെ വീട്ടിലുള്ളവരുടെ മൃത്യു കാണുന്നതിനു താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഇതെല്ലാം അവന്റെ മാനസികമായിരിക്കുന്ന വികാസത്തിനു പലവിധത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. 'ദി ഫൗണ്ടമെന്റൽസ് ഓഫ് സൈക്കോളജി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഒരു ഉദാഹരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ബാലികയ്ക്ക് പ്രഞ്ചുഭാഷാഭ്യസനവേളയിൽ ബഹുവചനശബ്ദങ്ങൾ ഓമ്മവയ്ക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായി. അവർക്ക് മൂന്നുനാലുവയസ്സുപ്രായമുള്ള ഒരു സഹോദരനുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ സഹോദരിയുടെ വാക്കുകൾ അവൻ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, കുറച്ചു നാളുകൾക്കു ശേഷം അവൻ സഹോദരിയോട് തനിക്കുള്ള ദ്വേഷഭാവം പ്രകടമാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കളികളിൽ പോലും അവൻ സഹോദരിയെ ദ്വേഷബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. ഈ കാലത്ത് ആ പെൺകുട്ടി പല ദുഃസ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടി

രുന്നു. തന്റെ വീട്ടുകാരെല്ലാം മരണമടഞ്ഞതായും, താൻ ഒറ്റക്ക് ശേഷിച്ചതായും അത്ഥം വരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നു. അവയിൽ അവൾ തന്റെ മഹത്വവും പ്രൗഢതയും ദർശിച്ചു.

മനശ്ശാസ്ത്രവിശാരദന്മാർ പ്രസ്തുത സ്വപ്നങ്ങളെ ആധാരമാക്കിപ്പറഞ്ഞതു് അവളുടെ ഭോഷാഭ്യസനത്തിലുള്ള വിഷമം സഹോദരനു തന്നോടുണ്ടായ വിരോധം മാത്രമാണെന്നായിരുന്നു. ഉപേക്ഷിതരായി

ദാമ്പത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	സ
കാമരഹസ്യം	1	8	0
കാമകല	0	12	0
കാമീയജീവിതം	0	12	0
രതിരഹസ്യം	1	4	0
ദാമ്പത്യചന്ദ്രിക	1	8	0
അനംഗരംഗം	1	0	0
കണ്ഡലിനിസൂത്രം	0	6	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

തീരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് പഠിത്തത്തിലോ മറ്റു വ്യവഹാരങ്ങളിലോ ഉള്ള താൽപ്പര്യം നശിക്കുകയും അവർ ജീവിതശേഷം നിരാശരായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതെഴുതുന്ന ആളിനു് അടുത്തു് അറിയാവുന്ന ഒരു സംഭവംകൂടി ഈ വിഷയത്തിനു് ഉദാഹരണമായി പറയാം. ലേഖകന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനു് ആറും മൂന്നും വീതം വയസ്സുപ്രായമുള്ള രണ്ടു കുട്ടികൾ ഉണ്ടു്. മൂത്തകുട്ടി സൌകര്യം ലഭിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും ഇളയ കുട്ടിയെ ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിച്ചുരുന്നു. കരച്ചിൽ കേട്ടു് ഓടിയെത്തുന്ന മാതാവു് സാധരണയായി മൂത്തകുട്ടിയേ ശകാരിക്കുകയും ഇളയകുട്ടിയേ ലാളിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു ദിവസം തന്റെ സഹോദരനെ, വണ്ടികൾധാരാളം ഓടുന്ന ഒരു റോഡരുകിൽ കൊണ്ടുപോയി നിറുത്തിയിട്ടു മൂത്തകുട്ടി ഓടിക്കളഞ്ഞു. വിവരംഗ്രഹിച്ച അയൽക്കാർ കുട്ടിയെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചു. ഈ വിവരം കുട്ടികളുടെ അച്ഛൻ അറിഞ്ഞപ്പോൾ മകന്റെ അസാധാരണമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആശ്ചര്യം തോന്നി. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശം നൽകി. ഇളയകുട്ടിയെ മൂത്തവന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചു ക്രൂരതയായി ഓമനിക്കരുതെന്നും വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന സാധനങ്ങൾ എന്തായിരുന്നാലും ശരി, മൂത്തവന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തിട്ടു സഹോദരനും കൂടി കൊടുക്കുവാൻ പറയുക മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം ഭാര്യയെ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു.

ഇതനുസരിച്ചു മാതാവു തന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ പരിവർത്തനം വരുത്തിയപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തിലും ഗണ്യമായ മാറ്റം ഉണ്ടായി. അവൻ തന്റെ സഹോദരനെ വെറുക്കുന്നതിനുപകരം സ്നേഹിക്കുവാനും അവനുവേണ്ടി കളിസാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാനും തുടങ്ങി. കളികളിൽ അവർ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി സഹകരിക്കുവാനും അവർക്ക് അന്യോന്യമുള്ള വേർപാടു് അസഹ്യമായിത്തോന്നി.

ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം, മാനസികമായി രിക്കുന്ന വിഷമതകൾ തങ്ങളോടു മറ്റുള്ളവർ കാണിക്കുന്ന ഉപേക്ഷാഭാവത്തിൽ നിന്നും രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതാണെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും.

1126_ാമാണ്ടത്തെ പുതുവത്സരഫലം.

തകഴി, കെ. രാമവാര്യർ.

സ			
ഉ	1125 കക്കടകം 31 ബുധൻ 35 നാ 2 വി. സംക്രമം		ശി
			ദ മ ബു
		കു	ശി

I

ഭരണാധിപന്മാരും ഭരണീയരുമായി ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകും. അയോഗ്യമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുവാൻ നിർബന്ധിതരാകും. വക്രബുദ്ധികളുടെ സാമീപ്യസമ്പർക്കം രാഷ്ട്രത്തിനു ഭയത്തെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അന്യോന്യവിശ്വാസം കുറയും. സ്വാർത്ഥമതികളുടെ ഉപജാപവൃത്തികൾ മൂലം ആത്മാഭിമാനത്തെ ക്ഷതപ്പെട്ടുത്തും. ധനപതികളുടെ ഭ്രഷ്ടുകൾക്ക് ഉടവുതട്ടും. നിസ്വാർത്ഥമായ ജനസേവനം കുറവായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. സംഘടനകൾക്ക് പ്രാബല്യം വർദ്ധിക്കയാൽ പല സംഘട്ടനങ്ങളുംപൊട്ടിപ്പുറപ്പെടും. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണകക്ഷിക്ക് അല്പം ബലക്ഷയമുണ്ടാകുമെന്നിരുന്നാലും ഭരണഭാരം അവരിൽനിന്നും വേർപെടുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ സംജാതമാകയില്ല. ഭയശങ്കകൊണ്ടു് അയുക്തമായ ക്രുദ്ധകൈട്ടിനു് ആശിക്കും. അതു ചിലപ്പോൾ വൈഷമ്യത്തെയുളവാക്കും. ജനകീയപിൻതുണയോടുകൂടിയ വിശാലവീക്ഷണം അനുപേക്ഷണീയമാണു്. സത്യത്തിനും ന്യായത്തിനുമേ ഭാവിലോകം വിലമതിക്കയുള്ളൂ.

II

സാമ്പത്തികമായ കഴപ്പും ലോകത്തെ നല്ലപോലെ ബാധിക്കും. പ്രതീക്ഷയുടെ തക്ക പ്രയോജനം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സംഭവിക്കയില്ല. ആശ്രിതരും തൊഴിലാളികളും അധികാരസ്ഥാനങ്ങളുമായി അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ അടിക്കടി ഉയരും. ബുദ്ധിപരമായപ്രവർത്തനത്തിന്റെ അഭാവം സാഹസികപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു് അസമാധാനം വളർത്തുന്നതിനു് സഹായമായി പരിണമിക്കും. സാധാരണക്കാർക്കും ചെറിയതരം വ്യവസായികർക്കും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത നിയമാവലികൾ അവരെ ഞെരുക്കും. അമിതലാഭകേന്ദ്രങ്ങൾ അധഃപതിക്കും. പരിശ്രമലഭ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ വരുമാനങ്ങൾ നികുതിയായി കൊടുക്കുവാൻ ഇടത്തരക്കാർ പോലും നിർസന്ധിതരാകും. വ്യവസായത്തിനു വിലയുടെ ക്രമീകരണത്തിന്റെ വക്രതകൊണ്ടു വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിക്കും. സാമ്പത്തികനില ഉയർത്തുവാൻ ജനങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടെ പരിശ്രമിക്കണം.

III

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വ്യതിയാനപരമായ കുതിച്ചുചാട്ടം ജനകീയഹിതത്തിനു വൈപരീത്യത്തെ ഉളവാക്കുന്നതിനിടയാകും. പ്രവർത്തനങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തെ കൂട

പിടിപ്പിക്കും. തെറ്റായ ധാരണകൾ പൊതുജനനടുവിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച് അസ്വസ്ഥതകളും അസമാധാനങ്ങളും തലപൊക്കുവാനിടവരും. അപവാദവിമർശനങ്ങൾ കൊണ്ടുസൈരതഇല്ലാതാകും. മരണാധിപന്മാരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ പലതും വിളംബത്തിൽ കലാശിക്കും. ഗ്രന്ഥശ്രമങ്ങൾ ജനക്ഷേമത്തെ ഹനിക്കും. ഉന്നതവ്യക്തികളിൽ നാലുപേർക്ക് അനർത്ഥവും വേർപാടും ക്രൂടി സംഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും ക്രൂടിയുണ്ട്. ചിലർക്ക് സ്ഥാനചലനവുമുണ്ടാകും.

IV

വിദ്യാഭ്യാസപരമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ അധികരിക്കും. അതുകൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വ്യയം ഭീമമായിത്തീരും. അധികാരികൾ അതു വേണ്ടവിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കണം. സ്ഥാപിതത്താൽപര്യക്കാർ വിപ്ലവങ്ങൾ ഇളക്കിവിട്ടും. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അവശതകൾ പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്രബുദ്ധിചെലുത്തണം. തൊഴിൽപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രഥമഗണനീയത നൽകി ക്രൂടുതലായി നടപ്പിലാക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കയും സ്ഥാപനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കയും വേണം.

V

കാലാവസ്ഥകൾ സന്തുഷ്ടം തെറ്റിവന്നുകൊണ്ടിരിക്കും വർഷവും ചൂടും ക്രൂടുതലായിതന്നെ ഇരിക്കും പല വിധനഷ്ടങ്ങളും ക്ലേശവുംസഹിക്കേണ്ടതായിവരും. ഉയർന്നസ്ഥലങ്ങളിൽ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടും. 4 സ്ഥലങ്ങളിൽ എങ്കിലും ഭൂമികുലുക്കം സാരമായി ഉണ്ടാകും. ആഹാരക്ഷാമം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. സർക്കാർ കർഷകരെപ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും സഹായിച്ചും സൌകര്യാദികൾ നൽകിയും ഉൽപന്നങ്ങളുടെ വിളവുവർദ്ധിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യണം. വിത്തുകൾ ഉപയുക്തങ്ങളായവ വരുത്തികൊടുത്തും സൌജന്യങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര നൽകിയും ഭൂമി തരിശിട്ടുന്നതിനിടയാക്കാതെയും ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണം. കർഷകർ സാമ്പത്തിക വിഷമതയിൽ നിന്നും കരകയറണമെങ്കിൽ കൃഷികായ്ക്കളിൽ ശ്രദ്ധപതിച്ചും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സഹായിച്ചും ഉൽപന്നങ്ങൾവർദ്ധിപ്പിക്കണം. തൊഴിൽക്ഷാമരായി വർത്തിക്കരുത്.

VI

ഉൻമാദം, ക്ഷയം, ത്വക്‌രോഗം ഇവകളായിരിക്കും അടുത്ത വർഷം പ്രധാനമായി ക്രൂടുതലായ രോഗങ്ങൾ. വാഹനാപകടങ്ങളും തന്നിമിത്തമുള്ള മരണങ്ങളും കുറയുകയില്ല. അതിനാൽ ആ വകയിലും സൂക്ഷിക്കണം.

VII

അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും യുദ്ധഭീതിയും ആയുധസംഭരണവും അൻപേക്ഷണീയമായിരിക്കും. രാഷ്ട്രപതികളുടെ ശ്രദ്ധ അതിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കും. വാർത്താകേന്ദ്രങ്ങളും മാസികകളും പത്രവും ക്രൂടിയിരിക്കും. ഗവേഷണങ്ങൾ അധികരിക്കും. ലോകം ഒരു പരിവർത്തനഘട്ടത്തെ തുറിച്ചുനോക്കികൊണ്ടിരിക്കും. മാരകങ്ങളും വഞ്ചനയും ചതിവുംകൊൻകൊല്ലുങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വർദ്ധനവാണ്. ജനങ്ങൾ പരിശ്രമശീലരായും സമാധാനകാംക്ഷികളായും പൊതുജനസംഘടനകൾ സൃഷ്ടിച്ചും വർഗ്ഗീയവൈരങ്ങളും മാൽസര്യവും വെടഞ്ഞും ജീവിതത്തെ ഗാന്ധിയൻ സിദ്ധാന്തത്തിൽ അർപ്പിച്ചു ഭാസുരമായ ഭാവിയെ സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.